

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

✻ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ✻

Η "ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ"

μέ την ιερωτέραν ἔθνικην συγκίνησιν εὔχεται εἰς τὸν ἀπανταχοῦ διεσκορπισμένον, ὑπό-
δουλον καὶ μαρτυρήσαντα ἑλληνισμόν, ὅπως ἐκκληρωθῶσιν ἅπαντες οἱ ἔθνικοι πόθοι
καὶ ὄνειρα τῆς εἰς μίαν γλυκυτάτην πατρίδα ἐνώσεως ἀπάντων, κατὰ τὸ Νέον Ἔτος.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΛΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Γρόσια 15.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1919

“ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΤΡΙΜΗΝΟΣ	Γρ.	60
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	”	110
ΕΤΗΣΙΑ	”	200

≡ *Ἡ μόνη ἐν Κων)πόλει διὰ τὴν καλαιουθησίαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν.* ≡

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΗΣ ‘ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΝΑ 5 Λ. Τ.

1. Πᾶς ἀναγνώστης καὶ ἀναγνώστρια τῆς «Νέας Γενεᾶς» εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀρκεῖ ν’ ἀποστείλῃ τεχνικῶς ἐπιτυχῆ φωτογραφίαν του, συνοδευομένην ἀπαραιτήτως μὲ μίαν λ. Τ. (ὡς ἔξοδα κλισέ).

2. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον θὰ δημοσιεύωνται ἀνὰ τέσσαρες φωτογραφίαι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ ὑποσημείωσιν αὐξοντος ἀριθμοῦ, συνοδευομένου μόνον μὲ τὰ ἀρχικά.

3. Ἡ ἀποστολὴ καὶ δημοσίευσίς θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, ὅποτε θ’ ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορία ἐν εἶδει δημοψηφίσματος. Ἐκαστος θὰ ψηφίσῃ τὴν εὐμορφώτερον καὶ ἐκάσῃ τὸν εὐμορφώτερον.

4. Ἡ διαλογὴ θὰ γίνῃ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκλεγησομένης καὶ ἀγγελθισομένης τὸν Ἰανουάριον.

5. Ἐκαστος ἀποστολεὺς ὀφείλει ἐντὸς ἰδιαιτέρου φακέλλου νὰ θέτῃ τὸ ὄνομά του ἀκέραιον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

6. Ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος καὶ τῆς βραβευθησομένης θὰ δημοσιευθοῦν μεμεγθυσμένα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν μας πινακοθήκην.

7. Οἱ λοιποὶ ὅροι τῆς ψηφοφορίας θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριον

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλοι εἰς τὸν διαγωνισμόν καλλονῆς.

Ἡ ὠραιότης πρέπει νὰ βραβευθῇ.

Τρίγωνα θανμάσια,

μπακλαβᾶς καὶ πάστες

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἴδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — Εἶδη γάμων,

ἀρραβώνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρώην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατᾶ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Crédit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

“Ἡ ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ,”

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐναντι βρύσης ὀπισθεν τοῦ Γαλατᾶ-Σεράι, 46

Ἄνδρικά, γυναικεία, παιδικά: ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσεις. Ἔργασία τελεία, καθαρά, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

Ζητήσατε τὴν πρωτοχρονιά τὸν «Παπαγάλον» ἡμερολόγιον σατυρικὸν καὶ φιλολογικὸν ὑπὸ τῶν κκ. Α. Παλάση καὶ Β. Ἡλιάδη. Θὰ τιμᾶται γρ. 20.

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 7, 8, 9

ΚΥΡΙΑΚΗ

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1919

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Γαλατᾶ, Μουμχανῆ
Νομικὸ χᾶν ἀριθ. 12—13

Ἄριθ. Τηλεφ. 1688 Πέρα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

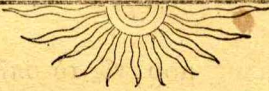
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

Ἡ « ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ »

εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ἀναγνωστρίας, συνεργάτας καὶ φίλους τῆς,
ὅπως ἐκπληρωθῇ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον ἐπόθησαν, κατὰ τὸ Νέον τοῦτο
Ἔτος τῆς εἰρήνης.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟ ΓΡΟΣΑΚΙ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Διέταξα τὸν ἕνα, παρήγγειλα τὸν ἄλλον, τηλεγράφησα, τηλεφώνησα, ἔγραψα, τελεσιγράφησα ὅλους τοὺς συνεργάτας τῆς «Νέας Γενεᾶς», νὰ γράψουν πρωτοχρονιάτικα καὶ σκέφθηκα: Ἡ σειρά σου, φίλτατε Διευθυντᾶ (ὅπως λέγει ὁ φίλος διαχειριστῆς μὲ τὴν γλύκα στὰ χεῖλη) νὰ γράψης κατὰ παραγγελίαν τὴν σελίδα σου πρωτοχρονιάτικην, ἄλλος θὰ γίνῃς ἀρχηγὸς μπολσεβικισμοῦ εἰς τὰ γρονφεία τῆς «Νέας Γενεᾶς». Σκέφθηκα, ξανασκέφθηκα ἀδύνατον νὰ φυτρώσουν πρωτοχρονιάτικαι *ιδέαι* καὶ *σκέψεις* καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ παραβῶ τὴν ιδιότητα τῆς σελίδος του, διότι πιθανὸν νὰ ἀρχίσω νὰ τραγουδῶ καὶ ἐγὼ τὴν χαρὰν μας διὰ τὴν *ἐλεύθερη* πρωτοχρονιά μας, ἐφέτος θὰ πέσω στὴν ψαλίδα τῆς λογοκρισίας καὶ τότε θὰ σᾶς χάριζα μιὰ ἄσπρη σελίδα γραψίματος.

Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν μιὰ ἱστορία ἑνὸς φίλου μου ποῦ ἔγινε τὴν περυσινὴ πρωτοχρονιά.

* * *

Θὰ ἔλθῃς βέβαια, μὲ εἶπεν, ὁ φίλος μου ὁ Νίκος. Ἀπόψε θὰ περάσουμε τὴν καλὴ βραδυὰ στοῦ φίλου μας τοῦ Κώτσου. Θὰ εἶνε ὅλη μας ἡ παρέα ἐκεῖ καὶ θὰ περάσουμε εὐχάριστα. Εὐρύεις σὰν εἴμεθα ὅλοι μαζί δὰ...

— Χά! χά! χά! ἔτσι λοιπὸν, ἔ; Ἐκεῖ πάλιν ἀπόψε τὴν πρωτοχρονιά Ὡς τόσο μέλι ἔχει γιὰ σένα αὐτὸ τὸ σπῆτι φίλε μου.

Ὁ φίλος μου κατσούφιασε καὶ μὲ εἶπε:

— Μά, ἀδελφέ, τί διάβολο, ἀπὸ πότε γένηκες κακιὰ γλῶσσα; Τί σὲ φαίνεται περίεργο σὰν μ' ἀρέσει...

— Ὁχι δά. Νὰ ἤθελα νὰ πῶ ποῦ σὲ τιμπᾶ λιγάκι ἢ σμαριδα ἐκεῖ.

— Ἐλα, ἄφισε πάλιν τὰ σχόλια καὶ σήκω.

* * *

Ὁ φίλος μου εἰς τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶχε ἀπόλυτον θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη, τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ, πάρα πολὺ, γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν μαλαματένιο παιδί, καλόκαρδο, ὅσον εἰμροῦσε νὰ γίνῃ. Μὰ κι' αὐτὸς ἀνταπέδιδε τὴν οἰκογενειακὴ ἀγάπη στὴν κόρη τοῦ σπητιοῦ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Κώτσου, τὴν Νίνα, ποῦ εἰληκρινὰ κι' εὐγενικὰ συμπαθοῦσε, χωρὶς ποτὲ ν' ἀποδείξῃ στοὺς ἄλλους τίποτε μόνον σ' ἐκείνην μ' ἕνα πολὺ-πολὺ λεπτὸ τρόπο, χωρὶς συνειδησμένα λόγια, εἶχε προδόσῃ κάτι ἀπ' τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς του. Δὲν εἶχεν ὅμως σημασία τὸ μυστικὸ του γιὰ τὸ εἶχαν μαντεύσῃ κι' ἄλλοι.

Ἡ Νίνα πάλιν κορίτσι μὲ χωρὶς πολλὰς γνωριμίας σ' ἕνα ὀρισμένον κύκλον ζωῆς δὲν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῆ τὴν τραγωδίαν τῆς ἀγάπης στὴν καρδιά της. Δι' αὐτὸ σὰν ἀπέκτησε τόσῃν οἰκειότητα μὲ τὸν Νίκο, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τῆς στενοχώριες του, γιὰ τὰ λόγια του, γιὰ τῆς λύπες του, σὰν δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐπὶ τέλους νὰ ὑφίσταται ὅλες τῆς

περιπέτειες τῆς ἀγάπης χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Χωρὶς νὰ ξεύρῃ τὸ αἴσθημα ἀρρώστησε ἀπ' αὐτό.

* * *

Εἰς τοῦ Κώτσου ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ οἰκεία ὑποδοχὴ μὲ γέλοια καὶ χαρὰ καθίσαμε εἰς τὸ τραπέζι μὲ ὅλη τὴν παρέα ποῦ μαζευόμεθα συχνὰ οἰκογενειακῶς. Ἡ Νίνα ἦταν χαρούμενη, ξετρελλαμένη ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὅσο ἔβλεπε τὸν Νίκο στὸ τραπέζι ἀντίκρου της.

Ἦταν πειδὸ ἔμορφη θαρρεῖς ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ἔτσι ἔμορφοφυμένη ἀλήθεια ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς.

Σὰν φάγαμε, καθίσαμε στὰ χαρτιά θὰ μάθαινε καθεὶς δῆθεν τὴν τύχην του γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον.

Ὁ Νίκος καὶ ἡ Νίνα πῆγαν συντροφικὰ.

Ἄλλος ἔχανε, ἄλλος κέρδιζε, ἄλλοι κοροῖδευαν τοὺς ἄλλους σὰν ἀπετύχαναν τὰ κόλπα τους, τέλος περάσαμε ὅλους τοὺς παλμούς, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ψυχικὰς μεταπτώσεις τοῦ χαρτοπαιγνιδιοῦ.

Τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς ποῦ κτυποῦσεν ἡ δωδεκάτη σηκωθήκαμε ὅλοι, διαβάσαμε τὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ ἐτοιμασθήκαμε γῦρο στὴ πῆττα καθεὶς μας ἔχοντας τὴν ἀπαίτησι νὰ εὔρῃ τὸ γροσάκι. Ὁ Κώτσος σὰν μεγαλύτερος τοῦ σπητιοῦ σηκώθηκε νὰ κόψῃ τὴν πῆττα. Θύμισε, ξαναθύμισε, γύρισε τρεῖς φορὰς τὴν πῆττα κι' ἄρχισε νὰ μοιράζῃ.

— Ὅποιος εὔρει τὸ γροσάκι τῆς πῆττας θὰ πανδρευθῆ ἐφέτος, εἶπε, κάποιος τῆς παρέας.

— Ναί, ναί, εἶπαμε ὅλοι σὲ μιὰ φωνή.

Πῆραμε ὅλοι τὸ μερίδιόν μας καὶ μισοτρώγωντας προσπαθοῦσαμε στὰ κομμάτια νὰ εὔρουμε τὸ γροσάκι γιὰ νὰ πανδρευθοῦμε.

Ἐξαφνα ὁ Νίκος ξεφώνησε:

— Νάτο, νάτο, τὸ γροσάκι.

— Οὔρα, εὖγε Νικό, θὰ πανδρευθῆς λοιπὸν ἐφέτος.

Ὁ Νίκος γένηκε σκεπτικὸς καὶ κοκίνησε.

Ἡ Νίνα εἰς τὸ κατακόρυφον πειὰ τῆς χαρᾶς, κρέμασε θαρρεῖς τὴν ψυχὴν της, ὅλην τὴν ζωὴν στὰ χεῖλη τοῦ Νίκου καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησίν του.

— Ναί, θὰ παντρευθῶ, εἶπεν, ἀφ' οὗ σ' ἐμένα ἔτυχε τὸ γροσάκι τῆς βασιλόπηττας καὶ θὰ πάρω ἐκείνην ποῦ ἀγαπῶ εἰληκρινά, μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐγένεια τῆς καρδιάς τὴν Νίνα. Ἔτσι ἀφοῦ τὸ θέλει τὸ γροσάκι τῆς πῆττας καὶ ἂν τὸ θέλουν ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ὀρίζουν.

Οἱ δικοὶ τῆς Νίνας ποῦ ποθοῦσαν πάντα ἓνα τέτοιο τέλος δέχθησαν καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἐορτάσαμε τὴν πρωτοχρονιά μὲ χαρὲς, τραγούδια, χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Νίνας καὶ τοῦ Νίκου.

Τέτοια ἀρραβῶνα καὶ ἔνωσιν ταιριαγμένη σὰν τοῦ φίλου μου, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίας μου ποθοῦν, τοὺς εὐχομαι μὲ ὅλην τὴν καρδιά νὰ ἀποκτήσουν στὴν ἐφετεινὴν πρωτοχρονιά.

Νὰ διοῦμε σὲ πόσους θὰ εἶνε θαυματουργὸ τὸ γροσάκι τῆς βασιλόπηττας ἐφέτος;

Εἶθε σὲ πολλοὺς.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Η ΜΟΡΤΙΣΙΑ

Τὰ συνειθισμένα βάσανα τῆς ζωῆς μ' ἐχώρησαν ἀπ' τὸν φίλο μου Α... Τὸν εἶχα μισοξεχάσει, ὅταν μιὰ μέρα ἔτυχε ν' ἀκούσω πῶς βρίσκει' ἐδῶ καὶ πῶς εἶναι ἄρρωστος βαρειά. Κατάρθωσα νὰ μάθω τὸ σπῆτί του στὸ Λυκαβητὸ ἀπὸ κάτω ξεκίνησα καὶ πῆγα.

Ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοικτὴ ἀναβαίνω τὴ σκάλα καὶ δὲν βρῖσκω κανένα· δὲ κτυπῶ μήπως ἀνησυχῆσω, ἀλλὰ μισοανοίγω σιγά-σιγά τῆς πόρτες τῶν δωματίων καὶ κυττάζω μέσα.

Τὸ γραφεῖο του ἔρημο καὶ σκοτισμένο· τὸ σαλονάκι — σαλονάκι σπιτιοῦ ποῦ λείπ' ἡ γυναῖκα — ἀσυγύριστο καὶ ἀραχνιασμένο Ἕνας κρότος πηρουνιοῦ ποῦ πέφτει σὲ πιάτο μέσα μὲ φέρνει στὴν κουζίνα.

ὅπου μιὰ νοσοκόμα τρώγει μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Μπορῶ, Κυρά, νὰ διῶ τὸν κ. Α...;

— Νὰ τὸν ἰδῆς ἴμορεῖς, μὰ νὰ σὲ ἰδῆ δὲν τὸ πιστεύω.

— Γιατί;

— Εἶναι στὰ τελευταῖά του.

— . . . Κάμε μου τὴ χάρι, Κυρά μου, νὰ τὸν ἰδῶ πρὶν πεθάνῃ. . .

— Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σκοτίζεσαι· ἐφτά-ψυχος ἄνθρωπος· μιὰ βδομάδα ἔχει τόσα ποῦ βασανίζεται σὰν τὸ σκυλί.

— Ἄχ! μὴ μιλάς ἔτσι, Κυρά μου γιὰ τέτοιον ἄνθρωπο!

— Εἶδαν ἐμένα τὰ μάτια μου, παιδί μου! . . . Νοσοκόμα καὶ σαβανότρα βάλει πιά μὲ τὸ νοῦ σου.

Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὴν φρίκη ποῦ μοῦ προξένησαν τὰ λόγια τῆς ἐξηκολούθησε:

«Ἄν βιάζεσαι, σκοῦντα τὴν πόρτα ἔμπα μέσα μονάχος σου, γιατί ἐγὼ ἔχω ἴληγη δουλειὰ ἀκόμα. Νά! αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιό του».

*

Σ' ἓνα κρεββάτι ἀπάνω κείτεται μιὰ σκιά ἀνθρώπου.

πλησιάζω ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούει, κάθουμ κοντά του καὶ μὲ δυσκολία κρατῶ τὰ δάκρυα ποῦ μὲ πνίγουν.

— Δὲν στάλεγα ἐγώ; . . . φωνάζ' ἡ νοσοκόμα ποῦ μπῆκε ἔξαφνα μέσα.

— Αὐτὰ ἔχομε τώρα τόσαις μέραις· μιὰ ζῆ, μιὰ πεθαίνει· οὔτε ἔμπρὸς οὔτε πίσω ἁμαρτίες πολλὲς θάχῃ.

Πετάχθηκ' ἀπ' τὴ θέσι μου στενοχωρημένος.

— Κάτσε, κάτσε λίγο, σὲ παρακαλῶ· θὰ πάω κατὶ νὰ κουνίσω καὶ γυρίζω γρήγορα· μπορεῖ νὰ ζωντανέψῃ καὶ νὰ θέλῃ τίποτες.

Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ καμάρι ἔφυγε.

Τὸν κυττάζω, τὸν κυττάζω· φέρνω στὸν τοῦ μου τὰ τόσα χρόνια, ποῦ ζήσαμ' ἐνωμένοι καὶ καταριέται τὴν τύχη ποῦ τὸν δολοφόνησε μὲ τόσην ἀπονία.

Ἡ σκιά ποῦ ἀναπνέει ἀκόμα εἶνε μόλις τριάντα χρονῶν· ἔγινε δικαστὴς καὶ ἐγεννήθη καλλιτέχνης· ὁ στίχος, ὁ ἦχος, τὸ χρῶμα καὶ ἡ γραμμὴ μὲ ἐνωμένη δύναμι εἶχαν θροναστῆ μὲς στὴν καρδιά του. Καὶ τώρα;

Κάμποση ὥρα ἔμενα ἔτσι σιμά του. Ἐξάφνα ἡ σκιά κουνιέται.

— Νερό! φωνάζει μιὰ γλυκειὰ καὶ ἀδύναμη φωνή, γεμάτη παράπονο.

Τοῦ δίνω νερό. Σηκώνει τὰ μάτια του καὶ μὲ κυττάζει μὲ ἀπορία μεγάλη.

Τοῦ φαίνεται πῶς ὄνειρεύεται. Κάττι μουρμουρίζουν τὰ χεῖλη του. Κυττάζει χάμω καὶ πάλι μὲ ξαναβλέπει. Τέλος: «φίλε μου!» φωνάζει, ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του καὶ κλαίει σὰν μωρὸ παιδί.

— . . . Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἦρθες ἀργά, μὰ νοιώθω ὁ ἐρχομός σου πῶς μοῦ δίνει ζωὴ. Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ ὠχρὴ ὄψις του χρωματίζεται, τὰ σβυσμένα μάτια του φωτίζονται. Τὸν ἐβοήθησα καὶ ἐκάθησε στὸ κρεββάτι του.

Ἡ μέρα ἔσβυνε. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ στὴν ὥραία δύσι καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύτταξε πῶς σβύνει ἀγάλια-ἀγάλια ἡ μέρα! . . . Θυμάσαι; κεῖ πέρα στοὺς βράχους τῶν Κραναῶν, ὅταν μοῦ λέγῃ στίχους κι' ἐγὼ ἔπαιζα τὸ ἀγαπημένο σου κομμάτι τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος . . . τῶν Ἀθηνῶν μου ὁ ἥλιος, χανότανε πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Σαλαμίνος! . . . Ἄχ! . . . εἶνε κρῖμα νὰ πεθάνῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ βλέπῃ πειά. νὰ μὴν αἰσθάνεται πειὰ ὅτι βλέπαμε ὅτι αἰσθανώμαστε τότε μαζύ. . . . Δῶσέ μου το! . . .

Καὶ ἔδειξε τὸ ἀγαπημένο του ὄργανο πεταγμένο ἀπάνω σὲ κάττι σκοτισμένα χαρτιά. Ἀρνήθηκα ὅσο μπορούσα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε. Τοῦ τὸ ἔδωσα.

— Τίποτε, τίποτε δὲν μπορεῖ πιά νὰ μὲ βλάψῃ. . . εἶπε ἐνῶ τὸ ἔπαινε.

Εἶδα τὴν ἀγωνία του γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ δυὸ τρεῖς τόνους αὐτὸς, ποῦ εἰς τὰ χέρια του ἄλλονε λὲς καὶ ζωντάνευε τὸ ξύλινο ὄργανο καὶ ῥάγισ' ἡ καρδιά μου. . .

Ἕνας μόνο, ἀλλὰ κατάγλυκος τόνος ἀκούεται μόλις καὶ τὸ χέρι του πέφτει τὸ φλάουτο κατακυκλάει στὸ πάτωμα· ἓνας βαθὺς στεναγμὸς τοῦ βγαίνει ἀπ' τὰ στήθια. Τὸ κεφάλι του γέρνει. Τὰ μάτια του, ἐνῶ τὰ ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, καρφώνοντ' ἀπάνω μου καὶ μένουν.

Ἡ μέρα εἶχε σκοτινιασῇ.

Ὅλα μαζύ.

* *

— Ζωντάνεψε ἡ ἀκόμα;

Ἀκούσθηκε ἀπ' τὴν πόρτα ἡ γραχνὴ τῆς νοσοκόμας φωνῆ. Καὶ καθὼς μᾶς εἶδε:

— Ἐ! ζωὴ σὲ λόγου σου. . . Μοῦ λέγει μὲ κλαψιάρικη φωνή.

Καὶ σὲ λίγο προσθέτει τὴν συνειθισμένη φωνὴ τῆς βιαστικά:

— Ἐλα τώρα, ἔλα πῆγαιν' ὄξω σύ. . .

— Γιατί!

— Μπᾶς καὶ θὲς νὰ κοκκαλιάσῃ σ' αὐτὴ τὴν θέσι;

Καὶ μισογέλασε.

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ *

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ! . . .

"Αν ἡ εἰρήνη εἰς πᾶσαν ἄλλην περιστασιν ἀνεγνωρίσθη ὡς εὐεργετικωτάτη σώτεια τῶν λαῶν, εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν εὐκολα νὰ ἀνεύρη κανεὶς καὶ ν' ἀποδώσῃ τὴν κατάλληλον διὰ τὴν σημαντικωτάτην σημασίαν τῆς κοσμητικῆν λέξιν.

Μία παραφροσύνῃ τοῦ αἰμοβόρου Κάιζερ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ αἰμοχαρῶν αὐλοκολάκων του ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν, τοῦ τε Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου εἰς γενικὴν σφαγὴν, εἰς ὠκεανὸν αἵματος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων μετὰ τοῦ ἀξέστου χειρῶνακτος, ὁ εὐπατριδῆς μετὰ τοῦ ἀστοῦ ἀγρίως ἀλληλοσπαρασσόμενοι, ἐν καὶ μόνον ἐπεδίωκον: τὸ ἀλληλοφάγωμα, τὴν ἐξόντωσιν, τὴν διὰ παντὸς σωροῦ πτωμάτων ἀδελφῶν καὶ οἰκείων ἐν πυρὶ καὶ σιδήρῳ ἐπικράτησιν.

Ἄνετελλεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἐκήρυττεν ἡ ἐκκλησία τὴν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου κηρυττομένην ἀγάπην καὶ τὴν ὁμόνοιαν συμπάντων τῶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς τέκνων.

Ἄλλὰ μάτην! . . .

Ὁ δαιμονιώδης θόρυβος τῶν σράπνελ, τῶν ἀνθρωποκτόνων ὀμβρόλων καὶ τῶν ἄλλων φονικῶν ὀργάνων καὶ μηχανημάτων ἀπέπνιγε πᾶσαν φωνὴν παροτρύνσεως πρὸς ἐπαναφορὰν ἐκεῖ, ὁπόθεν ἡ ἀφηγιάσασα ἀνθρωπότης ἐφθασεν ἀκάθεκτος καὶ μαινομένη, ἀνατροπεὺς παντὸς ὅτι αἰώνων ἐπιμελῆς ἐργασία τὰς ἐξειδικευθείσας ἀνθρωπότητος ἐπετέλεσεν. Ἄλλ' ἐπὶ γῆς εἰρήνη! . . .

Ὁ δράκων τῆς κακοδαιμονίας τῆς ὑψηλίου, ἡ κακοῦργος σπεῖρα τοῦ

μιλιταρισμοῦ καὶ τῆς συντροφίας, τὴν φορὰν ταύτην, ἰδοὺ σφαδάζει ὑπὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς δοκιμασθείσης ὑψηλίου, ψυχορραγοῦσα ὑπὸ τὸ ἀναμορφωτικόν, τὸ νέον πλεῖγμα τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητος παντὸς ἐν τῷ μέλλοντι ἀπειλητικοῦ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου διωγμοῦ.

Εὐλογημένοι, τρισευλογημένοι οἱ σκαπανεῖς καὶ ἐργάται τοιοῦτων σωτηρίων ἔργων.

ΑΝ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

OSCAR WILDE

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

"Ἦταν νύχτα καὶ αὐτὸς μόνος.

Διέκρινε ἀπὸ μακρὰ τὸ κάστρο μιᾶς πόλεως καὶ προὐχώρησε. Ὅταν ἐπλησίασε, ἄκουσε τῆς περπατησιᾶς τῆς Χαράς, τὸ γέλοιο τῆς Εὐχαριστήσεως καὶ τὸν δυνατὸν ἦχον τῶν ὀργάνων.

Κτύπησε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ ἀνοίξε. Καὶ τοῦ παρουσιάσθηκε ἕνα μαρμάρينو σπῆτι μὲ μαρμάρινες κολῶνες φορτωμένες μὲ ἄνθη. Μέσα κι' ἐξω ἔκαιαν δαυλοὶ ἀπὸ κέδρο.

Ἐμῆθε στὸ σπῆτι.

Διέσχισε τὴν στολισμένην αἴθουσα καὶ τὴν στοάν, σκαλισμένην ὄλην σὲ σομακί, καὶ ἐφθασε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσα τῆς Εὐθυμίας. Ἐκεῖ εἶδε ξαπλωμένον σὲ ὀλοπόρφυρον ἀνάκλιτρον ἕνα νέον, ποῦ τὸ κεφάλι του ἦταν στεφανωμένον μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ τὰ χεῖλη του μελανὰ ἀπὸ τὸ κρασί.

Πῆγε ἀπὸ πίσω του, τοῦ ἄγγιξε τὸν ὄμω καὶ εἶπε:

— Γιατί ζῆς ἔτσι;

Καὶ ὁ νέος τὸν εἶδε, τὸν ἐγνώρισε καὶ ἀπαντῶντας τὸν εἶπε:

— Μὰ . . . λεπρὸς ἤμουν μιὰ φορὰ καὶ μὲ γιάτρες. Ἄλλοιως πῶς νὰ ζήσω;

Βγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ βρέθηκε στὸν δρόμο πάλιν.

Κατόπιν εἶδε μιάν, ποῦ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ροῦχὰ τῆς ἦταν χρωματισμένα καὶ τὰ σανδάλια τῆς στολισμένα μὲ μαργαριτάρια. Τὴν ἀκολουθοῦσε δειλά, σὰν κυνηγός, ἕνας νέος μὲ δίχρωμον μανδύα. Ἐκεῖνη ἦταν ὠραία σὰν ἀγαλμα, τὸ δὲ βλέμμα τοῦ νέου ἔλαμπε ἀπὸ ὀρμῆν.

Γοργὰ τοὺς ἀκολούθησε, ἄγγιξε τὸ χεῖρὶ τοῦ νέου καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί ἔτσι κυττᾶς τὴν γυναῖκα;

Καὶ ὁ νέος γύρισε, τὸν γνώρισε καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Μὰ . . ., τυφλὸς ἤμουν καὶ μοῦ χάρισες τὸ φῶς μου. Τί ἄλλο νὰ κυττᾶξω;

Ἐτρεξε καὶ ἄγγιξε τὸ χρωματισμένον φέρεμα τῆς γυναίκας καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν βρήκες ἄλλον δρόμο νὰ περιπατήσης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἁμαρτίας;

Καὶ ἡ γυναῖκα γύρισε, τὸν γνώρισε καὶ γελῶντας τοῦ εἶπε:

— Μὰ . . ., τῆς ἁμαρτίες μου μοῦ τῆς συγχώρεσες καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε εὐχάριστος. . .

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πόλιν.

Μὰ ὅταν βρέθηκε ἔξω, εἶδε καθισμένο εἰς τὴν ἄκρα τοῦ δρόμου νέον ποῦ ἔκλαιε

τὸν ἐπλησίασε, χάιδεψε τὰ σγουρὰ του μαλλιά καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί κλαῖς;

Καὶ ὁ νέος γύρισε τὸ βλέμμα τοῦ ἐπάνω, τὸν ἐγνώρισε καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Μὰ . . ., νεκρὸς ἤμουν καὶ μὲ ἀνέστησες. Τί ἄλλο νὰ κάμω; . . .

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ο. Ι. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

UNBUSSFERTIG

('Αμετάνοιωτη)

Στῆς ἁμαρτίας τὸ βωμὸ ποῦ ὀργάνη ἢ βάνκας, στῆς ξεφάντωσες τῆς ζήσης. . . πῆγες Βάνκα καὶ σὺ, σπονδὲς νὰ χύσης τῆς σάρκας τοὺς χυμοὺς ποῦ σὲ μεθάνε. . .

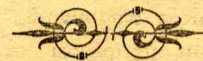
Στῆς ἁμαρτίας τὸ δρόμο ποῦ σὲ πᾶνε ἢ θάμπωσες τοῦ πλοῦτου νὰ πατήσης ἀνθοῦς ποῦ σκόρπισα γιὰ νὰ μεθύσης μὲ τῆς ὀσμῆς, τὸ μέθν τέλειο νᾶναι!

Ἡ ἀγάπες μου ὄλες, ποῦ πειὰ δὲν ζοῦνε ἄνθια τὰ πόδια σου γὰν τὰ πατοῦνε ρίχτηκαν χάμου θυσίες ἀγνές!

Θυσίες μάταιες τρελλῶν ὀνειρῶν εἶν' ἡ θρησκεία γλυκεῖα τῶν σατύρων καὶ δὲν ἀγιάζουν πειὰ Μαργδαληνές! .

Σμῆρην

Γ. ΦΙΛΙΑΝΗΣ

Fr. Coppée

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΙΑ ΔΡΑΜΑ

Συνωμιλούσαμε μεταξύ ἀνδρῶν εἰς τὸ καπιτιστήριον ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαγί. Ὁ Ἑβραῖος Περέιρα, διευθυντῆς τοῦ θεάτρου, τόσον γνωστὸς ἀπὸ τὰ κάτασπρα σὰν μάγμαρο κολλάρα καὶ τῆς φαντεζί γραβάτες του, ἐστηρίζετο εἰς τὴν θερμάστραν, κρατῶν ἓνα μικρὸ ποτήρι κοιουρασάο.

— Τὸ ἀνέκδοτον, ἔλεγε, τὸ ἀνέκδοτον, εἰς αὐτὸ ἔγκειται τὸ πᾶν. Ἐνα ἔργον δὲν εἶνε καλόν, παρὰ ὅταν μποροῦν νὰ τὸ διηγηθοῦν εἰς πέντε λεπτά. Ὅταν ἓνας συγγραφεὺς θέλει νὰ μὲ μιλήσῃ διὰ καμμίαν κωμωδίαν τοῦ λέγω: «Μπορεῖτε νὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου σας ἕως ὅτου φάγω ἓνα αὐγὸ; . . . Ἐάν δὲν μπορεῖτε, τὸ ἔργον δὲν ἀξίζει τίποτε!»

Καὶ ὁ Περέιρα ἔπιε τὸ κιοουρασάο του.

— Δὲν εἶμαι δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἀκόλουθος πρεσβεφας, καθήμενος εἰς μίαν μεγάλη πολυθρόνα. Ἐν τούτοις, ἐάν θέλετε, Περέιρα, θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν ἀνέκδοτον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάποιος κατάλληλος θὰ ἔκαμνε κἄτι . . . Ἀλλὰ τὸ διάστημα νὰ φάγῃ κανεὶς ἓνα αὐγὸ δὲν μοῦ φθάνει.

— Τότε δέχομαι ἕως μιὰ ὀμελέττα ἀπήνησεν ὁ Ἑβραῖος μὲ ἠχηρὸ γέλιο. . . Ἀλλὰ ὑπόθεσις δράματος, προερχομένη ἀπὸ ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, δὲν μοῦ λέγει πολλά πράγματα, τὸ ξεῦρω ἐκ πεποιθήσεως. . . Ἐν τούτοις προχωρεῖτε.

— Ἡ ἱστορία ἔκαμε τὸν γῦρον τῶν σαλονιῶν τῆς Βιέννης ὅταν ἤμουν ἐκεῖ. Ὑπῆρχε τότε εἰς Βιέννην διάσημος διὰ παθήσεις τῆς καρδίας ἰατρός, ὀνομαζόμενος δόκτωρ Ἄρνολδ. Ἦτο ὄρατος, πολὺ κομψός, μὲ κανονικὸν πρόσωπον, μὲ μεγάλες ξανθὲς φαβορίτες, τέλος ἀληθινὸς αὐστριακὸς τύπος. . . ἐκτὸς ἀπὸ δύο μαβιὰ μάτια ἀμερικανοῦ, τὰ ὁποῖα σὲ ἔκαμαν νὰ σκέπτεσαι. Μιὰ ρωσικὴ οἰκογένεια — ἄς τὴν ὀνομάσωμεν Σκεμπελώφ — ἐκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν κόρην τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρεν εἰς πρώτην ἐξέτασιν σημεῖα ἐκνευρισμοῦ. Ἐννοεῖτε, ἦτο ἀρχετὰ ἐπικίνδυνον νὰ στηθοκοπήσῃ τὴν μαζζέλ Μάσσα. . . Σκεφθῆτε νὰ κολλήσῃ τὸ αὐτί του εἰς τὸ στήθος ὄρατος μελαχροινῆς δέκα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ νὰ τῆς κτυπήσῃ τὴν καρ-

δίαν, σὰν νὰ λέγῃ: «Ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος; . . .»

— Μαυρίκιε, διέκοψεν ὁ ἰδιοκτήτης, ἀφῆτε τὰ κωμικὰ τῶν vaudeville. Μὰς ὑπεσχέθητε δρᾶμα.

— Ἐστὲ ἦσυχος, θὰ τὸ ἔχετε. . .

Ἄν καὶ οἱ Σκεμπελώφ εἰσῆρχοντο καὶ εἰς τὴν καλύτεραν κοινωνίαν ἐν τούτοις ἦσαν ὀλίγον ὑποπτοι. Ἐζῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Διηγῶν βίον πολυδάπανον καὶ τὰ διαμάντια τῆς κυρίας ἐπιθυροῦσαν, ὅτι ἦσαν ψεύτικα. . . Καὶ μ' αὐτὰ δύο κόρες εἰς ἡλικίαν γάμου, πολὺ ὄρατες γιὰ νὰ μὴ χρησιμεύουν εἰς τίποτε καλὸ. Τέλος κόσμος ἀμφίβολος. Ἀλλὰ ὁ ἰατρός ἐρωτεύθη τὴν δεσποινίδα Μάσσα, τὴν ἐξήγησε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη μετὰ τρεῖς μῆνας. Καὶ ἡ οἰκογένεια Σκεμπελώφ ἔξαφνα, βαρυνθεῖσα τὴν Βιέννην, ἀνεχώρησε. Ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ ἤρесе πολὺ εἰς τὴν βιεννέζικη κοινωνία. Οἱ νεόνυμφοι ἦσαν ἐνδιαφέροντες. Ὁ ἰατρός ἠγάπα τὴν Μάσσα συγχρόνως καὶ ὡς γυναῖκα καὶ ὡς ἀσθενή του τὴν ἐλάτρευε καὶ τὴν ἐγιάτρευε. Αὐτὸ δὲ τὸ ζωντανὸ μυθιστόρημα ξετρέλλανε τοὺς αἰσθηματίας τῆς Βιέννης. Ἡ κυρία Ἄρνολδ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἐπανήρχετο ἤδη, ἐνεφανίζετο συχνὰ εἰς τὸν κόσμον, μάλιστα δὲ ἐχώρευε πολλάκις. . .

— Ἄν καὶ ἦτο καρδιακή.

— Μάλιστα. Ἐφαίνετο τόσον καλά, ὅστε ὁ σύζυγός τῆς τῆς ἐπέτρεπε ἓνα γῦρο βάλς. Ἐν τούτοις μὲ εὐχαριστήσι θὰ τὴν ἠμποδίζεν ἀπὸ ζηλοτυπία. Διότι ὁ ὄρατος λοχαγὸς Βλάζεβιτς — ἓνας Ἀπόλλων μὲ ἄσπρη στολή — ἐνεγράφετο πρῶτος εἰς τὸ καρνὲ τῆς κυρίας Ἄρνολδ καὶ τὴν ἐκράτει πολὺ τρυφερὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Μιὰ φορὰ ἀκόμη ὁ μῦθος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης. . .

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Περέιρα. Ἡ ἐκθεσίς σου ἔγινε, Μαυρίκιε, τὰ πρόσωπα τὰ ἔβαλες. Καὶ τώρα τὴν πλοκήν.

— Ἄς εἶνε! . . . Ἡμέραν τινὰ ὁ ἰατρός ἤφρεν ἓνα δέμα ἐπιστολῶν, . . .

— Πολὺ συνειθισμένον τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν!

— Μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος Περέιρα. Ἐδῶ ἐσὺ βάλε ὅτι θέλεις. Τὸ ἀνέκδοτόν μου λέγει δέμα ἐπιστολῶν.

— Τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει εἰς τὸν σύζυγον, ὅτι ἀπατάται. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φαίνεται.

— Καὶ τὸ ὁποῖον κάμει νὰ σκεφθῆ τρόπον ἐκδικήσεως! . . .

— Τὴν ξεῦρεις λοιπὸν τὴν ἱστορία, Περέιρα; Τότε διηγήσου τὴν μόνος.

— Ὅχι, φίλε μου, ἀλλὰ μαντεύω, ἀπλῶς μαντεύω. Ὁ σύζυγος λοιπὸν ἐξεδικήθη. . .

— Μὲ ἐν ἐγκλημα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ μένουν ἄγνωστα.

— Καὶ πῶς τὸ ἔμαθαν;

— Διότι ὠμίλησεν ὁ σύζυγος. . . Μάλιστα, ὁ ἔνοχος, ὑποχωρῶν ἀργότερα εἰς τὴν ἀκατανίκητον ἀνάγκην τῆς ἐκμυστηρέσεως, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς κάθε ἀνθρωπον καὶ ἡ ὁποία καθιστᾷ τὴν καθολικὴν ἐξομολόγησιν μίαν ἀπὸ. . .

— Εἰς τὸ θέμα, Μαυρίκιε, εἰς τὸ θέμα!

— Δὲν λέγω πλέον τίποτε, εἶπεν ὁ νέος προσβληθεὶς.

— Μὴ θυμώνεις λοιπὸν, εἶπεν ὁ Περέιρα. Σὲ ἀπαλάσσομεν τοῦ κόπου νὰ τελειώσῃς τὰς φράσεις σου. . . Εἶνε ἀκριβῶς τὸ στυλ τοῦ θεάτρου. . . Διὲς τὸν Scribe, τὸν Sardou. . . Ὅλα εἰς διαλόγους μὲ ἀποσιωπητικά. . . Σκωτώνομαι νὰ φωνάζω εἰς τοὺς συγγραφεῖς: Ὅχι θεωρίας κυρίως, ὄχι φιλολογίαν. Ὑπάρχουν ἔργα, ποῦ ἀπέτυχαν δι' ἓνα ἐπίθετον. . . Δὲν ξεῦρουν τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάμῃ μία μεταφορά. . . Ἐτσι οἱ ρομαντικοί. . .

— Ἦλθε ἡ σειρὰ σου τώρα, Περέιρα, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης, πότε θὰ τελειώσῃς;

— Ἀλήθεια. . ., Μαυρίκιε, ἔλεγες λοιπὸν, ὅτι ὁ σύζυγος. . .

— . . . Ἐφαντάσθη μίαν φοβερὰν ἐκδίκησιν, ἡ ὁποία ἐπετρέπετο εἰς ἄνθρωπον μόνον τῆς ἐπιστήμης του. Ἡ Μάσσα δὲν εἶχε γίνε ἀκόμη ἐντελῶς καλά — τὸ ἐγνώριζεν ὡς εἰδικὸς — ἀπὸ τὴν καρδιακὴν αὐτὴν ἀσθένειαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἐλάτρευεν ἐπὶ δύο ἔτη, μὲ τόσον ζῆλον καὶ ἀγάπην. Ἀνέλαβε νὰ τῆς τὴν ἀποδώσῃ. Συγκρατῶν τὴν ὀργὴν του, ἠρκέσθη νὰ κρατήσῃ στάσιν συζύγου ἀνησυχου καὶ ὑπόπτου καὶ ἔτσι ἐγέννησε τὸν φόβον καὶ τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς συζύγου του. Ἐγνώριζεν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τί τρελλὸν πάθος συνώδευε τοὺς δύο ἐραστάς: ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ ἐφρόντιζαν νὰ βλέπωνται, ἀκόμη καὶ ἐν μέσῳ ὄλων τῶν κινδύνων καὶ ἐπωφελήθη τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἐκτοτε μίαν μυστηριώδης δύναμις ἔθετε ἓνα σωρὸ μικρὰ ἐμπόδια μεταξύ τῆς Μάσας καὶ τοῦ κ. Βλάζεβιτς, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τοὺς χωρίσῃ ὀλοτέλα. Τοὺς ἔκαμνε νὰ χάσουν τὰς συνεντεύξεις ταν, ἐσταμάτα τὴν ἀλληλογραφίαν ταν καὶ ἐδηλητηρίαζε τὸν ἔρωτά των καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν

γεμάτη ἀπὸ συγκινήσεις λυπηρὰς καὶ θλιβεράς, ἡ ὑγεία τῆς κ. Ἀρνολδ ἤλλαξε πάλιν ριζικῶς. Ὁ ἰατρὸς ἐφόνευε τὴν τὴν γυναϊκά του μὲ ὄσση ἀκρίβειαν τὴν εἶχε κάμη ἄλλοτε καλά.

«Ἄλλὰ τί ἔχεις λοιπόν, ἀγαπητή μου μου Μάσα; τῆς ἔλεγε. Ἡ διάγνωσις μου δὲν ἔννοεῖ πλέον τίποτε. Θαρρεῖς καὶ θὰ πεθάνῃς. Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς μαζύ μου;»

Καὶ παρατηρῶν μὲ διαβολικὴν ἠδονὴν ἐσταύρωνε τὸ θῦμά του μὲ τῆς ὑποκριτικῆς του ἀπελπισίας. Εἰς ἕξ μῆνας αἱ συγκοπαὶ ἦσαν πλέον συχναὶ καὶ οἱ παλμοὶ ταχύτεραι· τὰ πλέοι ἀνησυχητικὰ συμπτώματα ἐκνευρισμοῦ εἶχον ἐμφανισθῆ ἐκ νέου.

Ἄ! Ἄ! Περέρια, δὲν μὲ διακόπτεις πλέον!

— Ἐ! ναί, μάλιστα. . . Εἶνε ἡ δευτέρα πρῶξις, ὁ κόμβος τοῦ δράματος. Ἄλλὰ ἡ λύσις. . . ἡ λύσις! . . .

— Μίαν λύσιν! . . . ἐφώνησεν ὁ Μαυρίκιος. Νά τῃν: «Ἐνα βράδυ ὁ ἰατρὸς εἰσέρχεται εἰς τῆς γυναικὸς του.

«Κυρία, τὰ γνωρίζω ὅλα, ὁ κ. Βλάζεβιτς εἶνε ἐραστής σας».

Ἡ Μάσα χλόμιασε καὶ τὰ χρώματα τοῦ θανάτου ἐφάνησαν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

«Σκοτώστε με!» εἶπε.

Ἀκριβῶς αὐτὸ ἠθέλησε καὶ ἐκεῖνος

«Ποτὲ δὲν ἐγγίζω γυναῖκα, εἶπεν ὁ ἰατρὸς. Ὁ συνενοχὸς σας ἐπλήρωσε διὰ τοὺς δύο. Τώρα ἐμονομάχησα μὲ τὸν κ. Βλάδεβιτς. . . καὶ τὸν ἐσκώτωσα». Καὶ ἡ Μάσα ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἄλλὰ ὁ ἰατρὸς ἐψεύδετο. Ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ τὸ μουστάκι τοῦ ὄραίου λοχαγοῦ, ὅστις ἐφημίζετο ὡς ὁ καλύτερος σκοπευτὴς τῆς Βιέννης.

Ἐκάθισε πλησίον τῆς γυναικὸς του, κειμένης ἐκτάδην, καὶ τῆς πῆρε τὸ χέρι. Ὁ σφυγμὸς ἔπαλλε ἀκόμη.

Τότε ὁ δήμιος τὴν ἐπεριποιήθη καὶ τὴν ἀνέστησε.

«Θὰ ντυθῆτε μὲ ὅλα τὰ διαμάντια σας διέταξε καὶ θὰ μὲ συνοδεύσητε εἰς τὸν χορὸν τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας, ὅπου εἶμεθα προσκεκλημένοι».

— «Ποτέ, δὲν μπορῶ, ποτέ!»

— «Θὰ ντυθῆτε καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν μονομαχίαν ἐπροφασίσθη φιλονεικίαν εἰς παιγνίδιον. Ἄλλὰ ἐξετέθητε. Πρέπει νὰ σᾶς ἴδωσιν ἀπόψε εἰς τὸν βραχίονά μου εἰς τὸν κόσμον. Ἐὰν ὄχι, θὰ νομίσουν, ὅτι ἐμονομάχησα διὰ σᾶς καὶ θὰ

ἀτιμασθῶ. . . Ντυθῆτε, τὸ ἀπαιτῶ! . . .»

Ἐπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ἡ δυστυχὴς. Πῶς νὰ ἀντιστῆ εἰς τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὁποῖον τόσον σκληρῶς εἶχε προσβάλλῃ; Ἐκαμε τὴν τουαλέτταν τῆς μὲ ἀγωνίαν! Καὶ ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἔσυρεν εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ἀμέσως εἰς τὸ σάλονι τῆς εισόδου, ὅπου ὁ εἰσηγητὴς τοῦ χοροῦ κάθε λεπτὸ ἐφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν φθανόντων.

Ὁ ἰατρὸς, μὲ ἐπίσημον στολὴν, θαυμάσιος, μὲ ὅλα του τὰ παράσημα, ἐστέκετο ὄρθιος ὀπισθεν τῆς συζύγου του.

Αἴφνης, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν προθάλαμον, ἔσκυψε εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συζύγου του καὶ τῆς εἶπε:

«Ἀθλία, ἡ λύπη δὲν σ' ἐφόνευσε ἀκόμη!»

— «Δυστυχῶς ὄχι ἀκόμη!» ἐψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη.

— «Λοιπὸν κῦτταξε, τῆς εἶπε δεικνύων εἰς αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ ἀπόθανε ἀπὸ χαράν!»

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλε μὲ βροντώδη φωνήν:

«Ὁ λοχαγὸς βαρῶνος Βλάζεβιτς».

Ὁ ὄραϊος ἀξιωματικὸς εἰσῆλθε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἐρωμένην του. Μόλις τὴν ἐγνώρισεν, ἐκείνη ἐσηκώθη ὄρθια, σάν ὑπὸ ἐλατήριον, ὡχρὰ ὑπὸ τὰ κοσμήματά τῆς, φοβερῆ! Τοῦ ἔρριψε σβυσμένο βλέμμα, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμὸ τῆς καὶ ἔπεσε εἰς τὸ δάπεδον πεθαμένη, ἀληθινὰ πεθαμένη αὐτὴν τὴν φοράν! . . .

Ἐγινε ἐπεισόδιον. Ὁ ἰατρὸς ἔπεσε εἰς τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς του μὲ φωνὰς καὶ ἡ ἀπέλπισία τοῦ κ. Βλάζεβιτς θὰ ἔκαμνε σκάνδαλον, ἐὰν κάποιος φίλος του δὲν τὸν ἀπέσυρεν ἐκεῖθεν. . .

Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἔφυγον· οἱ ὑπηρετὰι ἔφαγον τὸ δείπνον, ἡ δὲ πρέσβειρα δυσηρεστήθη πολὺ, διότι εἶχε κατασκευάσῃ διὰ τὸ κοτιγιὸν μεγάλας κεφαλᾶς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀνέμενε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Ὁ Μαυρίκιος ἔπαυσε· ἐπηκολούθησε μὰ στιγμὴ σιωπῆς

Καὶ αὐτὸς ὁ Περέρια εἶχε τὸ tact νὰ μὴ πῆ καμμίαν βλακείαν.

(Μετάφρασις)

ΘΡ. Μ. ΤΣΑΚ.

Η ΟΥΪΠΙΑ

Ἡ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΡΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

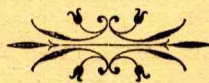
Τὸ δένδρον τοῦτο εὐδοκιμεῖ εἰς τὴν Ἰάβαν. Παράγει κ' ἀφθονία εἶδος τι κόμμεως τὸ ὁποῖον εἶναι θανατηφόρον δηλητηρίον μεγάλως ἐκτιμώμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, οἵτινες τὸ χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ δηλητηριάξουν τὰ βέλη καὶ τὰ ἄλλα ὄπλα των. Τὸ κόμμα συνήθως ἀποκτάται διὰ τῶν εἰς θάνατον καταδίκων ὅταν ληφθῆ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐρωτῶνται ὑπὸ τοῦ κριτοῦ, ἐὰν προτιμοῦν νὰ θανατωθῶν ὑπὸ τοῦ δημίου ἢ νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς οὐπίας πρὸς συγκομιδὴν ἐνδὸς κιβωτίου κόμμεως. Συνήθως ἐκλέγουν τὸ τελευταῖον διότι ὑπάρχει, ὄχι μόνον ἐλπίς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ γενναίας ἀμοιβῆς ἐν περιπτώσει ἐπιστροφῆς.

Πρὶν κατάδικός τις ἀναχωρήσῃ, λαμβάνει σαφεῖς ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὀφείλει νὰ προχωρῆ. Συνιστᾶται αὐτῷ νὰ μεταβῆ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πλησιεστέρου ἱερέως διὰ νὰ λάβῃ πληρηστάτας ὁδηγίας καὶ νὰ προετοιμασθῆ ἐπίσης διὰ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ ἱερεὺς, ἀφοῦ τῷ παράσχῃ τὰς ἀναγκασιάς σας παραινέσεις καὶ τὸν ἐφοδιάσῃ μὲ δερμάτινον σάκκον καὶ προσωπίδα μὲ ὑαλίνοὺς ὀφθαλμούς, καθὼς καὶ μὲ δερμάτινα χειρόκτια, τὸν ὀδηγεῖ, διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸ δένδρον, συνιστῶν αὐτῷ, ὅπως εὐρίσκειται πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πνέοντος ἀνέμου. Καὶ ὁ κατάδικος προχωρεῖ. Εἰς πλείστας ἕμως περιπτώσεις δὲν ἀνέχεται ὅλας τὰς προφυλάξεις, οὕτως ὥστε λέγεται ὅτι ἐπὶ εἴκοσι καταδίκων, δύο μόνον ἐπιστρέφουν ἐκ τῆς θανατηφόρου ταύτης ἐκδρομῆς.

Οἱ ἰθαγενεῖς δηλητηριάξουν ὄχι μόνον τὰ βέλη των ἀλλὰ καὶ τὰς πηγὰς ὕδατος ὅταν πλησιάζῃ ὁ ἐχθρὸς. Οἱ Ὀλλανδοὶ ἔχασάν ποτε τὸ ἡμισυ τοῦ στρατοῦ των μὲ αὐτὸ τὸ μέσον, ἔκτοτε δὲ φέρουν μεθ' ἑαυτῶν ζωντανούς ἰχθύς, τοὺς ὁποίους ἀπολύουν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὀλίγας ὥρας πρὶν τολμήσουν νὰ τὸ μεταχειρισθῶν.

(Μετάφρασις)

Ο. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τὸ πρωτοβρόχι μούσκεψε
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.
Μικρούλα, τοῦ φθινόπωρου
τὴν πρώτη ἀνατριχίλα
πᾶμε νὰ τὴν ἐνοιώσουμε
στὴ γνώριμή μας βίλλα
τόρα ποῦ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.

Ἐξω θὰ κλαῖνε πένθιμα
τὰ βραδυνὰ πουλιά.
Ἐμεῖς στὴν καμαροῦλά μας
μὲ χάρδια καὶ φιλιὰ,
τῆς ἀνθιῆς ἀγάπης μας
θὰ πλέκουμε φωνή.
κι' ἔξω θὰ κλαῖνε πένθιμα
τὰ βραδυνὰ πουλιά.

Κι' ὅταν θὲ ν' ἀργοσβύνεται
κλαψιάρικο τὸ δέιλι,
στὰ μάγουλά σου θὲ ν' ἀνθοῦν
τὰ ρόδα ἐνὸς Ἀπριλίου
καὶ δυὸ κεράσια τοῦ Μαγιοῦ
τὰ πορφυρᾶ σου χεῖλη,
ὅταν θὲ ν' ἀργοσβύνεται
κλαψιάρικο τὸ δέιλι.

Πᾶμε καὶ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.
Μανταλωμένοι, μοναχοί,
στὴ γνώριμή μας βίλλα,
πᾶμε νὰ νοιώσουμε βαθειὰ
τὴν πρώτη ἀνατριχίλα
τόρα ποῦ μούσκεψε ἡ βροχὴ
τῆς καστανιάς τὰ φύλλα.

ὁ ΔΕΛΗΣ (τοῦ Ἄνω-Κάτω)

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Τὴ νύχτα σὰν ἀνθίσῃ ὁ οὐρανὸς
κι' ἀνοίξῃ σὰν σὲ δράνια τὰ χρυσάνθεμά
[του
κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόκοσμή του σιγαλιά,
θάρθω γιὰ νὰ μοῦ δώσης δυὸ φιλιὰ.

*

Ἄγριος ὅταν φυσᾷ καταραχιάς,
κι' ἡ πλάση ἀνταρτωμένη ξεψυχᾷ καὶ σβύνη,
σὰν φεύγουνε σκιαγμένοι ἀνθρώποι καὶ
[πουλιά,
ἔλα γιὰ νὰ σοῦ δώσω δυὸ φιλιὰ.

ΕΝΡΙΚΑ ΓΚΡΑΣΣΟ

ΖΟΥΛΙΑ

Οἱ δυὸ φυλλομετρούσαμε μιὰ μέρα ἕνα
[βιβλίον,
ὅταν σ' εἰκόνα ὠμορφῆς μὲ πρόσωπο
[θλιμμένο,
— Τί ὠμορφὴ κόρη! πρόφεραν τὰ χεῖλη
[μου σιγά.
Ἡ κορασιά δὲν μίλησε, μὰ πάλι, ἄλλη
[φορὰ,
στὰ γόνατα ὅταν πήραμε τὸ ἴδιο τὸ βι-
[βλίον,
ἡ εἰκόνα εἶδα ποῦ ἔλειπε... τὸ φύλλο ἦταν
[κοιμμένο.

ΑΡΓ. ΞΑΝΘΙΩΤΗΣ

ΑΠ' ΤΑ « ΡΗΜΑΔΙΑ », ΜΟΥ

ΑΝΑΘΕΜΑ

Ἦ ! τὸ φοιχτό σου ἀνάθεμα ! Μιά θλίψη
Πόνου παληοῦ μὲ περεχᾶ ! Σὰν φάντασμα ριζώθη
μέσ' τὴν καρδιά μ' ἡ μάγισσα φωνή σου ! Ὡριοι ποδοὶ
μὲ ζώνουνε ! Ἀτάραχη ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ πνίξῃ.

Τέες συμφορές ποῦ τὴν κυλοῦν σὰν φοῦλι πρὶν ν' ἀνοίξῃ
μέσ' τὴν μανία τοῦ βορηᾶ ! τ' ἀνάθεμά σου ἀπλώθη
βαρυνήχο τριγύρω της ! Καὶ τώρα μόνη νοιώθει
παληές ἀγάπες κι' ἀνανθες ! Μ' ἄλλοι ! Δὲν θ' ἀπολείρη.

Ἄπ' τὸ μεθύσι τῆς χαρᾶς, ποῦ γύρω της θ' ἀπλώνεται
κι' ἄς εἶν μακροῦν ὁ Ζέφυρος ! Τῆς φτάνει ποῦ μυρόνεται
σιτὸ θεῖο μοσχοβόλημα τῆς μοῖρας ! ! Μάνα ἐρήμου
εἶν' τὸ πικρὸ σου ἀνάθεμα ! Καὶ στὴ βοή του πνίγη
κάθε γλυκειὰ μ' ἐνθύμηση, ποῦ θὲ ν' ἀνθίσῃ λίγο....
καὶ σβοῦνε-ὠμέ ! - τὰ δόνειρα καὶ χάνονται ἀντικρὺ μου !

Σμύρνη

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΔΑΚΡΥΑ

Κοῦμα ! Στ' ἀχνό σου πρόσωπο φωλιάζει ψεύτρα λύπη
κυλοῦν συχνὰ δυὸ δάκρυα σ' ὄνειρεμένα πλάτια !
τί τάχα ; ὠμορφιά, ζωὴ ; τίποτα δὲν σοῦ λείπει
καὶ βγαίνουν τέτοια δάκρυα ἀπὸ μαργιόλια μάτια ; ;

ΑΓΑΠΗ

Ἄ ! τὴν ἀκοίμητη φωτιά ποῦ θέμε νὰ χαροῦμε !
ὅποιος λατρεύει, μυστικὰ τὸν ἀπατᾷ τὸ κοῦμα !
ἀνάπανση σὶν ἔρωτα ποτέ μας δὲν θὰ βροῦμε . . .
Ἄγάπη, εἶνε κόλαση καὶ ἡ γυναῖκα μνημα ! !

Σμύρνη

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΑΓΑΠΗ

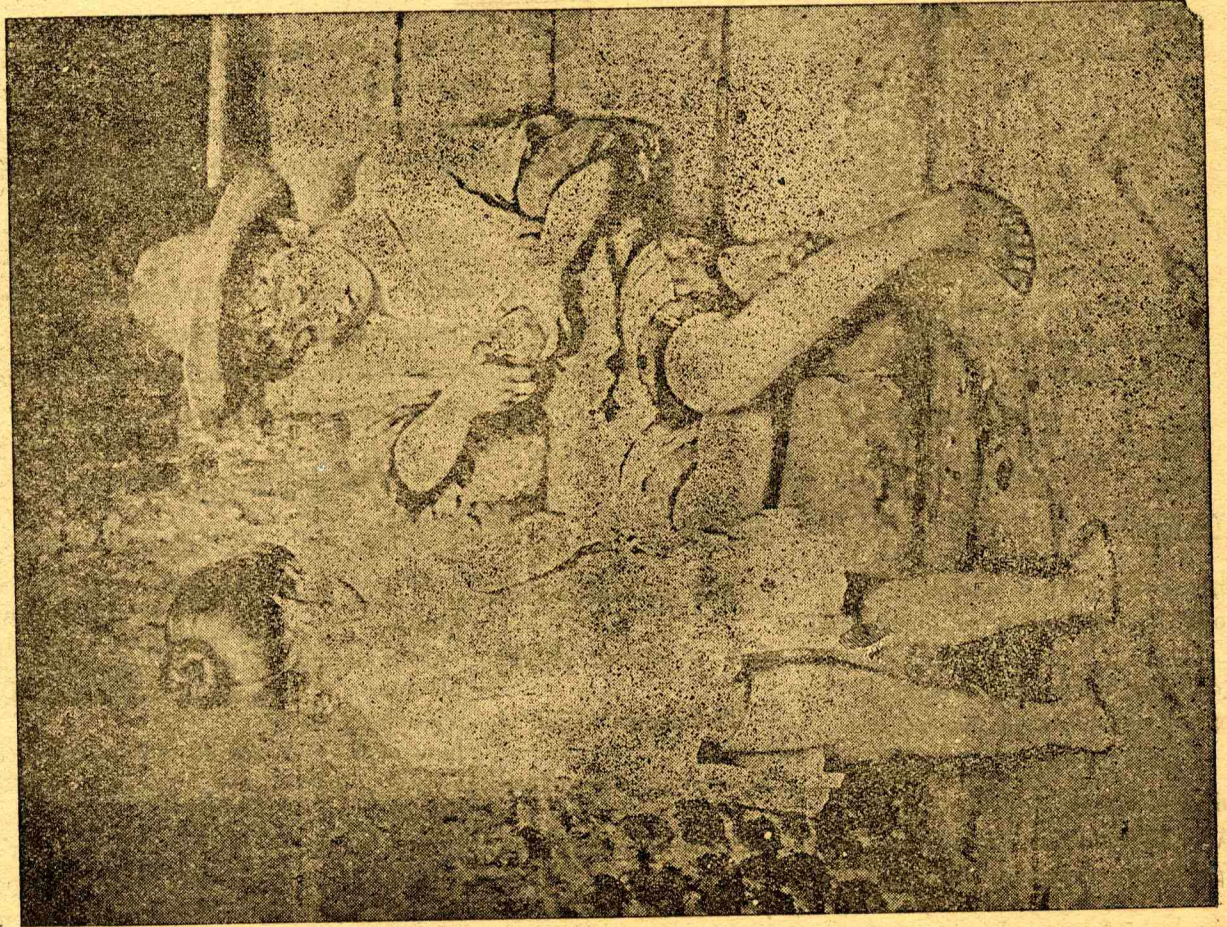
Ἄν ἔρθῃς στὴν πανόπλεχτη μου ἀγκάλῃ,
θὰ ἰδῆς τὸν ἑαυτό σου ἀποσπασμένο,
τὰ μάτια σου θὰ κλείσης, τὸ κεφάλι
γλυκὰ θὰ γύρης σ' ὕπνο μαγευμένο
καὶ θὰ μοῦ πῆς πεθαίνοντας : — Ποιὸς
[ψάλλει ;
καὶ θὰ σοῦ πῶ πεθαίνοντας : — Πεθαίνω.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΞΑΝΘΙΩΤΗΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Δὲν ἀκούεται οὔτ' ἕνα κῆμα
Εἰς τὴν ἔρημ ἀερογιαλιά.
Λὲς κι' ἡ θάλασσα κοιμάται
Μέσ' στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

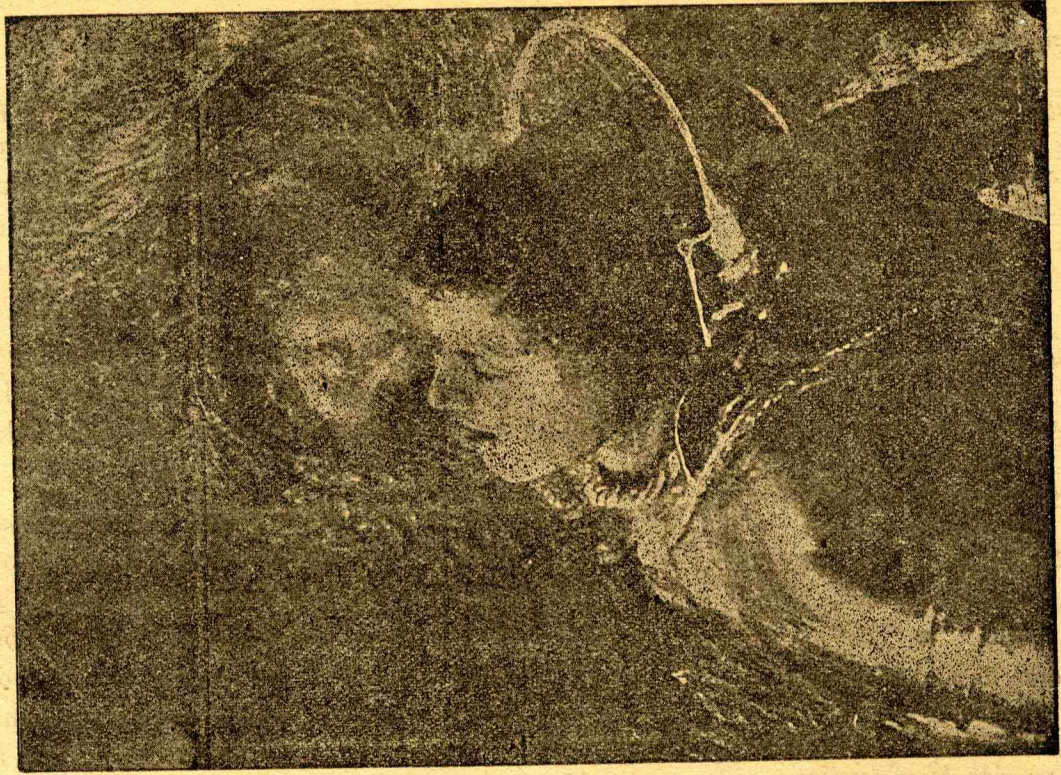
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ « ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ »

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Έργον Eugène von Blaas

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Έργον G. Watts

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

Τὴν ἔδερνε, τὴν ἔδερνε σὰν τὸν ἔπιανε ἡ τρέλλα του καὶ ὁμως τὴν ἀγαποῦσε, ὅσον μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ ἀνθρώπινη καρδιά καὶ περισσότερο. Τὴν ἔδερνε τόσο πειὸ πολὺ, ὅσον τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ τὴν ἔδερνε μὲ μανία μὲ δύναμι νὰ τὴν σκοτώσῃ σὰν ἀνθρώπος ποῦ θέλει νὰ ἐξολοθρεύσῃ κάτι, ποῦ μισεῖ.

Μὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἂν δὲν σκότωνε τὸν ἴδιον ἑαυτὸ του, ἦταν γιὰ νὰ ζῆ μαζὺ της καὶ μόνο.

Κι' ὄλοι γελοῦσαμε καὶ συνάμα τρομάζαμε γιὰ τὴν παραξενὴ αὐτὴν ἀγάπη του, τόσο μεγάλη καὶ τόσο μῖσος γεμάτη.

Ἄληθεια τί περιεργὴ τρέλλα — ἂν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ περιεργὴ τρέλλα, — νὰ θέλῃ τὸν σκοτωμὸ τῆς ἀγάπης ποῦ κρατᾷ τὴν ζωὴ του.

Μιὰ ἡμέρα τὸν εἶδα συγχισμένο τρεμουλιάρη, κατακόκκινο καὶ ὕστερα γένηκε κίτρινος σὰν κερί. Θάρρεψα πῶς ξεψυχοῦσε. Δὲν μίλησα μὲ μιᾶς, φύλαξα νὰ τὸν περάσῃ ἡ μανία. Μὰ κατάλαβα, τὴν ἔδειρε πάλιν σκέφθηκα. Ἴσως καὶ νὰ τὴν σκότωσε. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ ἀγάπη μὲ σκοτωμὸ ὅτι θὰ τελειώσῃ τὸ ξεύραμε καλά. Ἐτρεμε ἔτρεμε καὶ δὲν εἴμποροῦσε νὰ μὲ μιλήσῃ μ' ὄλον ποῦ ἠθελε. Ναί, ἠθελε νὰ μὲ πῆ ἐπὶ τέλους τὴν τρικυμία τῆς καρδιάς του. Προσπαθοῦσε. Τὸ ἔβλεπα καὶ μὲ φάνηκε περιεργὸ πῶς ἦταν δυνατὸν αὐτὸ σ' αὐτὸν ποῦ ἦταν τάφος στὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης του. Ξέσπασε σὲ δυνατὰ κλάμματα. Ἐκλαιε, ἔκλαιε σὰν μικρὸ παιδί.

Λίγα λόγια παρηγορίας σταμάτησαν τὰ δάκρυα καὶ μίλησε. Ὁ πολὺ πικραμένος πειὸ εὐκόλα παρηγοριέται. Ὁ βαρυπληγμένος πειὸ εὐκόλα συνέρχεται γιὰ μιὰ στιγμή.

* * *

«Εἶνε ἡ γυναῖκα τῆς σωτηρίας μου καὶ τῆς καταστροφῆς μου, αὐτὴ, μὲ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ ζῆσω χωρὶς ἐκείνη. Σὰν λείψῃ, θὰ λείψῃ καὶ ἡ ζωὴ μου. Θὰ εἶμαι κτήνος χωρὶς τὴν συντροφιά της στὴν ζωὴ καὶ χωρὶς τὴν παρηγορὴ ἀγάπης της.

Μὰ εἶνε φοβερὴ γυναῖκα. Εἶνε κτήνος

ποῦ πίνει κάθε μέρα λίγο-λίγο, τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου. Μὲ τὸ αἷμα μου ζῆ. Δὲν ξεύρω ἂν ὄλες ἢ γυναῖκες εἶνε τέτοιες, ἐγὼ μόνον τὴν δική μου γυναῖκα γνώρισα καλά κι' αὐτὴν ξεύρω κακοῦργα. Μ' ἀγαπᾷ καὶ εἶνε στὴν θέλησι, ὑποταγμένη μου. Καὶ εἶνε στὴν θέλησί μου, μὲ μιᾶς νὰ τὴν σκοτώσω. Σὰν εἶνε στὴν ἀγκαλιά μου εἶνε σὰν θῦμα μου χωρὶς δύναμι. Ὡ! τὴν εὐτυχία μου, τὴν τρέλλα σὰν τὴν κατέχω ὀλόκληρη δική μου γυναῖκα, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν κλέψῃ κανεὶς ἐκείνη τὴν στιγμή. Μὰ ὕστερα σὰν λείπει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου, μόλις σβύσουν τὰ φιλιά μου ἀπὸ νὰ χεῖλη της, θαρρεῖς σκοουπίζει τὰ χεῖλη, λυώνει τὰ φιλιά μου καὶ μὲ ξεχνᾷ. Κοντὰ μου σὰν εἶνε εἶμαι βασιληᾶς της σὰν φύγω δὲν θυμᾶται τίποτὰ μας, δὲν εἶμαι οὔτε δουλὸς της. Διψᾷ, διψᾷ καινούργιο ἄνδρα. Ποθεῖ ἔρωμένο. Τὸ νοιώθω στὰ μᾶτια της σὰν ξαναγυρίσω καὶ τὴν πᾶρω στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ διαβάζω στὰ μᾶτια της ποῦ δὲν δείχνουν καμμιά φλόγα ἀναμμένη ἀπὸ πρῶτα. Σὰν τὴν ξανάπᾶρω στὴν ἀγκαλιά μου τότε τὴν βλέπω νὰ φλογίζῃ ξανά γιὰ μένα. Τί παθαίνει; Τί θέλει περισσότερο ἀπὸ μένα; Τί μπορεῖ νὰ γυρέψῃ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἓνα ἄνδρα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴν λατρεία μέσα σὲ τὴν θυσία;

Μ' ἀγαπᾷ ἴσαμε, νὰ τὴν σκοτώσω, θὰ πεθάνῃ στὰ πόδια μου εὐχαριστημένη, μὰ γιὰ νὰ μὲ ξεχνᾷ, σὰν ἄλλα μᾶτια λαίμαργα καρφόνονται ἐπάνω της;

Καθημέρα νὰ τὴν δέρνω ποτέ της δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃ. Μ' ἀγαπᾷ θαρρεῖς πειὸ πολὺ, μὰ δὲν τῆς μέλλει τίποτε, μὲ φαίνεται — οὔτε ἴσαμε καρφίτσας κεφάλι σὰν πεθάνῃ ἀπ' τὴ ζούλεια, ποῦ μ' ἀναγκάζει νὰ ζῶ γιὰ τὸ δαιμόνιό της.

Σὰν τὴν ἔχω δική μου μὲ φαίνεται ὄνειρο. Θαρρῶ κι' εἶνε ὄνειρο ποῦ ἔχω δικαιώματα σ' ἐκείνην καὶ κλαίω πρὶν τελειώσῃ τ' ὄνειρο μὲ τὴν εὐτυχία μου. Θὰ τὴν ἔχουν ὕστερα ἀπὸ μένα εἶνε μιὰ ζωντανὴ ἰδέα μου.

Σήμερα σὲ μιὰ στιγμή ποῦ ἔφθασα, σ' ὄλο τὸ ὕψος τῆς εὐτυχίας μου τὴν ρώτησα:

— Μὰ τί παθαίνεις καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς μὲ τὴν ἴδια πάντα δύναμι;

— Ἐπεσε στὰ πόδια μου μ' ἐφίλησε τὰ χέρια, σηκώθηκε μ' ἀγκάλιασε καὶ κλαιοντας παραπονεμένα μ' ἀναφυλλητὸ μὲ εἶπε:

— Εἶνε ἁμαρτία στὸ Θεὸ νὰ τολμᾷς καὶ ἴσαμε σταγόνα ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν τόσο δυναμωμένη ἀγάπη μου.

Ἐχω ἄλλον στὸν κόσμον ἀπὸ σένα μοναχὰ γιὰ νὰ λατρεύσω, γιὰ νὰ εἶμαι σκλάβος του; Μὴ λυπιέσαι ἄδικα γιὰ τὸ φοβοῦμαι τὸν Θεὸ ποῦ εἶνε τόσο δίκαιος, μὴ σὲ τιμωρήσει.

Ἀγρίεψα. Ψεύτρα εἶνε σκέφθηκα γιὰ τὴν σὰν φύγη ἀπὸ κοντὰ μου, θὰ μὲ ξεχάσῃ. Ἡ ἀγάπη της πάντα μ' ἔρχεται καὶ περνᾷ σὰν ὄνειρο τρελλό.

Ψεύτρα, ψεύτρα εἶνε, μὲ γεμίσε ἀπ' ὄλα τοῦ κόσμου τὰ ὄμορφα γιὰ μὲ ποίση ὕστερα τὴν πίκρα. Ὡς ποῦ νὰ καταλάβω τὴν γλύκα τῆς ἀγάπης της θὰ μὲ κυριεύσῃ ἡ πίκρα. Ἡ εὐτυχία μου θὰ σβύσῃ σὰν ὄνειρο, σὰν μὲ πλακώσῃ ἡ δυστυχία ποῦ αὐτὴ γένηκε αἰτία νὰ γνωρίσω μὲ τὴν κοθημερινὴν ζωὴ μας. Τὴν ἄρπαξα ἀπ' τὰ

Ἐλεονώρα — Βιργινία
Φροῦ-Φροῦ — Ζουζοῦ
κι' ἄλλη τρελλὴ παρέα

— ; ; ; —

μαλλιά την ἔδειρα, τὴν ἔδειρα ὥσπου θὰ τὴν σκότωνα.

Τὴν ἔσπρωξα καταγῆς καὶ κουβαριάσθηκε σὰν κουρέλι χωρὶς μιλιὰ, μόνον ποῦ σιγὰ-σιγὰ ἀνεστεινάζοντας ἔκλαιε. Γύρισα τὴν εἶδα τὴν λυπήθηκα. Θέλησα νὰ ριχθῶ ἐπάνω της νὰ σφιξῶ στὴν ἀγκαλιά, νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησι καὶ μέσα στὰ φιλιὰ μας νὰ ξαναῦρουμε τὴν εὐτυχία.

Μὰ μετάνιωσα. Ἐνα ἀγέρωχο ἄγριο πάθος ζωντάνευσε μέσα μου καὶ θάρρεψα ταπεινώσει τὴν σκέψι μου.

Τὴν εἶδα ἀγέρωχα ἔτσι κουρέλι, θῦμα στὰ πόδια μου κι' ἔφυγα γρήγορα σὰν κακοῦργος ποῦ σκότωσε.

Δὲν ξεύρω, φίλε μου, εἶνε ὁ κόσμος ἀληθινὸς ἢ ἐγὼ εἶμαι δαιμονισμένος καὶ ψεύτικος; Ἀγάπησα τὰ ὄνειρά μου καὶ μόνον ἐκεῖνα ποῦ ὁ ἴδιος ἐδημιούργησα καὶ ἔστησα ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη ψυχικὴ τρέλλα καὶ θέλω ν' ἀλλάξω τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια.

Μὰ εἶμαι καταραμένος καὶ θὰ εἶμαι πάντα καταραμένος γιὰ τὴν δυστυχισμένη ὑπαρξί ποῦ εἶναι θῦμά μου.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ἄσπρος τῆς γυναικὸς εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς, δίδει τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν.

A. Kapp

Πολλὲς φορὲς ἡ γυναῖκα κρύπτει τὴν φωτιὰ ποῦ τῆς ἀνάβει ἢ ἀγάπη ἀπὸ ἐντροπή.

Δαμαρτίνος

Ἡ γυναῖκα ἐγεννήθη διὰ νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀγάπην.

Λατενὰ

Θεέ! γιὰτί σὲ παραπονοῦνται οἱ ἀνθρώποι ἀφοῦ τοὺς χάρισες τὸν ἔρωτα; Τί ἔχει αὐτοῦ καλύτερον;

Τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς καθιστᾷ τόσοσιν μεγάλους, ὅσον μιὰ μεγάλη ὀδύνη.

A. Musset.

Τὰ πάθη συνήθως κοιμῶνται ἀλλὰ δὲν ἐκλείπουν.

A. Τολστόη

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Ἀηδόνι τρελλό! μᾶθε ἀπ' τὴν πεταλοῦδα πῶς πρέπει κανεὶς ν' ἀγαπᾷ: φλέγεται ἐκεῖνη ἀπ' ἀγάπην ὅμως ξεψυχᾷ χωρὶς νὰ παραπονεθῆ, χωρὶς νὰ φωνάξῃ.

Ἡ ψυχὴ μου εἶνε βαρειά ἀπὸ τὴν εὐτυχία, ὅπως καὶ τὸ κλαδί τοῦ δένδρου φορτωμένο ἀπὸ καρπούς.

ΑΤΑΚΤΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ

Ἦταν οἰκογενειακὴ μας φίλη. Μ' ἐγνώρισε πολὺ μικρό, δταν ἐκεῖνη ἦτο ἤδη νέα, κι' ὄλα της σωστὰ γιὰ ἀποκατάστασι.

Πέρασαν ἔκτοτε ἀρκετὰ χρόνια: μεγάλωσα ἐγὼ, μεγάλωσε κι' ἐκεῖνη. Μὰ δὲν ἀπήλαυσε ἐκεῖνο ποῦ ἐπόθει, ἐκεῖνο ποῦ κάθε νέα ὀνειρεύεται: τὴν ἀποκατάστασι· γιὰτί ἀπέβλεψε ὕψηλά, ὕψηλότερα ἴσως ἀφ' ὅτι ἔπρεπε, μὲ τυφλὴ ὑπακοή, μὲ ἀκράτητον ἐμπιστοσύνη σ' ὅτι τῆς ὑπαγόρευε μιὰ ζωηρὰ φαντασία, μιὰ ἰδανικότητος ἀκεραία, καὶ ποῦ ὀνομάζουσαν τὸν κόσμο τῆς ἀναλυτικῆς φιλοσοφίας: «Οὐτοπιστικὴ ἔπαρσι».

Καὶ γι' αὐτὸ ἔλεινε γεροντοκόρη: ἕνα λυπηρὸ ναυάγιο τῆς ζωῆς, ποῦ ὀνειρεύθη, καὶ ποῦ διακρίνουσαν, ποῦ δακτυλοδεικτοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐντιμον χορεία τῶν ἀποκατεστημένων» ὀμοφύλων της μὲ εἴρωνια κακεντρέχειαν καὶ ἀπὸ τὴν φερέλπιδα ὀμηγυριν τῶν «πρὸς ἀποκατάστασιν» δεσποινίδων, μ' ἕνα κίνημα οἰκτρᾶς περιφρονησεως.

Πήγγαινα συχνὰ καὶ τὴν ἐβλεπα: ἦτο πάντοτε εὐθυμὸς: καμμιὰ μνησικακία δὲν διάβαζες στὰ μάτια της, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐξομολογοῦσαν τὴν πίκρα τῆς καρδιάς. Θᾶλεγεσ καὶ εὗρισκε φυσικὸ τὸ ναυάγιο τῶν πτόθων της. Καὶ στῆς ὀμηλίεσ μας, ποῦ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΦΑΤΣΕΣ

Ἄσπρος τῆς γυναικὸς μου

κ. Γ. ΠΕΡΑΙΚΑΡΗΣ

κράτησαν τὸν φαῖδρον χαρακτῆρα τῆς παληᾶσ μας οἰκειότητος, τὸ ἴδιον πάντα ἀργυρόχο γέλοιο, ἢ ἴδια χάρις, ἢ ἴδια ἀφέλεια.

Μιὰ ἡμέρα πῶς τῆς φάνηκε...

— Ἀλήθεια, μὲ λέγει: δὲν μοῦ ἔγραψες τίποτε στὸ λεύκωμά μου: λίγο ἀκόμη καὶ δὲν θὰ εἶχε πειὰ θέσι. Κύτταξε νὰ μοῦ γράψῃς καὶτι καλό.

Καὶ τῆς ἔγραψα καὶτι: ἕνα πεζὸ μὲσ' στὴν ποίησι, ποῦ ἔδριθε: καὶτι ποῦ πῆρα ἀπὸ τὴν δικὴ της τὴν ζωὴ, τὴν τόσο παρὰξενη, ποῦ μοῦ φαίνονταν τόσοσιν ἀφύσικη: τῆς ἔγραψα μιὰ ἀλήθεια, ποῦ ζητοῦσε νὰ κρύψῃ σὲ μιὰ στωικὴ προσπάθεια χαρακτῆρος, θελήσεως: τῆς ἐτραγούδησα χωρὶς κακία, ἄθελα, ἀπὸ ἀγάπην μόνον γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πένθιμο τραγοῦδι, ποῦ ἢ καρδιά της, ἢ ματωμένη θὰ τραγουδοῦσε βέβαια κάθε πρωὶ ὡς ἀπάντησι. στὸ χαρπὸ ἀκουσμα τῶν τόνων τῆς εὐτυχίας, ποῦ ἔψαλλε ἢ φύσις γύρω της: τῆς ἀπεκάλυψα χωρὶς οἰκτου τὸ μυστικὸ τοῦ πόνου της, ποῦ νόμιζε πῶς θὰ ἐκόπαζε, πῶς θὰ μετρίαζε ἂν τὸν μεθοῦσε σὲ γέλοιο, σὲ χάρεις, σὲ μιὰ ἀσυνείδητη κατάστασι σ' ἕνα ψεύτικο κόσμο, στὴν μακρινὴ ἐλπίδα πῶς θὰ μπορούσε τέλος μιὰ ἡμέρα νὰ γελάσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸν της: τῆς ἔσπειρα μὲσ' στὴν πράσινη χλόη τῆς Ἀνθολογίας της: «ἀληθινὰ ἀγκάθια».

Ἄσπρος τῆς γυναικὸς μου εἶπε.

Μὰ καὶτι μοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ: εἶχα ἄραγε τὸ δικαίωμα νὰ τίξω μιὰ πληγὴ τόσο βαθειά;

Καὶ ἔπειτα ποῖα ἀρχή, ὀσοδήποτε μεγάλη, ὀσοδήποτε ἰδανικὴ, μπορεὶ ποτὲ νὰ προάρξῃ ἐκεῖ ποῦ κυβερνᾷ ἢ φύσις, ἢ καρδιά;

Καὶ τὸ «εὐχαριστῶ» της βόιζε στὰ ὠτά μου σὰν μιὰ ἐπίπληξις σκληρὰ, ἕνα πικρὸ παράπονο! «ἕνα ἀληθινὸ ἀγκάθι».

Καὶ ἔκτοτε μᾶς φύχρανε: καὶ δὲν πηγαινῶ πειὰ στὸ σπῆτί της.

Φοβοῦμαι: φοβοῦμαι μήπως δὲν διῶ πειὰ στὰ χεῖλη της τὸ χαμόγελο, ποῦ ἄλλοτε τὰ στεφάνωνε. Καὶ σκέπτομαι, ὅτι εἶχα ἄδικο νὰ θαρρῶ, πῶς εἶνε γενναῖο νὰ λέγῃ κανεὶς πάντα τὴν ἀλήθειαν.

II. ΑΝΤΩΝΕΛΛΗΣ

OSCAR WILDE

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΝ ΜΟΔΕΛΟ

Ἡ ῥωμάντζά φαίνεται ὅτι εἶναι δι-
καίωμα τοῦ πλουτοῦ καὶ ὄχι ἡ δου-
λειά τοῦ ἀέργου ὅπως νομίζουν πολλοί.
Ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ εἶναι πρακτικὸς
καὶ πᾶζός. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ
καὶ διὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐπροσήγορος
πρέπει νὰ εἶναι πλούσιος. Αὐταὶ ἦταν
καὶ μεγάλα ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας δὲν
ἐπραγματοποίησε ποτὲ ὁ Χάρρυ Ἐρη-
σαῖν. Καϋμένη Χάρρυ ὁμολογουμένως
πνευματικῶς δὲν εἶχε μεγάλην ἀξίαν.
Δὲν τοῦ συνέβη ποτὲ νὰ πῆ κατι λαμ-
πρὸν καὶ μὴν εἶναι ἀφύσικο. Εἶχε ὡ-
ραίαν φυσιογνωμίαν μὲ τὰ σγουρὰ κα-
στανά του μαλλιά, τὰ στακτερά του
μάτια καὶ τὰ θαυμάσια χαρακτηριστικὰ
τοῦ προσώπου του. Ἦταν δι' ὅλα ἱκα-
νὸς ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίῃ χρήματα
Γι' αὐτὸ ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
πατρὸς του ἐπεχείρησε νὰ ἐμπορευθῇ
εἰς τὸ χρηματιστήριον ἀπέτυχε. Τέλος
ἔμεινε ἕνας γοητευτικὸς νέος μὲ ἀξιο-
ζήλευτη ἐμορφιά καὶ δίχως ἐργασία.
Τὸ δὲ χειρότερον ἦτο καὶ ἐρωτευμέ-
νος. Ἡ κόρη τῆς καρδιάς του ἦτο ἡ
Λώρα Μέρτον κόρη ἐνὸς συνταξιούχου
συνταγματάρχου. Ἡ Λώρα τὸν ἐλά-
τρευε, ἐκεῖνος δὲ ἦτο ἔτοιμος νὰ φι-
λήσῃ καὶ τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν
της.

Ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης ἀν καὶ
ἡγάπα πολὺ τὸν Χάρρυ οὔτε λόγον
ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ γάμου.

— Ἐλα συνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅταν θὰ
ἔχῃς δικές σου δέκα χιλιάδες λίρες καὶ
τότε βλέπομεν γι' αὐτό.

Μιὰ ἡμέρα ἐνῶ ἐπήγγαιεν εἰς τὸ
σπῆτι τῆς Μέρτον θυμήθηκε νὰ πάγῃ
νὰ ἰδῇ ἕνα παλαιὸν του φίλον τὸν
Ἄλαν Τρέβορ. Ὁ Τρέβορ ἦτο ζωγρά-
φος. Ἦτο δὲ ἕνας περίεργος σκαιὸς μὲ
ἕνα πρόσωπον γεμάτο πυκνάδες καὶ
κόκκινον καὶ ἀκαλαίσθητον υπογένειον.
Ἀλλὰ, ὅταν ἐπιανεν εἰς τὰ χέρια του

τὴν μπαλέττα ἦτο ἀληθινὸς καλλιτέχ-
νης. Κατ' ἀρχὰς τὸν εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ
ἐμορφιά τοῦ Χάρρυ. «Οἱ μόνον ἀνθρω-
ποι ποῦ θέλουν νὰ γνωρίζουν οἱ ζω-
γράφοι, συνείθιζε νὰ λέγῃ εἶναι ὅσοι
εἶναι *bête* καὶ ὠραῖοι. Διότι εὐχαρι-
στεῖται κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ καὶ αισθά-
νεται πνευματικὴν ἀνακούφισιν νὰ
ὀμιλῇ μ' αὐτούς». Ἐν τούτοις, ὅταν
ἐγνώρισεν καλύτερον τὸν Χάρρυ τὸν
ἀγάπησε διὰ τὸ ζωηρὸν καὶ ἐπιπόλαιόν
του πνεῦμα καὶ διὰ τὴν γενναίαν καὶ
εὐγενῆ φύσιν του, τοῦ ἔδωσε δὲ ἐλευ-
θέραν εἴσοδον εἰς τὸ ἀτελιέ του.

Ὅταν ὁ Χάρρυ εἰσῆλθεν εὗρε τὸν
Τρέβορ, τελειώνοντα θαυμασίαν εἰκόνα
φυσικοῦ μεγέθους, παριστώσαν ἐπαίτην.
Ὁ ἴδιος ὁ ἐπαίτης ἴστατο εἰς μίαν γω-
νίαν τοῦ ἀτελιέ. Ἦτο ἕνας ζαρωμένος
γέρος μὲ ρυτιδωμένο σὰν περγαμηνὴ
πρόσωπον καὶ πολὺ ἀξιολύπητον ἔκ-
φρασιν. Ἀπὸ τοὺς ὤμους του ἐκρέματο
χονδρὸ ἐπανωφόριον ὄλο κουρέλια καὶ
τρῦπες. Τὰ φαρδύα του ὑποδήματα
ἦσαν μπαλωμένα καὶ ξαναρραμμένα,
μὲ τὸ ἕνα δὲ χέρι ἐστηρίζετο εἰς χον-
δρὸν μπαστοῦνι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔτεινε
τὸ καπέλλο του δι' ἐλεημοσύνην.

— Τί ὑπέροχον μὸδέλλο ἐψυθίρισε
ὁ Χάρρυ μὸλις ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φί-
λου του.

— «Ἐπέροχον μὸδέλλο;» ἀπήντη-
σεν ὁ Τρέβορ «τί λές; ἐπαίτην σὰν
κι' αὐτὸν δὲν μπορεῖς νὰ εὗρῃς κάθε
ἡμέραν. Εὐρύμα ἀγαπητέ μου. Ἐνας
ζωντανὸς *Velaipuez*. Φαντάσου τί
θὰ ἔκαμνεν ἕνας *Rambrauott* μ'
αὐτὸν τὸν γέρω».

— «Καϋμένε γέρω» εἶπεν ὁ Χάρρυ
«πόσον πτωχὸς φαίνεται! Ἀλλὰ νο-
μίζω, ὅτι διὰ σὰς τοὺς ζωγράφους τέ-
τοιο πρόσωπο εἶναι περιουσία;»

— «Βεβαίως», ἀπήντησεν ὁ Τρέ-
βορ, «δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς ἕνας ἐπαί-
της νὰ ἔχῃ τὸ ὕψος εὐτυχισμένου!»

— Πόσον παίρνει ἕνα μὸδέλλο διὰ
νὰ ποζάρῃ; ἐρώτησεν ὁ Χάρρυ μὸλις

ἤϊρε ἀναπαυτικὴν θέσιν διὰ νὰ καθήσῃ.
— Ἐνα σελίνι τὴν ὥραν.

— «Καὶ πόσα παίρνεις διὰ τὴν εἰ-
κόνα σου Ἄλλαν;

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτὸ παίρνω δύο χι-
λιάδες».

— Λίρες;

— Λίρες Γουίνεας. Οἱ ζωγράφοι, οἱ
ποιηταὶ καὶ οἱ φυσικοὶ παίρνουν πάντα
Γουίνεας.

— Λοιπὸν τότε δὲν νομίζεις, ὅτι τὰ
ποδέλλα πρέπει νὰ ἔχουν ἑκατοστὰ ἀπὸ
τὴν ἐργασίαν αὐτὴν; εἶπεν ὁ Χάρρυ γε-
λῶν. Δουλεύουσιν ἀκριβῶς ὅσον καὶ σύ.

— Ἀνοησία, φίλε μου. Τί μεγάλη
ἀλήθεια δουλειὰ νὰ κάθεται κανεὶς ἀν-
τίκρυ εἰς ἕνα τριπόδι διὰ νὰ τὸν ζωγρα-
φίσουν. Ἀλλὰ ἄφισε τῆς φιλυαρῖες.
Κάπνισε ἕνα σιγάρο καὶ κάθισε ἤσιχα.

Ἦστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥρα ὁ ὑπηρέτης
ἦλθε καὶ ἀνήγγειλε, ὅτι ὁ ξυλοργὸς
τοῦ Τρέβορ τὸν ἐζήτηι.

— Μὴ φύγῃς, Χάρρυ, εἶπεν ὅταν
ἐβγήκεν. Ἐρχομαι εἰς ἕνα λεπτό.

Ὁ γέρον ἐπαίτης ἐπωφελήθη αὐτῆς
τῆς στιγμῆς καὶ ἐκάθισε εἰς ἕνα κάθι-
σμα, ποῦ εὗρισκετο πίσω του.

Ἐφαίνετο τόσον ἐξηνητλημένος, ὥστε
ὁ Χάρρυ τὸν ἐλυπήθη καὶ σκάλιξε τὴν
τῆσπῃ του διὰ νὰ ἰδῇ τί χρήματα εἶχε.
Ἐῦρε μιὰ λίρα καὶ μερικὰ σκουδά.

«Καϋμένε γέρω, σκέφθηκε, ἔπρεπε
νὰ τοῦ δώσω περισσότερα ἀπ' αὐτά,
ἀλλὰ δὲν ἔχω μαζύ μου».

Καὶ ἔρριξε εἰς τὸ χέρι τοῦ ἐπαίτου
τὴν λίρα. Ὁ γέρος πῆρε τὰ χρήματα
καὶ μὲ χαμόγελο σβυσμένο εἰς τὰ χεῖλη:

Νεωτέρα μέθοδος πασάδικης φυγῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε, εὐχαριστῶ πολύ.

Τέλος ἔφθασε ὁ Τρόβερ, ὁ δὲ Χάρρυ, ἀφοῦ τὸν ἀπεχαιρέτησε, αἰσθανόμενος καὶ ὀλίγην ἐντροπήν, δι' ὅτι εἶχε κάμνη! Ἐπέραςε τὴν ἡμέραν του μὲ τὴν Λώρα, ἡ ὁποία τὸν ἐπέπληξεν ὀλίγον διὰ τὴν τρέλλα του καὶ τέλος ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπῆτι του.

Τὴν νύκτα, εἰς τὰς ἑνδεκα, πῆγε εἰς τὴν λέσχη τῶν ζωγράφων, ὅπου ἤυρε τὸν Τρόβερ εἰς τὸ καπνιστήριον νὰ πίνῃ τσάι.

— Λοιπόν, Ἄλλαν, τελείωσες τὴν εἰκόνα σου; εἶπε, ἀφοῦ ἀναψε ἕνα σιγάρο.

— Εἶνε τελειωμένο καὶ πλακωμένο ἤδη, ἀγαπητέ μου, καί, ἀλήθεια ἐκάματε καὶ μίαν κατάχρησι.

Ἐκεῖνος ὁ γέρος, τὸ μοντέλλο ποῦ εἶδες, σοῦ εἶναι τελείως ἀφωσιωμένος. Ἦναγκάσθην νὰ τοῦ πῶ ὅλην σου τὴν ἱστορίαν — ποῖδες εἶσαι, ποῦ ἀθέσαι, τί προόδους κάμνει καὶ ποῖδες εἶνε ὁ σκοπός σου.

— Πιθανώτατα θὰ τὸν εὔρω, εἶπεν ὁ Χάρρυ νὰ μὲ φυλάγῃ ὅταν θὰ πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτι. Ἄλλὰ ἐξάπαντος θὰ ἀστειεύσαι. Δύσμοιρε γέρω, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμω κατὶ δι' αὐτόν. Εἶνε φρικτὸν νὰ βρῖσκειται κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἐχω μερικὰ παλαιὰ ἐνδύματα εἰς τὸ σπῆτι. Ἐλπίζεις νὰ δεχθῆ μερικὰ ἀπ' αὐτά; Ἐκεῖνα ποῦ φοροῦσε ἔπεφταν κουρέλια ἀπ' ἐπάνω του.

— Ἄλλὰ εἶνε θαυμάσιος μ' ἐκεῖνα τὰ ρούχα, εἶπεν ὁ Τρόβερ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ζωγράφιζα μὲ σακάκι. Ὅ,τι ὀνομάζεις σὺ κουρέλια, ἐγὼ τὰ λέγω ρωμάντζα. Ἐκεῖ ποῦ βλέπεις πτώχεια σὺ, ἐγὼ βλέπω γραφικώτατα τὴν ἁρμονία. Ἐν τούτοις θὰ τοῦ πῶ διὰ τὴν προσφορά σου.

— Ἄλλὰ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Χάρρυ, σεῖς οἱ ζωγράφοι εἰσθε ἄκαρδοι.

— Ἡ καρδιά ἐνὸς ζωγράφου εἶνε τὸ κεφάλι του, ἀπήντησεν ὁ Τρέβορ, καὶ

ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ δουλειά μας εἶνε νὰ ἀποτυπώνωμεν τὴν ζωὴ ὅπως εἶνε καὶ ὄχι ὅπως τὴν θέλομεν. Καθεὶς μὲ τὸ ἐπάγγελμά του. Καὶ τώρα πές μου τί κάμνει ἡ Λώρα; Τὸ γερω-μοδέλλο ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' αὐτήν.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πῆς, ὅτι τοῦ μιλῆσες καὶ δι' αὐτήν, εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ἐννοεῖται. Τὰ ξεύρει ὅλα διὰ τὸν ἀμειλικτον συνταγματάρχην, διὰ τὴν Λώρα καὶ τῆς δικῆς της χιλιάδες.

— Εἶπες λοιπὸν εἰς τὸν ἐπαίτη ὅλας τὰς ἰδιαιτέρας μου ὑποθέσεις; ἐφώνησε ὁ Χάρρυ θυμωμένος καὶ κατακόκκινος.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Τρέβορ μειδιῶν, αὐτὸς ὁ γέρω-ἐπαίτης ὅπως τὸν ὀνομάζεις, εἶνε ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τῆς Εὐρώπης.

Μπορεῖ αὖριον νὰ ἀγοράσῃ ὅλον τὸ Λονδίνον. Ἐχει ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἰς ὅλας τὰς πρωτευούσας, τρώγει σὲ μαλαματένια πιάτα καὶ μπορεῖ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Ρωσία νὰ κηρύξῃ πόλεμον ὅταν αὐτὸς θέλῃ.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτά; εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποῦ σοῦ λέγω, ἀπήντησεν ὁ Τρέβορ. Ὁ γέρος, ποῦ εἶ-

Ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν μας Θρ. Μ. Τσακ.

δες σήμερα εἰς τὸ ἀνελιέ μου, ἦτο ὁ βαρῶνος Χάουσεργ, ὁ ὁποῖος εἶνε στενός μου φίλος, ἀγοράζει ὅλας μου τὰς εἰκόνας καὶ μοῦ ἔδωσε πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὴν παραγγελίαν νὰ τὸν ζωγραφίσω ἐπαίτην! Φαντασία ἐνὸς ἑκατομμυριοῦ! Καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἔκαμε ὑπέρογκον τύπον εἰς τὰ κουρέλια του, ἢ μᾶλλον εἰς τὰ κουρέλια μου. Διότι τὸ κοστοῦμι εἶνε ἰδικό μου. Τὸν ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

— Ὁ βαρῶνος Χάουσεργ! ἐφώνησεν ὁ Χάρρυ. Ὑψιότε Θεέ, καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ λίρα! καὶ ρίχθηκε σὲ μιὰ καρέκλα κίτρινος ἀπὸ τὸν τρόμον.

— Τοῦ ἔδωσες μιὰ λίρα! ἐφώνησε ὁ Τρέβορ καὶ ἐξέσπασε εἰς ἠχηρὸ γέλιο.

— Νομίζω, ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ τὸ πῆς, Ἄλλαν, εἶπεν ὁ Χάρρυ, καὶ ὄχι νὰ μὲ ἀφίσης νὰ γίνω ἔτσι γελοῖος.

— Ἄλλὰ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν νοῦ μου, ὅτι θὰ ἐμοίραζες ἐλεημοσύνας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ ἀτελιέ μου. Νὰ φιλήσῃς ἕνα νόστιμο μοντέλλο, τὸ καταλαβαίνω. Ἄλλὰ νὰ δώσης μιὰ λίρα εἰς τέτοιο γέρο. . . Μὰ τὸν Θεόν, ὄχι! Ἐκτὸς τούτου δὲν ἐδεχόμουν κανένα τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη καὶ ὅταν ἦλθες δὲν ἤξευρα ἂν ὁ βαρῶνος ἤθελε νὰ ἀπαρακαλύψῃ τὸ ὄνομά του. Δὲν εἶχε διάθεσιν.

— Τί βλάκα θὰ μὲ νομίζῃ, εἶπεν ὁ Χάρρυ.

— Ὅχι καθόλου. Ἦταν εἰς πολὺ καλὰς διαθέσεις, ὅταν ἔφυγες καὶ ἔτριψε τὰς ρυτιδωμένας χεῖράς του ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Δὲν εἰμποροῦσα νὰ καταλάβω διατὶ ἐνδιεφέρετο τόσον νὰ μάθῃ τὰ κατὰ σέ. Ἄλλὰ τὸρά τὰ ἐννοῶ ὅλα. Θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν λίρα διὰ λογαριασμόν σου, θὰ σοῦ πληρώσῃ τὰ εἰσοδήματα καὶ θὰ ἔχη νὰ διηγεῖται μίαν ἱστορίαν κεφαλαίων;

— Εἶμαι ἄτυχος, μουρμούρισεν ὁ Χάρρυ. Τὸ καλύτερον ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶνε νὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ καὶ σὲ παρακαλῶ ἄλλοῦ νὰ μὴ πῆς τίποτε κα-

Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

γενός. Δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ πειὰ εἰς τὴν λέσχην.

— Ἀνοησία! Τοῦναντίον αὐτὸ δεικνύει τὰ φιλανθρωπικά σου προτερήματα Χάρρου. Καὶ μὴ φεύγεις. Πάρε ἀκόμη ἓνα τσιγάρο καὶ ὁμίλησε διὰ τὴν Δώρα ὅσον θέλεις.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ἐνῶ προεγευματίζεν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε μιὰ κάρτα. ὅπου ἦτο γραμμένο :

«Κύριος Gustaw Haudin ἐκ μέρους τοῦ βαρῶνου Χάουσεργ».

«Ἐξάπαντος, ἐσκέφθη ὁ Χάρρου, ἤλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸν λόγον». Διέταξε δὲ τὸν ὑπηρέτην νὰ ἀνεβάσῃ τὸν ἐπισκέπτην. Ἐνας γέρος τζέντλεμαν μὲ μαλαματένια γυαλιὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶπε μὲ ἐλαφρὸν γαλλικὸν τόνον :

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνωμαι πρὸς τὸν κύριον Ἔρκσαϊν;

Ὁ Χάρρου ὑπεκλίθη.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ βαρῶνου Χάουσεργ, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρῶνος.

— Σὰς παρακαλῶ, ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ Χάρρου, νὰ τοῦ διαβιάσῃτε τὴν εἰλικρινεστέραν μου συγγνώμην.

— Ὁ βαρῶνος, εἶπεν ὁ γέρον χαμογελῶν, μὲ ἀνέθηκε νὰ σὰς κομίσω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, καὶ τοῦ ἔτεινε συγχρόνως σφραγισμένον φάκελλον.

Ἐξῶθεν ἦτο γεγραμμένον :

«Γαμήλιον δῶρον εἰς τὸν Χάρρου Ἔρκσαϊν καὶ τὴν Δώρα Μέρτον ἐκ μέρους ἐνὸς ἐπαίτου».

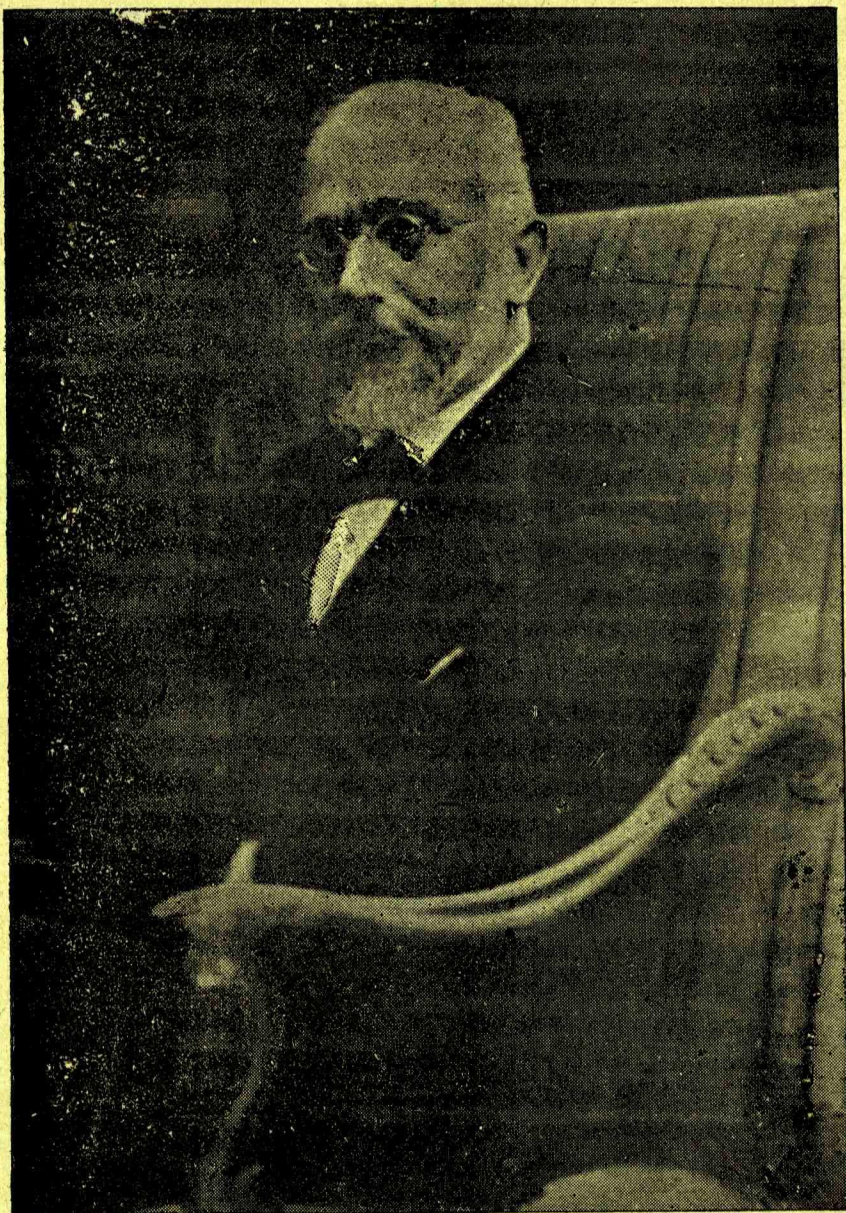
Ἐντὸς δὲ τοῦ φακέλλου ὑπῆρχεν ἐπιταγὴ ἐκ δέκα χιλιάδων λιρῶν.

Ὅταν πανδρεύθησαν, ὁ Ἄλλαν Τρέβορ ἦτο κουμπάρος, ἐνῶ ὁ βαρῶνος ἀπήγγειλε πρόβωσιν κατὰ τὸ γαμήλιον γεῦμα.

«Ἐκατομμυριοῦχοι μοδῆλλον, παρατήρησεν ὁ Ἄλλαν, εἶνε ἀρκετὰ σπάνιοι. Ἄλλὰ, μὰ τὸν Θεόν, μοδῆλλα ἑκατομμυριοῦχα εἶνε ἀκόμη σπανιώτερα».

(Ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν)..

ΘΡΑΣ. Μ...

Ο ΣΩΤΗΡ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΣΤΟ 1919

Στὰ ματωμένα μας κορμιὰ
στολίσουμε πορφῶρες
καὶ στὴ μεγάλη μας καρδιά
θρονιάσαμε τὸν πόθο.
Τὸ νοῦ καὶ τὸ συλλογισμὸ
μέσ' σ' ἄδυνά σου ἐπῆρες
τόσο πὸν στὰ γραμμένα σου
ἀγάλλιαση νὰ νοιώθω.

Σὲ καρτεροῦμε ὀλόφνχοι
μὲ δακρυσμένα μάτια,
μὲ τὴν καρδιά μας διάπλατα
γιὰ τ' ἅγιο μυστικό.
Ἀνθοσπαρμένη ἢ στράτα σου
καὶ τῆς χαρᾶς τὰ πλάτια
ἀπόκοσμα σὲ καρτεροῦν
σὲ ὕμνο θεϊκό.

ὦ! τὴν ἀνόδευτη στιγμή
τὸ φῶς σου π' ἀνοῖ ἔλλει

καὶ ραγισμένα ἀπόρριζα
παλάτια θ' ἀντικρύση!
Μ' ἀνατριχίλας φωταυγές
ζωὴ θὲ νὰ μᾶς στέλλῃ
καὶ τῆς θυσίας τὸ βωμὸ
μὲ δάκρυα θὰ φωτίσῃ.

Εἴν' ἡ χαρὰ μας ἀφθαστη
σ' ἐλπιδοφόρα ἀπαντοχὴ

κι' ὀλόκαρδοι στὴν ἔννοια σου
φυλάμει ἀδελφωμένοι.
Εἴν' ἡ λαχτάρα μας γιὰ σέ
οὐράνια προσευχὴ
καὶ μοναχὴ ἐλπίδα μας
Πατρίδα δοξασμένη!

Γ. Π. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

❖ Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ❖

Ήσαν ἀχώριστοι φίλοι ὁ Γιώργος καὶ ὁ Νίκος. Ἀπὸ μικροὶ μεγάλωσαν μὲ τὴν φιλιάν τους, καὶ μαζὺ στὸ σχολεῖο, μαζὺ καὶ στὰ παιγνίδια. Καὶ ὅσον περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο ἠῤῥξαν καὶ ἡ φιλία τους γι' αὐτὸ τὸς φώναζαν στὸ χωριὸ «τὰ δυὸ ἀδελφία». Καὶ εἶχαν δίκαιο. Καθούνταν καὶ οἱ δυὸ στὴν ἴδια γειτονιά, καὶ εἶχαν γιὰ σύντροφο ἀχώριστο τὴν μικρὴ Χρυσούλα, μιὰ πολὺ πεταχτὴ καὶ ἔμορφη γειτονοπούλα, ἡ ὁποία μὲ τὰ τρελλά της παιγνίδια τοὺς ἔκαμε νὰ περνοῦν τόσο χαρούμενα τῆς ἡμέρες τῶν διακλιπῶν. Καὶ ἦτο τόσο εὐθυμῆ, τόσο ὠραία ἡ ζωὴ των ἐκείνη ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν θὰ τελείωνε ποτέ.

Καὶ ὅμως! Ποῖος εὗρηκε εὐτυχία στὸν κόσμο; Ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐνόμιζε καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι εὗρηκε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία στὴν ζωὴ του; Ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχία, ἂν μὴ σὲ μιᾶς στιγμῆς μόνον χαρὰ;

**

Περάσαν τὰ παιδικὰ χρόνια καὶ μιὰ ἡμέρα φάνηκε στὸ Γιώργο ποῦ ἡ Χρυσούλα εἶχε ἀλλάξῃ. Τοῦ φάνηκε πῶς ἔφυγε τὸ γέλοιο της τὸ παιδικό, πῶς χάθηκε ἡ ἀφέλεια ποὺ τῆς ἔδιδε περισσότερη ἔμορφιά στὸ πρόσωπο καὶ χάρι στὰ παιγνίδια. Ζητοῦσε νὰ μαντεύσῃ τί συνέβαινε στὴν μικρὴ του φίλη, ποῦ ἦτο ἐκεῖνο ποῦ τὴν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ. Καὶ δὲν ἔβλεπε ὁ ἄμοιρος ὅτι ὁ ἴδιος τὴν ἀλλάξε, καὶ στὸν ἑαυτὸν του ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν αἰτία. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ καρδιά του σὲ κάθε στιγμή ποῦ ἀντίκρυζε τὴν Χρυσούλα κτυποῦσε τόσο ἀλλόκοτα, τόσο δυνατὰ ὡς νὰ ἤθελε νὰ ξεσχήσῃ, τὸ πονεμένο στήθος ποῦ τὴν εἶχε σπλασσωμένη, καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἐκεῖ πρὸς τὸ εὗρισκε τὴν εὐτυχία της. Ζητοῦσε νὰ ἐλαφρύνῃ τὸν πόνο του

μὲ ξένες ἔννοιες καὶ ὁ πόνος του κάθε μέρα θερίευε. Πόσον ἐγωιστῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος στὸν ἔρωτά του! Πόσον τὸν τυφλώνει ἡ ἀγάπη!

Ὁ Νίκος παρετήρησε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Γιώργου καὶ ὡς πρὸς σκεπτικὸς θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς συμβουλές. Ὁ Γιώργος στὸν φίλο του ἀρνίθηκε, ὅπως μπόρεσε τὴν ἀγάπη του, ἀλλὰ ὅταν βρέθηκε μόνος τότε ἐννοίωσε τὸ πάθος ποῦ φώλιαζε στὴν καρδιά του. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος ἀγαποῦσε τρελλά, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν εἴκοσι χρόνων του.

Μὰ τὸν πόνο τοῦ Γιώργου κανεὶς δὲν ἐννοίωθε οὔτε ὁ Νίκος, οὔτε ἡ Χρυσούλα, ποῦ ἐξακολούθουσε ἀφελῆ νὰ σκορπίζῃ γέλοια καὶ χαρὲς ἴδια καὶ στοὺς δύο. Κι' αὐτὸ γεννοῦσε στὴν καρδιά τοῦ Γιώργου ζούλεια. Ζούλεια γιὰτὶ ἤθελε νὰ προτιμηθῇ. Ζούλευε τὸν Νίκο ποῦ ὡς χθὲς θεωροῦσε ἀδελφὸ του γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Χρυσούλας τὸν νόμιζε ἐχθρὸ του. Ἡ ζούλεια θερίεψε μέσα του. Τῆς νύκτες τοῦ γεννοῦσαν ἄγρια ὄνειρα καὶ τοῦ μαύριζε τῆς ἡμέρες.

Δύστυχε, πληγωμένε ἀπ' τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ζούλεια, ποτέ σου δὲν θὰ γνωρίσῃς τὴν χαρὰ.

**

Ἦτο μιὰ καλοκαιρινὴ Κυριακὴ καὶ οἱ δύο φίλοι μὲ τὴν Χρυσούλα ἀνέβηκαν πολὺ πρῶι στὸ λόφος τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὀμορφὴ θεά. Ὁλη ἡ φύσις γύρω των ἔχαιρε. Τὰ πουλιὰ μὲ τὸ γλυγδὸ κελάδημά των ἔστελγαν τὸν πρωινὸ χαιρετισμὸ τους στὸν μεγάλο βασιλῆά τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ λουλουδιοῦ ποῦ ἦσαν σκορπισμένα γύρω των προξενοῦσαν μιὰ ξωντανὴ χαρὰ στοὺς τρεῖς φίλους. Ὁ Γιώργος χαίρουνταν διπλά, γιὰτὶ χθὲς τὴν ὥραν ποῦ ἀποχωρίζονταν εἶχε πάρη τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Χρυσούλας. Καὶ γιὰτὶ

ὄχι; Μήπως δὲν τοῦ ἀρκοῦσαν τὰ λόγια τῆς Χρυσούλας; Καὶ τοῦ εἶπεν ἀκόμη, ἂν κάποτε γελᾷ περὶ δυνατὰ μὲ τὸν Νίκο ἢ ἂν δέχεται μὲ εὐχαρίστησι ὅτι τῆς προσφέρει, αὐτὸ εἶνε ἀπὸ εὐγένειαν μόνον. Καὶ ὅμως εἶχε πάντα μέσα του μιὰ κρυφὴ λύπη· ἕνα φόβο μὴ ἡ Χρυσούλα δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὅπως αὐτὸς ἤθελεν. Ἐλυωγε στὴν σκέψι ὅτι μπόρουσε νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν Νίκο. Τὴν ἔβλεπε πάντα δειλὴ κοντὰ του, καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην του δὲν κατορθώσεν οὔτε ἕνα φιλί ἀκόμη νὰ τῆς πάρῃ.

Γι' αὐτὸ ὅταν ὁ Νίκος μὲ τόση χαρὰ ἔτρεξε νὰ δώσῃ ἕνα τριαντάφυλλο τὴν Χρυσούλα, ὁ Γιώργος σὲ μιὰ στιγμή ἔχασε τὴν παιδρότητα του. Διὰ μιᾶς τὸ χαρῶπὸ πρόσωπόν του ἐσκυθρῶπασε μὲ μιὰ βαρεῖα μελαγχολία, καὶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ποῦ βγήκε ἀπὸ πληγωμένο του στήθος φανέρωσε τὸ μεγάλο πόνο ποῦ ἄθελα τοῦ προσένησαν. Ἀπεμακρύνθη ὁ Νίκος μὲ μιάν πρόφασιν, διότι δὲν ἤθελε ἡ παρουσία του νὰ γίνῃ αἰτία ὥστε τὸ μαρτύριον τοῦ Γιώργου;

Πόσον ἐπιθυμοῦσεν ἡ Χρυσούλα νὰ μείνουν μόνον. Πῆρε τὰ χέρια τοῦ Γιώργου στὰ δικά της, τὸν κύτταζε βαθεῖα πολὺ βαθεῖα ὡς νὰ ἤθελε νὰ διῆ τὸν πόνο του μέσα, καὶ μὲ μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νῆ ποῦ νόμιζες ποῦ ἔβγαίνει ἀπὸ στόμα νεράιδας — «Γιώργο μου, εἶπε, γιὰτὶ μελαγχόλησες; πές μου τί ἔχεις;» — Δύο δάκρυα χύθησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γιώργου καὶ ὅμως ἐφθασαν νὰ μαρτυρήσουν τὸν πόνο του, καὶ συγχρόνως νὰ τὸν καταπραῦνουν. Κάθησε ἐπάνω στὴν πρασινάδα καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ ὠραῖο κεφαλάκι τῆς Χρυσούλας μέσα στὰ χέρια του, ὡς γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἐχάιδευε μὲ τὰ μάτια του τὸ ἀγγελόμορφο προσωπάκι της καὶ μὲ τὰ χέρια του τὰ χρυσὰ μαλλιά της ἄρχισε στὸν γνωστὸ ἰδιόρρυθμο τόνο ποῦ ἤξευρε νὰ τραγουδῇ τὸ ἀγαπημένο του τραγοῦδι.

— «Κανεὶς νὰ μὴ σὲ ἠγγίξῃ
Νὰ ζῆς μαζὺ μου ἀγνωστῆ
Κανεὶς νὰ μὴ σὲ ἐβῆρῃ
Σὲ ἀγνωστο λημέρι

Τὸ σῶμα τῆς Χρυσούλας ἐνωίωσε μὲ γλυκιὰ φρικίασι στὰ ὀμορφα λόγια του, χύθηκε ποῖδ πολὺ μέσα στὴν ἀγκαλιά του, δὲν πρόφθασεν ὅμως νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ ὁ Γιώργος ξανάρχισε:

— «Καὶ τότε μόνο θάβλεγα
Θέλω ἀγάπην ἀκέραιαν
Ζωὴν εὐτυχιωμένην
Καὶ ἔχει μοιρασμένη»

Πληγώθηκε ἡ ἀγάπη τῆς Χρυσούλας σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μὲ μιὰ δύναμι ἀσυνήθιστη ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γιώργου. Στάθηκε ἀντίκρου τοῦ καὶ μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπη, μ' ἓνα βλέμμα ποῦ εἶχε κάτι τὸ ἄγριο καὶ ὠραῖο, τὸν κῦτταξε βαθεῖα μὲ πολὺ βαθειά, σὰν νὰ θελε νὰ τὸν μαλλώσῃ γιὰ τὴν προσβολή του. Μὰ δὲν βάσταξε πολὺ ὁ θυμὸς τῆς, γιὰτὶ σὲ λίγο πάλι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ του. Καὶ μὲ ἀφοσίωσι αἰώνιας ἀγάπης, σὲ μιὰ μεγάλης στιγμῆς γεμάτη πάθους καὶ λαχτάρια, ἔκλινε τὸ γλυκὸ τῆς πρόσωπο, σωριάσθηκε καὶ κοντὰ του, πολὺ πολὺ κοντὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— «Γιώργο μου εἶμαι δική σου».

Δὲν ἀπετελείωσε τὰ λόγια τῆς γιὰτὶ τὸ στόμα τοῦ Γιώργου εἶχε ἐνωθῆ μὲ τὸ δικό τῆς σὲνα γλυκὸ καὶ παρατεταμένο φίλημα.

Τὸ φίλημα τῆς πρώτης παντοτεινῆς ἀγάπης των.

Γ. ΒΟΥΔΓΑΡΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Χωρὶς κορσέ.

Ἰδοὺ καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι θεωροῦν ἑαυτὰς προσβεβλημένας ὅταν ἀκούουν νὰ πᾶς συκοφαντοῦν ὅτι φοροῦν κορσέν. Ἡ μὲς Ζὰν Γούντ, Ἀγγλὶς ἠθοποιὸς ἐκ τῶν ὠραιότερων, κατήγγειλε μιὰν ἐφημερίδα ἥτις, δημοσιεύουσα τὴν ἀγγελίαν μεγάλου τινὸς ἐργοστασίου κορσέδων, ἠθέλησε, πρὸς μεγαλειτέραν ρεκλάμαν νὰ δημοσιεύσῃ τὴν γνώμην καὶ τῆς διασήμου καθ' ὄλον τὸ Λονδίνον διὰ τὴν κομψότητα τοῦ σώματός τῆς, τὴν καλλονὴν τῆς καὶ τὴν καλαισθησίαν τῆς Ζὰν Γούντ. Οὕτω ἐδημοσίευσεν τὴν φωτογραφίαν τῆς Σὰν φέρουσαν κορσέν καὶ κάτωθεν λέξεις κολακευτικὰς διὰ τὴν ρεκλαμαριζομένην μάρκαν τοῦ κορσέ :

— « Εἰς αὐτὸν ὀφείλω τὴν κομψότητά μου ». Ἡ μὲς Ζὰν ἤγειρεν ἀμέσως ἀγωγὴν . . . ἐπὶ δυσφημῆσει. Ζητεῖ 2,000 στερλίνας πρῶτον διὰ τὴν συκοφαντίαν ὅτι φορεῖ κορσέν : καὶ δεῦτερον διότι θέτουν εἰς τὰ χεῖλη τῆς λέξεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἐπρόφερεν. Ὁ διαφημιζόμενος οἶκος ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ μέχρις ὀβολοῦ τὴν ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν.

ΕΞΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὴν ἀγάπησα καὶ τὴν ἐλάτρευσα νομίζοντας πῶς δὲν ἦταν ὅπως ἡ ἄλλες . . . μὰ γελάσθηκα.

(En Exil) G. Rodembach

Διαφορετικὸ ἀπόψε εἶδα τὸ χλωμὸ φεγγάρι. Εἶχεν ἀνέβῃ ψηλά πάλιν στὸν οὐρανόν. Ἀνάμεσα σὲ ἀμέτρητα ἀστρα ποῦ λαμποκοποῦσαν τριγύρω σὰν διαμάντια ριχμένα σκόρπια στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ κοσμήσουν τὸ μαγευτικὸ μεγαλεῖον τῆς νύχτας. Ἦταν κι' ὁ οὐρανὸς βαθυγάλανος βαθὺς στὸ χρῶμα, βαθὺς καὶ στὸ μυστήριο ποῦ σ' ἔριχνε σὰν τὸν ἔβλεπες ἔτσι στὸ θεῖον μεγαλεῖον ποῦ τὸν ἔδιδαν ὄλα. Ὅπως πάντα τὸ εἶδα χλωμάρικο, παραπονιάρικο. Στὴν ἐπιφάνεια τῆς γαλήνιας θάλασσας ἡ ἀχτίδες τοῦ γλυστρουῖσαν. Μὰ, ὄχι, ἀπόψε τὸ εἶδα ἀλλοιωτικόν.

* *

Ἴσως νὰ μὲ φάνηκε γλυκὸ φεγγάρι ἀπόψε πῶς εἶσαι διαφορετικόν. Μὰ γιὰτί ρίχνεις τῆς ἀχτίδες σου μὲ τόσο μυστήριο στὴν καρδιά μου. Γιατί ἡ ἀχτίδες σου, ἡ ὄψις σου ἔχουν διαφορετικὴ ἐπίδρασι ἀπὸ πάντα; Γιατί μὲ τόσην δύναμι φωτίζεις; Καὶ σ' ἀνα θέλεις νὰ φωτίσῃς μυστικὸν στὰ κατὰβαθα κρυμμένο. Θέλεις νὰ φωτίσῃς τὸν ὀλοσκοτεινὸ τάφο ποῦ κρύβει μυστικὸν σου ἄγνωστο. Θὰ μάθῃς τὸν πόνο. Θὰ βρῆς τὸ μυστικὸν στὰ βάθη τοῦ τάφου, ἀφοῦ μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀποφινοῦ σου μεγαλεῖου ξεσηκώσῃς τὴν βαρεῖα πλάκα καὶ μὲ τὸ γερὸ φῶς σου ἀπόψε γιὰ μένα - φωτίσεις. Μὰ ὕστερα θὰ διῆς τὸν τραγουδιστὴ σου κουρελιασμένο . . .

* *

Ρίξε τῆς ἀχτίδες σου φώτισε τὴν καρδιά καὶ θὰ βρῆς τὸ μυστικὸν τὸ δλόπικρο. Βλέπεις αὐτὰ ποῦ φωτίζεις; Εἶσαι ἀτάραχο, ἔ; Τὰ εἶδες πολλές φορές κι' ἄλλου; Εἶνε τῆς πρώτης ἀγάπης ἡ λαχτάρια, οἱ παλμοί, τὰ μικρὰ βάσανα, τὰ τρελλὰ λό-

για καὶ φιλιὰ. Μὰ βλέπεις, αὐτὰ ἔχουν κάτι ἰδιαιτέρο, ποῦ τὰ ἐνώνει. Τὰ πλέκει ἡ ἀλήθεια ξεχωριστὴ εὐγενικὴ λεπτότητα

— Ρίξε ἀχτίδες, πεῖθ βαθειά, μαγευτικὸ φεγγάρι. Τώρα βλέπεις, συναντήσεις σὲ μαγευμένους τόπους, μυρωμένα γράμματα γεμάτα μ' ἀγάπης τρελλούτσικα λογάκια, ὄρκους, ἀτέλειωτες ὑποσχέσεις δάκρυα εὐτυχίας χαρᾶς, κι' εὐγνωμοσύνης σ' Ἐκεῖνον τὸν Εὐσπλαγχνικώτατον ποῦ προστατεύει τοὺς μ' εὐγενικὲς καρδιὰς ἀπροστατεύτους. Εὐτυχία στολισμένη μὲ μυρωδάτα λουλούδια ποῦ φανερώθουν ἐλπίδες, ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀφωσίωσι, μελαγχολία, χαρὰ, πίκρα, παράπονο. Ὅλα πλεγμένα γερά, ἀχώριστα.

— Φώτισε γερά, καλὸ φεγγάρι, τώρα. Ρίξε δυνατὰ τῆς ἀχτίδες σου. Μὰ, μὴν τρομάζεις, μὴ χλωμιάζεις περισσότερο ἀπὸ πάντα — ἄλλος γιὰ σένα χλωμιάζει τρέμει, πονεῖ, μαραίνεται, — Ὅλα, μαγευμένο ἀστρο μου, χάθηκαν. Τὴν βλέπεις τὴν ἴδια; Ἐέχασε ὄλα τὰ περασμένα. Ἡ φλόγα τῆς καρδιάς τῆς ἔσθυσε γι' αὐτὸν καὶ τὴν φλόγα τῆς δικῆς τοῦ καρδιάς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς τὴν μεταδώσῃ. Διὲς τὴν πῶς τὸν τυραννεῖ, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ του, ποῦ τὴν φαίνεται κρύα πεῖθ. Διὲς ἐκεῖνον, πῶς γονατιστὸς ἐμπρὸς στὰ πόδια τῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ καὶ κλαίοντας τὴν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ κοντὰ του, νὰ τοῦ χαρίζῃ τὰ χάρδια τῆς ἔστω καὶ ψεύτικα. Διὲς πῶς προσπαθεῖ νὰ χαϊδέψῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ (τελευταία), τὰ μαλλὰκια τῆς τὰ μετὰξινά. Προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀρπάξῃ ἓνα τελευταῖο φιλὶ καὶ τοῦ ἀρνεῖται. Ἐνῶ ἄλλεστε τοῦ χάριζε κάτ' ἀπ' τῆς τριανταφυλλίης φιλιὰ τόσα, ὅσα καὶ ἀστρα τριγύρω σου. Ἀσπλαγχνῆ, ἀγέρωχα ὑπερήφανη, χαδιάρια μὰ ψεύτρα, φεύγει γρήγορα γιὰ νὰ ριχθῇ σ' ἄλλου ἀγκαλιὰ καὶ νὰ ξανακάμῃ τὰ ἴδια ποῦ χόρτασε μ' αὐτόν. Εἶνε ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ποῦ χαιρετᾷ τὴν μεγάλην ζωὴ γελώντας καρδιὰς μὲ ψεύτικα λόγια, χάρδια, φιλιὰ, Ἐκεῖνη ποῦ ἀγαπήθηκε ἀληθινά, παράφορα χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ. Ἐκεῖνη ποῦ ὑποκρίνεται τὴν ἀγάπη γιὰ νὰ ποικίλῃ τὴν ζωὴ τῆς.

— Ρίξε πεῖθ τῆς τελευταῖες σου ἀχτίδες στὰ κατὰβαθα τῆς καρδιάς καὶ διὲς ἐκεῖνον τώρα. Πῶς ἔμεινε μισοσχωτωμένος ἀπατημένος, πληρωμένος στὴν ἀμέτρητη ἀγάπη του μὲ ψευτιά, φτωχὸς στὴν χαρὰ

και την ευτυχία πλούσιος στην λύπη και τον πόνο.

* * *

Έμαθες τώρα το μυστικό το δλόπικρο, τρελλό φεγγάρι, μα να το κλέψης για πάντα, να το σβύσης δεν μπορείς. Δεν σε το λέγει μόνον ο τραγουδιστής ο άσημαντος, το είπαν πολλοί ακόμη της αγάπης σκοτωμένοι. Το μυστικό της αγάπης ποτέ δεν σβύνεται, αιώνια μένει κρυμμένο στα βάθη της καρδιάς. Μπορεί να μη μείνη μυστικό, μα θα γίνει πόνος πικρότερος και παντοτεινός. Χαράζεται πειδ βαθειά στην καρδιά απ' ότι ένα δλόγλυκο δνειρο που βλέπουμε σε καλή νυκτιά και για πολλόν χρόνο δεν ξεχνούμε. Γι' αυτό μένει άσβυστος.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΔΡΕΙΕΣ

Ο ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

Μιά φορά και ένα καιρό, ήταν σ' ένα χωριό κάποιος φυλάργυρος άμα τι φυλάργυρος. Άς τον πούμε γέρο Χούφτα. Στο χωριό ελοι τον ξεύραν με το όνομα ο τσιγκιανές.

Είχε λοιπόν ο Χούφτας μιά μοναχοκόρη, μιά νοστημούλα 18 χρονών. Άλλος πατέρας θα φρόντιζε να το αποκαταστήση, άλλ' αυτός πού; Προϊκα δεν έδινε πεντάρα τσαμιστή. Και γι' αυτό ή κόρη ή καυμένη ήταν υποχρεωμένη μοναχή να εύρη τον άνδρα της. Και ξεύρετε σ' αυτό το ζήτημα είχε ξευτέρια τα κορίτσια. Και τον ηύρε, ένα καλό και τίμιο παλληκάρι, αλλά έλα πού ήθελε και τίποτα ψηλά. Συμβουλίου γενομένου μεταξυ μητρός (γιατι αυτή επήρε το μέρος της θυγατρός της), του μέλλοντος γαμβρού και της υποψηφίας απεφασίσθη να στείλουν τον εξαδέλφο του γαμβρού τον Μιμη, ένα μάγκα πρώτης τάξεως και να ζητήση εκ μέρους του γαμβρού επισήμως την χείρα της θυγατρός του. Έξ άλλου δε ή μαμά να φροντίση, όπως πείση τον πατέρα να προικιση το μονάκριβο κορίτσι. Και καλά

επαιξε το μέρος της κατορθώσασα δια δύο φίλων (άχ αυτές ή γυναίκες) να πάρη την υπόσχεσι ότι θα δώση προϊκα το μυθώδες ποσόν των 200 λιρών. Άγαπούνται Χούφτα τα παιδιά. Παρά να το διούμε νεκρό από τον καυμό του, τον είπε με ύφος τραγικόν. Ο Χούφτας εδάκρυσε.

Την άλλην ήμέραν το πρωί παρουσιάζεται ο Μιμης. Άφου του είπε τον σκοπόν της επισκέψεύς του, εφύλαξε την απάντησιν. Τον κυτάζει από κεφαλής μέχρι ποδών ο Χούφτας (σημειωτέον δε ότι ο Μιμης ήταν ά quatre épingles) σκέπτεται κομμάτι και κατόπιν του λέγει:

— Άκουσε να σε πω. Άνδρα δεν θέλει ή κόρη μου.

— Θαρρώ του απαντά ο Μιμης, χωρίς να καταλάβη.

— Λοιπόν να σε δώσω μόνον 100 λίρες δεν την πέρνεις σύ; Να γλυτώσω, τουλάχιστον άλλες 100;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Άφησα την Ξανθουλή
για την μαυροφρεϊδισα
κι' έτσι από την Χάρουβδι
μέσ' στη Σκύλα πήδησα.

Κ. ΚΑΖΕΠΗΣ

Ταιριασμένα

Όλοι τους λέν' άντρόγυνο
γιατι γενήκαν γνώριμοι
έκεινη με βαλάντιο
και κείνος με την ώριμη.

Σ' έναν παπα

Έπειδή με το νερό
μόνο μωρούδια βάπτισες
σου πήραν στα νερά τους
ή δυο καντυλανάφτισες.

Της ζωής

Έφεύγ' ο τρελλοέρωτας
και τους άπαρηγόρητους
δεμένους πιό σφιχτά κρατά
ο βλάκας πούν' άγόρι τους.

Σ' έναν τοκογλύφο

Πολλά παιδιά τα χρήματα
γεννήσανε σαν τ' ά κρυβες
γι' αυτό τα κληρονόμησαν
ή δουλες ή μονάκριβες

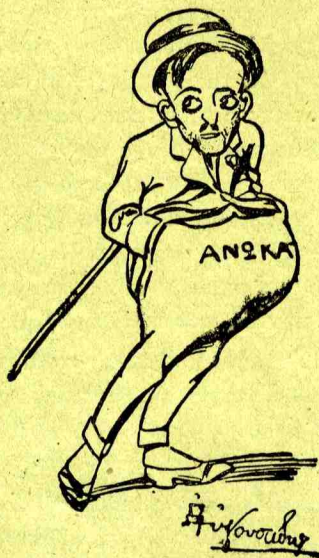
Κ. Α. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΣΤΙΣ ΚΟΚΟΤΕΣ

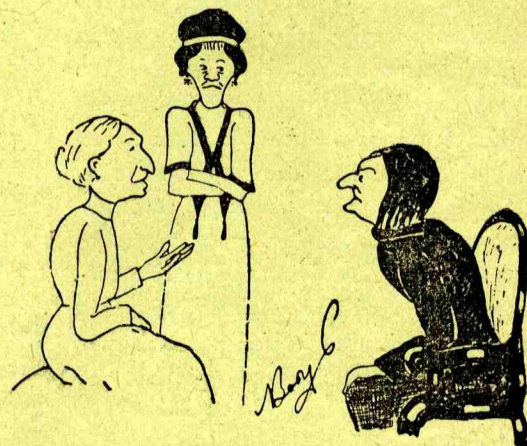
Η καρδιές σας μοιάζουν βρούση
που την έχτισαν επίτηδες
το δροσόνερο να τρέχη
μοναχά στους νεροχύτιδες.

Κ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΠΡΟΞΕΝΕΙΕΣ

Άπό τώρα κ' ύστερα θα γίνη
σωστός ραντιέρης του Πέραν.

Η μαμά στην προξενήτρα.— Δες πώς είχε πλούσιος και έμορφος, μα να το σκεφθώ γιατι ή κόρη είχε πολυ ευαίσθητη στην καρδιά και θέλει ποιητή για καλλιτέχνη.

Η προξενήτρα (με ειρωνία).— Μα βέβαια της πρέπει καλλιτέχνης για ποιητής της κόρης, με τόσο έμορφιά, μα έπερσε να την πάντρευες μικρότερη πού θα ήταν πειδ έμορφη. Τώρα, μπορεί ο γαμβρός να πάρη την μάνα για κόρη και την κόρη για μάνα.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΝΔΙΚΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΞΗΛΑΝΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΤΡΟΝ

Τὸν φαρδὺ δρόμο τῶν κορτσουτῶν τῶν ἱερῶν δεινδριῶν τῶν πιστῶν, περνοῦν μὲ βῆμα ἀργὸν ἢ ἀσπροντυμένες γυναῖκες, ποὺ πηγαίνουν στὴν «γχοχουράμς» τὴν πελώρια χαβοῦζα τοῦ καθαρίσματος τῶν ματιῶν . . .

Καὶ μπαίνουν στὴν μεγάλην σάλλα τοῦ προπιλαίου τὴν στολισμένη μὲ ἄγριες φάτσες θεῶν ἀποκρουστικῶν τῶν Βραχμανικῶν παλατιῶν γονατιστὲς ἕως ἑκατὸ γυναῖκες ἀκούουν τὴν σιγανὴν προσευχή, ποὺ βγάζει ἀπὸ τὸ πλατύχειλό του στόμα ὁ Βραχμᾶνος καὶ ποὺ τὴν ἀντιλαλεῖ ἡ ἡχώ τῆς μαρμαρίνης ἀλλῆς.

Θεὲ τοῦ Ἥλιου! Κατακτητὰ μεγάλε, Σένα ποῦ τὸ μάτι σου εἶναι ὁ οὐρανὸς ἄφισε γιὰ λίγο τὰ χάδια τῶν γυναικῶν σου καὶ γῦρε γιὰ μιὰ στιγμή σ' αὐτὲς τῆς ὑπάρξεις ποὺ καρτεροῦν τὴν βοήθειά σου ποὺ προσμένουν τὰ κορμιά τους τὸ πλύσιμο Βράχμα καὶ σεῖς Βεσχνου καὶ Σιβιά! . .

Βράχμα ποῦ κάθε σου ματιὲς εἶνε χίλιοι ἥλιοι, Βισχνου ποῦ ἡ ἀνάσσα σου κάμνει τὸ Γκουαρισανγκάρ νὰ τρέμει σὰν φύλλο δένδρου καὶ σὺ Σιβιά ποῦ ἡ φωνή σου βάζει κάτω χιλιάδες κερανοῦς, ρίψετε μιὰ ματιὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ σκουπίδια ποὺ βάζουν ἐμὲ τὸν σκούληκα τὸν ταπεινὸ τὸν σκλάβο σου, ποῦ πῆρα τὸ προνόμιο ἀπ' τὸ μεγάλο τὸν Τζελαντωρέκ καὶ ποῦ τὸ γένος μου κρατᾷ ἀπ' τοὺς Κχατριᾶς καὶ γι' αὐτὸ μεσιτεῦω γι' αὐτὲς. Σὲ λίγο τὸ λουτροὸ θὰ τὸν κάμουν ἐξηλάντηριο Μπράχμα ποῦ ἡ ψυχὴ σου ἡ μεγάλη εἶνε σὲ τρεῖς θεοὺς Βράχμα, Βισχνου καὶ Σιβιά τριάδα θεϊκὴ καὶ σεῖς τέσσερες γυοὶ τοῦ Βράχμα ποῦ κάματε τῆς μεγάλες μας οἰκογένειες, λυπηθῆτε αὐτὲς τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγαλλίαστε μὲ τὴν πρότασίν σας τῆς λερωμένες τῶν ψυχῆς, ὦ! ναί! Καθαρίσετε.

Καὶ ἡ προσευχὴ τελειώνει. Ἄλλος Βραχμᾶνος λιγνὸς-λιγνὸς μὲ τὸ πολύμαλλο κεφάλι του καὶ τὸ μακρὸ του κορμὶ σὰν χουρμαδιὰ σκεπάζεται μὲ τὸν μελιτσανὶ

μανδύα του ἀνεβαίνει στὸ Χαλκέμπ τὸν ὑψηλὸ ἄμβωνα, ὅπου σιγανὰ συνεχίζει τὴν προσευχὴν του σὰν ψαλμωδιὰ μακρονὴ ποῦ μόλις μαντεύεται . . . ἐκεῖ κάτω ἡ γυναῖκες βουβὲς καὶ σὰν ἀποβλακωμένες ξεντύνονται καὶ γυμνὲς ξαπλώνονται στῆς ψάθες ποῦναι στρωμένες στὰ μάρμαρα, ξαπλώνονται πρηνεῖς μὲ τὰ χέρια σταυρομένα στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἔπειτα ἀλήφουν τὸ κορμὶ τους μὲ γάλα ἰνδικοῦ καρυδιοῦ βάζουν στὸ λαιμὸ τους τὸ ἱερὸ κομβολοῖ, γαλάζιο ἂν εἶνε παρθένες, κόκκινο ἂν εἶνε μητέρες καὶ κίτρινο ἂν εἶνε χῆρες καὶ σὲ μακρὰ σειράγυναικείων κορμιῶν γυμνῶν μόνον μὲ τὴν λεπτὴ ἐνδυμασία τοῦ λουτροῦ τὴν καμωμένη ἀπὸ μετὰξί τῆς Λαχώρας περὶ ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν Βραχμᾶνο, καὶ τῆς βάζει τὸν ἱερὸ στέφανο τῶν μορικών (ὄχουμά) λουλουδιῶν ποὺ βγάζουν τὸ χάσις.

Τὸ βλέμα τοῦ ἱεροφάντη εἶνε ψυχρὸ ἔμπρὸς στὰ κορμιά ποὺ διαβαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ Χαλκέμπ . . Κορμιά κοριτσιῶν μικρῶν, κορμιά γυναικεία τέλεια, μισόροδα, ἄσπρα ἢ κρέμ, ποὺ διαφαίνονται ἢ γαλάζιες γραμμὲς τῶν φλεβῶν, ἢ μαῦρα μὲ μελανὲς φλέβες φρουσχωμένες, μὲ τὰ ρυτιδωμένα στεγνὰ μάγουλά, τὰ τσιμπλιάρικα μάτια.

Ἡ γραμμὴ τελειώνει . .

Τὸ νερὸ σουρώνεται σὲ κύκλους στενοὺς ποὺ ὀλοένα φαρδαίνουν καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ σπάνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν σαπουνόφουσκες.

Καὶ ἡ γυναῖκες τραγουδοῦν ἕνα σιγανὸ μούρε. Οἱ ἦχοι ποὺ κτυποῦν στὰ μουράγια, ποὺ σὰν μεγάλα αὐτιά ἀκούουν καὶ ἀντανακλοῦν τὸ τραγοῦδι . .

Στῆς τέσσερες κόχες τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ τέσσερα ἑλεφαντένια βάζα καίονται μυρωδικά, καὶ ἀναβαίνει γοργὰ σὲ ὑπόξανθες τολύπες ὁ ἀρωματισμένος καπνὸς ποὺ γεμίζει τὸ κεφάλι μὲ ἕνα πόνου γλυκὸ, μ' ἕνα σφίξιμο πόνου σὰν ἐκεῖνα ποὺ σὲ δίνει δυνατὸ ἀγκάλιασμα σὲ στιγμὴ ἡδονῆς . .

Τὸ ἀραχνοῦφαντο τουπλάνι τὸ τσερίφτς σκεπάζει τώρα τῆς τρεμουλιασμένες σάρκες τῶν γυμνῶν γυναικῶν, ποὺ ἀναβαίνουν τὰ τρία σκαλιὰ τῆς δεξαμενῆς.

Πέλματα παχειά, μικρά, ἢ μύτες μόνον δακτύλων τῶν ποδαριῶν ἀφίνουν βρεμμένα τὰ σημάδια τους στὸ γυαλιστερὸ μάρμαρο, καὶ τὰ ἴχνη αὐτὰ σὲ ὁδηγοῦν στῆς

καμπίνες ποῦ εἶνε στὸ βάθος ἀμφιθεατρικὰ στημένες . .

Ἐκεῖ ἡ γυναῖκες ντύνονται . .

Στὰ πρόσωπά τους λάμπει ἡ χαρὰ, ἡ φυσιογνωμίες τους εἶναι ἀναγενημένες ἀπ' τὸ λουτροὸ, ἀπὸ τὴν πεποίθησιν ποῦ δὲν βγάλαν μόνον τὴν βρώμα τοῦ κορμιοῦ μὰ καὶ τῆς ψυχῆς (τοῦ κομματιοῦ τοῦ, ἡλίου ποῦ τῆς ἔδωκε ὁ Βράχμας) . . τὴν βρώμα.

Ἡ παιδοῦλες ἢ παρθένες ἀνύπανδρες ἀκόμα κρύβουν τὰ στεφάνια των γιὰ δῶρο στὸν καλὸ τους, ἢ γυναῖκες καὶ ἢ γρηῆς ρίχνουν τὰ ἀμέτρητα πέταλα τῶν μαύρων (οὔχουμά), νὰ καοῦν εἰς τὰ τέσσερα βάζα τῶν ἀρωμάτων τὰ ἑλεφάντινα.

Καὶ σὰν φεύγουν ρίχνουν σπόρους ἡλίου (κι' αὐτοὶ λουλουδιῶν ἱερῶν) στὰ παιγνίδια τοῦ κήπου μὲ τὰ κορτσουτὰ ποὺ τριγυροῦν μὲ τὴν ὑπερήφανή τους περπατησιὰ στὰ χαλικοσπαρμένα δρομάκια.

Τὰ παιγνίδια αὐτὰ ἔχουν καθ' ἕνα μέσα του μιὰ ψυχὴ ποὺ ἔρχεται ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν κόσμον καὶ νὰ κυττάξῃ, ἂν οἱ συγγενεῖς ποὺ ἄφισε στὴν γῆν εἶνε θεοφοβούμενοι . .

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΔΙΒΙΑΛ

Entrez au Paradis
Messieurs et Mesdemoiselles

Charles Diehl de l'Institut

ΤΟ ΑΣΤΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μεταξύ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἢ Θεσσαλονίκη εἶναι σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις περιώνυμος. Κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἐξετείνεται ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τοῦ Δουνάβεως ἢ Θεσσαλονίκη ἦτο ἐν Εὐρώπῃ ὡς δευτέρα πρωτεύουσα τῆς μοναρχίας. Ἰσχυρῶς ὀχυρωμένη, περιεζωσμένη μὲ τείχη ἀπροσπέλαστα τῶν ὁποίων αἱ γραμμαὶ καὶ σήμερον εἰσέτι διεγράφονται ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν τῶν κλιτίων τῶν δεσποζόντων τῆς πόλεως λόφων. Ἦτο πόλις ἀνθηρὰ ἐμπορίου, τὴν ὁποίαν, ἡ θαυμασία θέσις τῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν μεγάλων μακεδονικῶν ποταμῶν καὶ εἰς τὸ τέρμα τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς διασχιζούσης τὴν χερσονήσον διαμπερὲς ἐπροικοδότησε μὲ πλούτη ἀνυπολόγιστα. Αἱ ἐμποροπανηγύρεις τῆς, ὅπου καθ' ἕκαστον ἔτος συνηγάντο Ἕλληνας καὶ Σλαῦοι, Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀσιαῖται, ἦσαν περιλάλητοι καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν καὶ σήμερον δὲ πολυάριθμοι ἐκκλησίαι, κομψοτεχνήματα τῆς βυζαντινῆς τέχνης μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀρχαίας λαμπρότητος τῆς πόλεως. Ἄλλὰ πρὸ παντὸς ἡ Θεσσαλονίκη ἦτο μία μεγάλη θρησκευτικὴ πόλις, ἦτο τὸ ἄστυ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

* *

Ὅπως ἡ Βενετία ἔχει τὸν Ἅγιον Μάρκον τῆς, οὕτω καὶ ἡ Θεσσαλονίκη εἶχε τὸν πολιοῦχον τῆς προστάτην καὶ πάτρονα τῆς πόλεως, τὸν ὁποῖον μία εἰδικὴ ἀπόφασις τῆς προνοίας ἔταξεν εἰς φύλαξίν τῆς. Κατὰ τοὺς ἀπομεμακρυσμένους τούτους χρόνους τοὺς παραδόξως τεταραγμένους, καθ' ὅς βάρβαροι πάσης φυλῆς ἐπλημμύρουν τὴν Μακεδονίαν, καθ' ὅς ἀπὸ τὰ ὑψητῶν τειχῶν τῶν οἱ Θεσσαλονικεῖς περίτρομοι προσέβλεπον τὰς ἀναριθμήτους τῶν ἐπιδρομῶν πληθίας, τὰς καλυπτούσας τὴν γῆν καὶ ἐξαντλούσας τοὺς ποταμούς, καθ'

ὅς ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τῶν ἐκπλήξεων ὁ βίος καθίστατο διηνεκῆς ἀγωνία, ἦτο μία ἰσχυρὰ ἀνακούφισις τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ὑπερθέν του τὴν προστάτιδα χεῖρα ἀκατανίκητου πολεμιστοῦ οἷος ἦτο ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Ὅποτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ του τῇ ἀφιερωμένῃ εἰς τὴν δόξαν του, οἱ πιστοὶ προσητένιζον ἐν τινι τῶν πτερύγων τῆς, τὸ ὑψηλὸν παρεκλήσιον τὸ περιβεβλημένον μὲ πλάκας ἐξ ἀργύρου καὶ ἐστεμμένον μὲ θόλον ἀργυροῦν, παρεκλήσιον τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ἐθεωρεῖτο ἡ ἐπίγειος κατοικία τοῦ ἁγίου, ὅλοι ἀνέκτων τὸ θάρρος τῶν γνωρίζοντες καλῶς ὅτι εἰς ἐκάστην ἀπειλὴν, εἰς ἕκαστον κίνδυνον, ὁ μέγας Δημήτριος θὰ ἐξήρχετο τοῦ οἴκου διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς κινδύνους, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ σώσῃ τὴν πόλιν.

Ἀπὸ τὸ ἐξαφανισθὲν τοῦτο παρελθὸν περιήλθε μέχρις ἡμῶν ἐν περιεργον μικρὸν βιβλίον γραφὲν κατὰ τὸν ἔβδομον αἰῶνα ἐν αὐτῇ τῇ Θεσσαλονίκῃ, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Οὐδὲν δεικνύει κάλλιον αὐτοῦ τὸ θαυματουργὸν πρόσωπον, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἅγιον παρὰ τῆς λαϊκῆς πίστεως, τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν πάντες ἀνέθετον εἰς αὐτὸν ὡς καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ θαυμασίου ἐν ἡ ἔζων οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἰς ἐκάστην σελίδα τῆς διηγήσεως ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐνεφαίνετο πάντοτε πρόθυμος νὰ κάμῃ τὸ ἀναγκαῖον θαῦμα καὶ ν' ἀνυψώσῃ τὸ καταπεπιτωκὸς θάρρος. Ταῦτα δὲ δὲν εἶναι μερικαὶ ἐπεμβάσεις, διότι ὁ ἅγιος ἐμφανίζεται πρῶτος τοῖς πᾶσι «οὐχὶ ἐν ὀνειρῶ ἀλλὰ ἐν τῇ πραγματικότητι». Καθήμενος ἐπὶ τοῦ καλοῦ πολεμικοῦ ἵππου του καὶ κραδαίνων τὸ ἀκατανίκητον δόρυ του ὀδηγεῖ τοὺς ἐναντίον τῶν πολιορκούντων ἐξόδους, περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐγείρων ὑπὸ τὰ βήματά του τὴν τρικυμίαν ἥτις καταποντίζει τοὺς ἐχθρικοὺς στόλους, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐφόδου καταλαμβάνει ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων τὴν πλέον ἐπικίνδυνον θέσιν καὶ μάχεται καὶ μὲ τὴν πυγμὴν του τόσον καλῶς ὅσον καὶ μὲ τὸ ξίφος του, μεταβαίνει εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ κατεβάλλει μὲ ἐν του φύσημα τὸν μηχανικὸν τὸν κατασκευάζοντα πολεμικὴν μηχανὴν ἀπειλητικὴν διὰ τὴν πόλιν· εἶναι πάντοτε παρὼν καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς πόλεως λοιμοὺς, πείνα, βάρβαροι κ' ὅταν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἐν τὸς τῆς πόλεως ἡ εὐταξία καὶ ἡ εἰρήνη·

Οἱ δὲ Θεσσαλονικεῖς ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐπροτίμα μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ παρὰ τὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ. Μήπως δὲν ἐγνώριζον μετὰ θετικότητος ὅπως τὸ λέγει ἡ ὠραία σχετικὴ διήγησις τοῦ βιβλίου τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου, ὅτι καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγγέλλους τοῦ Θεοῦ προτρέποντας αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὴν πόλιν τὴν καταδεδικασμένην εἰς τὴν καταστροφὴν, ὁ Ἅγιος Δημήτριος εἶχεν ἀπαντήσῃ. «Μὲ διέταξες Κύριε νὰ κατοικήσω ἐνταῦθα μετὰ τῶν δούλων σου, πῶς λοιπὸν θὰ ἡδυνάμην νὰ τοὺς ἐγκαταλείπω εἰς μίαν τοιαύτην περιστάσιν; μὲ τί βλέμματα θὰ ἡδυνάμην νὰ ἴδω τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος μου; Ὅχι! ὅπως συμμετέσχον εἰς τὰς χαράς τῶν θὰ συμμετάσχω καὶ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ἢ θὰ σωθῶ μετ' αὐτῶν ἢ θὰ ἀναποθάνω μετ' αὐτῶν».

* *

Κατενοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ἐν τῇ εὐγνώμονι Θεσσαλονίκῃ ὁ συνήθης ὄρκος ἦτο «Μὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον πάτρονα καὶ προστάτην τῆς πόλεως» καὶ ὅτι αἱ κακαὶ γλώσσαι ἐμέμφοντο τοὺς Θεσσαλονικεῖς ὡς προχωροῦντας πέραν τοῦ δέοντος καὶ ὡς σεβομένους τὸν πολιοῦχον τῶν κάπως καὶ τοῦ Χριστοῦ περισσότερον.

Εἶναι πρὸ παντὸς ἀξιοπεριεργον τὸ νὰ παρατηρήσῃ τις πόσον κατὰ τὸν χριστιανικὸν τοῦτον μεσαῖωνα παρέμεινεν ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀντίληψις, ἡ ἀποδίδουσα εἰς ἐκάστην πόλιν ἰδιαιτέραν θεότητα, ὅπως ἡ Πολιάς Ἀθηνᾶ ἰδιαιτέρα προστάτης τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶναι οὐσιωδῶς εἰς ἅγιος πολιοῦχος.

Ἄλλ' ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν ἦτο μόνος ὡς ἅγιος στρατιωτικὸς καὶ πολεμικὸς, καθότι ἡ μερίμνά του ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ιδιωτῶν ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ὀλοκλήρου. Ἡ ἐκκλησία του καθὼς λέγει ἡ διήγησις τοῦ παλαιοῦ ἀγιογράφου ἦτο «πηγὴ θεραπείας». Ἀπέδιδε τὴν ὄρασιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, τὴν κίνησιν εἰς τοὺς παραλυτικούς, τὴν ὄρεξιν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ δυσσπεψίας, καὶ ἀπεκαθίστα τὴν υγείαν τῶν ἀνιάτων· εἶναι δ' ἀξιοπεριεργος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ἐξετελοῦντο τὰ θαύματα ταῦτα. Οἱ πιστοὶ διήρχοντο τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὁ ἅγιος ἐνεφανίζετο εἰς αὐτοὺς. Ἐκείνων τοὺς ὁποῖους παρετήρει μὲ βλέμμα εὐμενὲς ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη ἡ θερα-

πέια ἔθετεν ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἔκαμνε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ ἔθεραπεύοντο. Ἐκεῖνοι ἀφ' ἑτέρου τοὺς ὁποίους προσητένιζε μὲ βλέμμα θλιβερόν ἦσαν ἀκόμη προωρισμένοι διὰ μακρὰς βασάνους: ἐκεῖνοι δὲ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦσαν καταδικασμένοι ἀνεπιστρεπταί. Ἐνίστε ὁμοῦ ὁ θεῖος ἰατρὸς ἔκαμνε καὶ περισσότερόν τι. Ἐδίδε ἰατρικὰς συμβουλὰς, ἔξετέλει ἔγχειρίσεις καὶ τὴν πρωΐαν, λέγει ὁ χρονογράφος οἱ ἀσθενεῖς ἐπανέκαμpton οἴκοι τελείως τεθεραπευμένοι.

Ἀργότερόν εἰς αὐτὸν τὸν τάφον τοῦ ἁγίου προσήρχοντο διὰ νὰ ζητήσουν τὰς θαυμασίας θεραπείας. Ἀπὸ τὴν μαρμαρίνην σαρκοφάγον ἀπεστάλαξεν ἀκαταπαύστως εὐοσμὸν καὶ ἱερὸν ἔλαιον, ὅπερ ἦτο ταῦτοχρόνως καὶ φάρμακον ἐναντίον τῶν κακαποίων πνευμάτων καὶ ἀλάθητος θώραξ ἐν ταῖς μάχαις. Ἐνεκα τούτου περὶ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου ἦτο μία ἀτελεύτητος συρροὴ εὐσεβῶν προσκυνητῶν σπυδόντων ὅπως περισυλλέξωσι τὸ θαυμάσιον ἔλαιον, «τὸ λυσιτελέστερον, καθὼς λέγει συγχρόνως τις, καὶ τὸ κάλλιστον τῶν φαρμάκων τῶν ἰατρῶν». Καὶ βασιλεῖς προσέτι ἐδουκίμασαν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἐλαίου τούτου πρὸ τοῦ τάφου τοῦ μάρτυρος ἡ δὲ Θεσσαλονίκη εὐλόγως ὑπερηφανευομένη διὰ τὸν πολιοῦχον ἁγίον τῆς, ἐπανηγύριζε καθ' ἕκαστον ἔτος τῆ 26ῆ Ὀκτωβρίου τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου μὲ λιτανίας καὶ πομπὰς μεγαλοπρεπεῖς, αἵτινες ὑπενθύμιζον ὡς ἐκ τῶν πανηγύρεων τῶν συνοδευουσῶν τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν, καὶ ἐκ τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀρχαίων παναθηναίων.

Καθ' ἅπασαν τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου ἐφθόγγον τοὺς Θεσσαλονικεῖς διὰ τὸν Πολιοῦχον των ἁγίων, ἐνίστε μάλιστα ἐκολακεύοντο νὰ πιστεύουν, ὅτι τοὺς τὸν ἀφῆρεσαν, ὅτι τῷ 1185 οἱ Νορμανδοὶ τῆς Σικελίας κατέλαβον τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰ θεῖα ἀσεβεία των οἱ χονδροειδεῖς ἐκεῖνοι στρατιῶται δὲν ἐφοβήθησαν ν' ἀλείψουν τὰ ὑποδήματά των μὲ τὸ ἐκ τοῦ τάφου ἀπορρέον ἁγιον ἔλαιον καὶ νὰ τηγανίσουν ἰχθεῖς. Δηγήθησαν τότε εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ὅτι ἀγανακτήσει ἐπὶ ταύτῃ τῇ βεβηλώσει, ἐγκατέλιπεν ἐσσαεὶ τὴν μολυνθεῖσαν πόλιν καὶ ἐπεξήτησεν ἄστυλον παρὰ τοῖς εὐσεβεῖσι Βουλγάροις. Ἄλλ' οἱ Θεσσαλονικεῖς ἦσαν πεπεισμένοι

ὅτι ὁ Πολιοῦχος των τοῖς εἶναι πιστὸς καὶ τὸ ἀκόλουθον γεγονός τὸ ἐπέδειξεν ἐμπράκτως, ὅτε τὸ 1207, ὁ Τσάρος τῶν Βουλγάρων Ἰωννίτσας ὁ «Ρωμαιοκτόνος» πολιορκῶν τὴν Θεσσαλονικὴν ἀπέθανεν αἰφνηδίως πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του, οὐδεὶς ἐδίστασεν ἐν τῇ ἀπελευθερωθείσῃ πόλει, καὶ δοξάσῃ τὸν ἅγ. Δημήτριον διὰ τὴν ἐπικαιρὸν καταστροφὴν τοῦ ἐπιφόβου ἐκείνου ἐχθροῦ. Καὶ διηγούντο ὅτι ὁ πολεμιστὴς ἅγιος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ ἵππου του καὶ κραδαίνων τὸ νικηφόρον δόρυ του μτέβῃ μέχρι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου ὅπου ἔπληξε κατάκαρδα τὸν τρομερὸν ἀντίπαλον τοῦ ἑλληνισμοῦ.

* *

Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐν τῇ νεωτέρῃ Θεσσαλονικῇ θαυμάζουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ἴδρσε πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ πλουσιοπάροχος εὐσέβεια τῶν παρελθόντων αἰώνων ὁ γὰρ οὗτος εἶνε μία εὐρεῖα βασιλικὴ μὲ πέντε πτέρυγας μὲ μεγαλοπρεπεῖς προοπτικὰς καὶ μαρμαίρουσα ἀπὸ τὸν ἀρμονικὸν συνδυασμὸν τῶν ποικιλοχρῶν μαρμάρων τῶν κοσμούντων τοὺς τοίχους. Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κίωνων ὅπου ὁ ὑποκίτρινος στικτὸς λίθος ἐναλλάσσεται μὲ τὸν παλαιὸν πλαῖσιον ἀναπαύονται τὰ λευκὰ μαρμάρηνα κιονόκρανα κατηργασμένα εἰς καλλιτεχνήματα χρυσοχοικῶς ὑψηλότερον, μέσα εἰς τὸ πλήρες φῶς τοῦ κεντρικοῦ κήτους ἀποστράπτουν αἱ μεγαλοπρεπεῖς διακοσμῆσεις μὲ τὰ σπινθηροβολοῦντα χρώματα εἰς τὸ ἡμίφως τῶν χαμηλῶν πλευρῶν τὰ μωσαϊκὰ ἀποστίλβουν μὲ μίαν λάμψιν συγκρατουμένην καὶ τὰ κυανὰ ἢ πράσινα βάθη τῶν συνθέσεων των ἀνταποκρίνονται ἐν ἄκρον ἐπιτυχῶς μὲ τὸν σφριγιλὸν τόνον τῶν κίωνων διὰ μέσου τῶν ὁποίων διαφαίνονται. Ἐν τούτῳ δ' ἔγκειται μία λεπτὴ ἀντίληψις τῆς ἀρμονίας, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν ὑψηλὴν τέχνην, καὶ περιποιούσης τιμὴν εἰς τοὺς κτίτορας τῆς Βασιλικῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ τι πλέον. Εἰς τὰ μωσαϊκὰ τὰ τελευτηῖως ἀνακαλυφθέντα ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, περιεσώθησαν τινὰ τῶν πλέον ἀξιοπαρατηρήτων τὰ ὁποῖα ἡ Βυζαντινὴ τέχνη παρήγαγε κατὰ ἕκτον καὶ ἔβδομον αἰῶνα. Ὅπως καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῶν θαυμάτων, τὸ πᾶν μέσα εἰς τὰ μωσαϊκὰ ταῦτα ἐξάγει τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Τὰ ἀναπαριστάμενα ἐπισοδία ἀναμνησκουν τὰς χάριτας τὰς ἐπιδαφιευθείσας εἰς τοὺς πιστοὺς του καὶ εἰς ἀνάμνησιν

τῶν ὁποίων οἱ εὐπυθόντες κατεσκευάσαν τὰ εὐσεβῆ ταῦτα ἐναθήματα. Παρὰ τὸν μάρτυρα μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένον μὲ τὴν περιβολὴν τῶν ἀνωτάτων τῆς αὐλῆς μεγιστάνων καὶ τοῦ ὁποίου τὸ νεαρὸν καὶ μειδιῶν πρόσωπον καταυγάζεται ἀπὸ φῶς, παρίστανται αἱ μορφαὶ τῶν δωρητῶν, ὅσοι ἠξιώθησαν τῶν χαρίτων του. Ὁραῖαι εἰκόνες τῆς Παναγίας καθήμενης ἐπὶ θρόνου μεταξὺ τῶν ἀγγέλων παρεντίθενται μεταξὺ τῶν παραστάσεων τούτων. Τὸ δὲ σύνολον εἶναι τοιαύτης ἀρμονικῆς ὠραιότητος, ὥστε τὰ μωσαϊκὰ τῆς Θεσσαλονικῆς καθίστανται ἀνωτέρα πάντων τῶν ὠραιότερων μωσαϊκῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν περιωνύμων τῆς Ραβέννης.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χοροῦ ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐν τῇ δόξῃ του. Ἐμπροσθεν τοῦ περιγεγραμμένου παρίσταται ὀρθίως περιβεβλημένος μὲ εὐρέα λευκὰ ἱμάτια ἀργυρᾶς ἀνταυγείας καὶ περιβάλλον μὲ προστατευτικὸν ἐναγκαλισμὸν ἓνα ἐπίσκοπον φέροντα λευκὸν ποδήρη χιτῶνα καὶ ἓνα λαϊκὸν μεγιστᾶνα φέροντα πράσινον μεγαλοπρεπῆ δαλματικόν. Ὀλίγαις συνθέσεσι μωσαϊκῶν παρουσιάζουσι τέχνην τόσον σοφὴν καὶ τόσον λεπτεπίλεπτον αἴσθημα χρωμάτων, τόσην ἐπιτυχὴ σπουδὴν τῆς ἀτομικῆς ἐκφράσεως ὀλίγα ἔργα τῆς βυζαντινῆς τέχνης παράγουν τόσον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν. Ἐπιγραφὴ τοποθετημένη κάτωθεν τῆς εἰκόνος ὑποδεικνύει πρόσωπα τὰ συνοδεύοντα τὸν ἅγιον ὡς ἰδρυτὴν τῆς βασιλευούσης καὶ ὑπομνήσκει τὴν «βάρβαρον θύελλαν τῶν βαρβαρικῶν στόλων» τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος διὰ θαύματός του ἀπεμάκρυνε τῆς πόλεως. Οὕτω ἐν τῇ εὐδείᾳ βασιλικῇ ἡ δημοσία εὐγνωμοσύνη συνηνωμένη μετὰ τῆς ἰδιωτικῆς δοξάζει μεγαλοπρεπῶς τὰς ὑπηρεσίας τὰς προσενεχθείσας τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτῆς προστάτου, τοῦ ἀκατανικήτου αὐτῆς προμάχου ἁγίου Δημητρίου «τοῦ ἀγαπῶντος καὶ σώζοντος τὴν πόλιν».

Ἐν τῇ βασιλικῇ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, οὐδ' ἔχνος πλέον ὑπελήφθη τοῦ ἀργυροῦ παρεκκλησίου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς ἐπίγειος κατοικία τοῦ ἁγίου οὔτε τοῦ λαμπροῦ τάφου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔρρεε τὸ ἱερὸν ἔλαιον. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος μάρτυς εἶνε πάντοτε παρῶν ἐν τῇ δόξῃ του, τοιοῦτος ὅπως τὸν εἶδον καὶ τὸν ἐλάτρευσαν τοσαῦται παρωχίμενοι γενεαί, τοιοῦτος ὅπως ἐνεφανίσθη σωτὴρ θαυματουργὸς εἰς τοὺς πιστοὺς του κατὰ τὰς τόσας καὶ τόσας τραγικὰς περιστάσεις. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ σήμερον εἰσέτι ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, ὡσάν διὰ νὰ ἐπιμαρτυρήσῃ εἰς τὴν σκεπτικὴν ἐποχὴν μας, ὅτι ἡ Θεσσαλονικὴ παραμένει πάντοτε τὸ ἄστυ τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἰωάννης Β. Παπαδόπουλος
Καθηγητὴς

— 222 —

WILLIAM SHAKESPEARE

Νέον Θέατρον.

Ἡ καλλίφωνος Καλλινέα, ἡ ἀληθῆς καλλιτέχνις συμυρηά, ποῦ ξετρελανε τοὺς συμυρηοὺς μετὴν ὠραιότητα τῆς τέχνης της ποῦ ἔκαμε τὴν Σμύρνη νὰ μὴ θέλῃ λεπτὸ νὰ τὴν χάσῃ γὰρ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀληθινὸν θέατρον συναρπάξει τὸ κοινόν μας μετὰς ἐπιτυχημένας παραστάσεις της εἰς τὸ Νέον Θέατρον. Ἄς ξεφωνίζον οἱ Σμυρνηοί. Θέλουμε κι' οἱ Κων)πολιταὶ νὰ χορτάσουμε καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσι καὶ γι' αὐτὸ δύσκολα θὰ τὴν ἀφίσουμε νὰ φύγῃ μιὰ ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς ξεδιψάσῃ λίγο ἀπ' τὴν μεγάλη μας θεατρικὴ δίψα ποῦ πάσχουμε χρόνια τόρα.

ΧΕΔΙΒΙΑΛ

Ὁ κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ ἔκαμε τὴν σάλα του πρῶτο σαλόνι τοῦ Πέραν μετὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῶν ἡμεριδῶν του. Εἶνε μιὰ ἀπόλαυσις τελεία εἰς τὴν σάλα τοῦ κ. Παπαδημητράτου, ὄχι μόνον δι' ἐκείνους ποῦ ξεύρουν χορὸν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνους ποῦ θέλουν μόνον νὰ μάθουν.

Διασκέδασις, εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις καὶ διδασκαλία εἶνε εἰς τὴν σάλαν τοῦ Χεδιβιάλ. Ἡ κοσμοπλήμυρα τὰ Χριστούγεννα εἰς τοῦ κ. Παπαδημητράτου ἀπέδειξε πόσον ἀκράτητα θαυμάζουν ὅλοι τὸ ἔργον του καὶ εὐχαριστοῦνται.

Εὐγε, εὐγε εἰς τὸν μοναδικόν μας ὁμογενῆ χοροδιδάσκαλον κ. Κ. Παπαδημητράτον δικαίως καὶ ἡμεῖς ὅλοι τὸν χειροκροτοῦμεν.

— Ποῖος ἐκρούπτετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Τί ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Abel Lefranc καθηγητῆς.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν σύγχρονον φιλολογίαν μεγαλιέτερον μυστήριον ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Οὐίλλιαμ Σήκσπηρ καὶ τὴν συγγραφὴν τῶν θαυμασίων ἔργων, αἵτινα ἐπαρουσιάσθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Τὰ ἔργα ταῦτα, περιφανῆ κειμήλια μεταξὺ τῶν πολυτιμοτέρων τῆς πνευματικῆς κληρονομίας δὲν συμβιβάζονται οὐδόλως μετὴν βιογραφίαν τοῦ ἀνόμου, ὅστις διατείνεται ὅτι τὰ ἐποίησε.

Δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ τις ὅπως φανερώσῃ ὅτι μιὰ τοιαύτη ἀντίθεσις, μιὰ τοιαύτη ἄβυσσος μεταξὺ τοῦ συγγραφέως καὶ τῶν ἔργων του εἶναι καθ' ὅλα ἀπαράδεκτος, καὶ κυρίως ὅταν πρόκηται διὰ τὸν μεγαλιέτερον τῶν ποιητῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, διὰ τὴν "καλλιτέραν κεφαλὴν τῆς Ὑψηλίου", κατὰ τὸν Ἑμερσον.

Ὁ κ. Abel Lefranc καθηγητῆς εἰς τὸ Collsge de France κατόπιν ἐπισταμένης μελέτης κατέληξεν εἰς τὰ ἐξῆς τρία ἀποτελέσματα.

Ἰον Τὰ δραματικὰ ἔργα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα αἵτινα ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ σκηνῆς ἢ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ 16ου αἰῶνος ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ συνεγράψαν ὑπὸ τοῦ προσώπου τούτου.

Ἰον Ὁ ἀληθὴς συγγραφεὺς τῶν ἔργων τούτων ἦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἓνα μέλος τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, ὅστις ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀφανής.

Ἰον Μία ἑκατακτος δλότης συμφωνιῶν καὶ συμπερασμάτων μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σκεφθῶμεν ὅτι τὰ θεατρικὰ τεμάχια καὶ αἱ ἄλλαι ποιητικαὶ συνθέσεις, αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ εἶναι πραγματικῶς, ἔργον τοῦ Οὐίλλιαμ Στάνλεϋ, ἔκτου κόμητος τοῦ Δέσβυ (1561-1642).

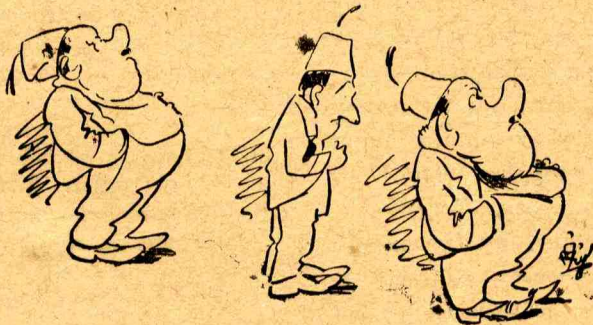
Κατόπιν τῶν τόσων ἀποδεδειγμένων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸ κεφάλαιον π. χ. τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἐξαιρέτον κωμωδιαν **χαμένοι πόνοι τῆς ἀγάπης**, τὴν πρώτην ἐκ τῶν θαυμασίων δραματικῶν συνόλων, δὲν θὰ εἶναι πλέον δυνατόν νὰ βασίζεται τις εἰς τὴν ἀυθεντικότητα τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ. Τοῦτο εἴμπορεῖ νὰ φανῇ παράδοξον: ἀλλὰ καὶ τοιαῦτα παρουσιάζονται τὰ ἀποτελέσματα αὐστηρῶν ἀποδείξεων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην περίπτωσιν ποτὲ ἐν τοιοῦτον σύνολον γεγονότων, τοσοῦτον αἰσθητόν, δὲν ἠδύνατό τις νὰ εὔρη εἰς τὴν βιογραφίαν ἄλλου προσώπου τὸν Οὐίλλιαμ Στάνλεϋ.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξηγεῖται φυσικῶς καὶ λεπτομερῶς, τὸ ἐπιούδιον τῶν κωμωδῶν εἰς τὸν **Ἄμλετ** τὴν παράστασιν τῶν **ἐννέα ἀνδρείων** καὶ εἰς τοὺς **χαμένους πόρους τῆς ἀγάπης**, διὰ νὰ μὴ φέρωμεν παρὰ δύο παραδείγματα. Συνεπῶς καὶ ὁ μυστηριώδης Ἀετίων, ὁ ἐξυμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπένσερ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν εἰσεῖν νὰ ταυτίσουν, δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ ἔκτος κόμης τοῦ Δέσβυ. Ἡ λύσις αὕτη λοιπὸν διὰ τὸ Σαίξπηριον ζήτημα εἶναι ἀποφασιστικὴ. Ὁ Οὐίλλιαμ Στάνλεϋ ἐγνώρισε καθ' ὅλον του τὸν βίον, διαφόρους δοκιμασίας: δίκας, οἰογενειακοὺς διαπληκτισμοὺς, χρεῖα, στερήσεις χρημάτων κλπ. αἵτινα δικαιολογοῦν, πασιφανῶς τὰς κυριώτερας συλλήψεις τῶν ἔργων του καθὼς καὶ τὴν γενικὴν ἐξέλιξιν τοῦ θεάτρου αὐτοῦ.

Κραναός

Οἱ κ. κ. κ. Μπακάληδες.

Κατὰ τὸν πόλεμον — τὴν ἀνακωχὴν — καὶ τόρα

— ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ —

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Εἶνε πολὺ παράδοξο νὰ βλέπει κανεὶς μέσα στὴν ἀνεμοζάλη τῆς πολυάσχολης ζωῆς, μερικὰ πλάσματα, φτωχὰ καὶ καταφρονεμένα νὰ ἔχουν κατὶ πολὺ διάφορο ἀπ' ὅ,τι συχναπαντᾶται στὸ πλῆθος.

Μ' ἄλλα λόγια ἀπαντᾶς μιὰ μεγάλη φιλοσοφία μιὰ ἰδιαίτερη ἀντίληψη, σ' ἀνθρώπους ποῦ δὲν καταδέχονται νὰ τοὺς βάλῃς σ' ἀνθρώπου σειρά. Ἐνας τέτοιος τύπος ἀρκετὰ παράξενος στὸ εἶδος του εἶναι καὶ ὁ μπάρμπα Γιώργης.

Ὅπως μοροῦμε νὰ καταλάβουμε ἀπὸ τὸ ἐπίθετο ποῦ τοῦ κόλλησαν μπροστὰ ἀπὸ τ' ὄνομά του, ὁ μπάρμπα Γεώργης εἶνε ἕνας ἐξηνητάρης γέρος καλοζωισμένος μὲ κορμοστασιά πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς συνομηλίκους του.

Διωγμένος ἀπὸ τὸ γλυκὸ χωριό του, μαζὺ μὲ ἄλλα ἀθῶα θύματα, ἀφοῦ πλανήθηκε μὲ τὰ παιδιὰ του ἀπὸ δῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, καταστάλαξε στὴν Πόλη.

Δουλειὰ δὲν εἶχε. Τέχνη δὲν γνώριζε καμμιά κι' ὄλες τῆς καταπιάνονταν. Γύφτος σωστός.

Τὸ μόνο ποῦ μπόρεσε ἢ ἔσωσε ἦταν μιὰ καλαμένια φλογέρα.

Ἐδῶ στὴν Πόλη ἔκαμε πολλές δουλειές· πότε πουλοῦσε σχοινέριες παντόφλες, πότε πανικά, πότε φαγώσιμα—ἡ τύχη του τῶρα νὰ γίνῃ κ' ἔμπορος—μὰ τώρα ἀγόραζε καὶ μεταπουλοῦσε παληὰ ρούχα, χαλασμένους καθρέφτες καὶ σκουλικιασμένα ἐπιπλα.

Ζοῦσε τὰ παιδιὰ του καθὼς καὶ τὸν ἑαυτὸ του κ' ἦταν εὐχарιστημένος ἀπ' ὄλους, καὶ τὸ πειὸ σπουδαῖο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν, μ' ὄλους γελοῦσε, μ' ὄλους κουβέντιαζε, χωρὶς κανένα νὰ κατηγορῇ ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ ἔγιναν αἰτία γιὰ τὸ μεγάλο διώξιμο τοῦ χωριοῦ του.

Εἶχε μιὰ ἀλλοιώτικη γλύκα στὰ λόγιατου, ὁ μπάρμπα Γεώργης, μὲ τὸν εἰρωνικὸ τρόπο ποῦ μιλοῦσε γιὰ κάθε τι· καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, σωστός ρωμὸς.

Ὅπως δὲν εἶχε κανένα κύριο νὰ τὸν ἐπιβληθῇ παρὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἦταν στὸ σπιτί τὸ βράδου χαρὰ δλόφωνη, γιὰ τὸ ἀμέριμνο γέρο, ὅταν παίζοντας τὴν χαρούμενη φλογέρα του, ἔπινε μὲ κανένα γείτονά του τὸ ρακί του.

Καὶ φώναζε, καὶ γελοῦσε.

Τὸ νὰ ζῆ κανεὶς εἶνε εὐκολο πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ νὰ ζῆ ὄχι ὅπως ὄλοι, ἀλλὰ διαφορετικὰ, ἀδιάφορο γιὰ τὴν καταλαλιὰ τοῦ κόσμου, εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο.

Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸν λόγο, νὰ προσπαθῇ ὁ ἀνθρώπος νὰ σιγαλιάσῃ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ λέει ἡ ψυχὴ του, ἐκεῖνο ποῦ τὸν εὐχαδιστεῖ κ' ἐκδηλώνεται σὲ μιὰ ὀργή σ' ἕνα πάθος,—λέξεις πάντα σχετικαί,—υποτάσσοντας τὴν ἐλευθέρω θέλησί του, σὲ νόμους καμωμένους ἀπ' ἀνθρώ-

πους, ποῦ ἀφοῦ ἀπόλαυσαν κάθε ἡδονὴ κάθε χαρὰ στὸ βίον τους, θέλησαν στὰ γεράμματα νὰ βάλουν σὲ θεογονασία, σ' ὀρθὸ δρόμο, τὴν νεώτη.

Ὅσες φορὲς θέλησα νὰ πάρω στὰ σοβαρὰ κάθε πόνο, κάθε λύπη ποῦ δοκίμασε ἀπὸ μικρὸς δὲν μπόρεσα νὰ μὴν ξεποστειλῶ ὅπισω κι' ἀγύριστα λίγο, ἀπὸ τὸν λίγο χρόνο ποῦ θὰ ζήσω.

Κι' ὄσες φορὲς πάλι, πῆρα κάθε πόνο, κάθε λύπη ἀπὸ τὸ πειὸ ἀδύνατο μέρος, κι' ἀντίκρισα μ' ὀλιγώτερη ἀταραξία, κατάλαβα πὼς σβοῦσα κάθε ἔχνος βαθεῖας ρυτίδας ποῦ θέλε νὰ χαρᾶχθῇ στὴν καρδιά μου.

Ὁ μπάρμπα Γιώργης πλήρωνε μὲ τὰ λίγα λεπτὰ του ρακί κι' ὄργανο ἀδιαφορώντας ἂν θ' ἔτρωγαν σπῆτι μόνο ξερὸ ψωμί, ὅταν ἔβλεπε τελεύουν τὰ λίγα λεπτὰ του.

Ἄν τοῦ κανες τὴν παρατήρησι σοῦλεγε.

—Δὲ βαρειέσαι, ἐγὼ τὰ κέρδησα, ἐγὼ θὰ τὰ ξεδώσω, μεροδοῦλι μεροφάγι. Ἔχει ὁ Θεὸς, κάλλιο νὰ χαρῶ μιὰν ὥρα πειὸ πολὺ, παρὰ νὰ νοιασθῶ τί θὰ γίνω. Ὅξω φτώχεια, ὅξω ἔνοια, τί τὰ θέλετε μορὲς παιδιὰ, μ' ἀρέση τὸ γλέντι.

Τ' ὄργανάκι ἔπαυε μαζὺ μὲ τὸ χορὸ κ' ἡ φλογέρα σκοποῦσε δικές τῆς μελωδιές, ἀκράτητες ἀρμονικες, χαρούμενες.

Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μαζεῦνονταν τριγύρω καμαρώνοντας τον. Καὶ φώναζε κείνος.

—Νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ, παιδιὰ γενῆτε, παιδιὰ, ὁ πόνος δὲν μὲ τρέφει μόν' ἡ χαρὰ.

Καὶ διηγούνταν ὁ μπάρμπα Γιώργης πάντα στὸν ἴδιο τόνο καὶ μὲ τὰ ἴδια λόγια τὸ παραμῦθι τῶν δύο.

Τοῦ ἑνὸς ποῦ διάβηκε τὴν ζωὴ του, μὲς τὴ λύπη γιὰ τὸ κάθε τι, ποῦ μάγευε τὸν παρά του, ὅπως ἡ μέλισσα τὸ μέλι ἀπ' τὸν ἀνθὸ ὡς που τὸν κληρονόμησαν οἱ ἄλλοι γιὰ τὸ συχώριο ἀνθρώπου θεοφοβουμένου ποῦ δὲν γλεντοῦσε γιὰ νὰ βάλῃ τὴν ψυχὴ του σὲ δοκιμασία καὶ ποῦ στὴ ζωὴ του δὲν ἀνθοβόλησε ἕνα ρόδο, καὶ σ' ἀχείλη του δὲ ζωγραφίστικε τὸ χαμόγελο μόν' ἡ πίκρα.

Καὶ τοῦ ἄλλου ποῦχε στηριξτε τὴν χαρὰ στὸ θεμέλιο τῆς ἀμέριμνης καὶ ἀτάραχης ζωῆς, ποῦ δὲν ἄνοιγε στὴ λύπη παρὰ μιὰ ραχαμίδα στὴ θύρα τῆς καρδιάς του, κι' τὴν ἄφινε ὀρθᾶνοικτη στὴ χαρὰ, στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ποῦ ξεψύχησε ρωτῶντας ἂν στὸν ἄλλον κόσμο θᾶχε λαγοῦτα καὶ κρασί.

Κι' ὁ μπάρμπα Γεώργης τέλειωνε τὸ παραμῦθι του χωρὶς σχόλια, χωρὶς ἐπιμῦθιο, μόνον τῶ κλινε μὲ τὰ ἴδια πάντα τὰ λόγια κ' «ἐκεῖνος τώρα ποῦ κατάλαβε, κατάλαβε»

Οἱ ἄλλοι στέκονταν χαζοὶ τότες, περιμένοντας νὰ ἀκούσουν τὸν γλυκὸ τῆς φλογέρας ἦχο ἀκολουθώντας ὅπως πάντα τὸ παραμῦθι.

Τέτοιος εἶνε ὁ ἀμέριμνος γέρος, αὐτὴ εἶνε ἡ αἰώνια ἡ τακτικὴ ζωὴ του, ἔτσι αἰσθάνεται κόσμος, μὲ τὰ μάτια τὰ δικὰ του, τῆς ψυχῆς του.

Κι' ὅταν τ' ὄργανάκι τὸν παῖξει τοὺς ἀμετάβλητους καὶ νευρικούς γιὰ μὲ σκοπούς του, δὲ βγαῖνω ἀπὸ τὸ παραθύρι καὶ νὰ φωνάζω:

πάψε πειὰ καταραμένο, ὅπως ἤθελα νὰ τὸ κάμω τῆς προάλλες· γιὰτὶ σκέπτομαι πὼς θὰ ταράξω τὴν ἀτάραχη κ' εὐτυχισμένη στιγμὴ, ἑνὸς ἀνθρώπου ἂν καὶ κατάλαβα δὲ μορῶ νὰ μιμηθῶ γιὰτὶ ἔχω ἀκόμη μέσα στὴν ψυχὴ μου κατὶ ποῦ δὲν ξετίναξα ὀλότελα, ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ τί θὰ γίνωμε αὔριο, τοῦ τί εἶνε ὁ κόσμος, τοῦ τί εἶμαι ἐγὼ· πρᾶγματα ποῦ δὲ νοιώθει καθόλου ὁ παράδοξος γέρος. Αὐτὰ γιὰ τὸν μπάρμπα Γιώργη ποῦ μ' ἔδωσε ἄθελα νὰ νοιώσω πολὺ κατὰ πὼς πρέπει στὸ διάβα τῆς πολυτάραχης ζωῆς μου, νὰ λυποῦμαι τὴν λύπη ὅσο μορῶ πειὸ λίγο, καὶ νὰ χαίρομαι τὴν χαρὰ μὲ μεγαλύτερο καὶ διαρκέστερο ἀκράτητο ἐνθουσιασμό, ἂν θέλω νὰ ζήσω, δίχως αὐλάκια στὸ μέτωπο καὶ δίχως στενοχώρια στὴν καρδιά.

Τίμος Καζέτης

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ

Ἡ οἰκογένεια Ἐρτμαν ἀπώλεσε ἐν τέκνον τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μπετόβεν— ὅστις πρὸ πολλοῦ δὲν ἦτο δεκτὸς παρὰ τῆς οἰκοδοσποίνης ἐπ' εὐκαιρία τοῦ πένθους αὐτῆς— ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὅπως τὴν παρηγορήσῃ. Εἰσηλθε σοβαρὸς, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του καὶ ἐκάθησε ἐνώπιον τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰπὼν μόνον τὴν φράσιν :

— Θὰ σᾶς ὀμιλήσω μ' αὐτό.

Καὶ μετὰ παρέλευσιν ὄρας, καθ' ἣν ἦχοι ἐξαίσιοι αὐτοσχέδιοι ἐξήρχοντο τοῦ ἀφώνου ἐκείνου ὄργάνου, ἀπεσῦρθη ἐγκαταλιπὼν τὴν ἀτυχῆ μητέρα κλαίουσαν μὲν, ἀλλὰ πολὺ παρηγορημένην.

Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ

Τὴν πρώτη κόρη τοῦ πατᾶ ὀμορφονεῖος τὴν ἀγαπᾶ καὶ τὴν συναναμῶνει κοντὰ στὴ βρύση μόνη

— Ἐλα καλότυχη Λενεῖω, μὲ μένα τὸν ὀμορφονεῖο, νὰ ζῆς στὴν ἀγκαλιὰ μου μὲ τὰ τρελλὰ φιλιὰ μου.

Ἔχει ὁ πατᾶς τὴν παπαδιά, ἔχει καὶ τέσσερα παιδιὰ, ἔχει ἐκκλησιὰ κι' ἀμπέλι, ἔσένα τί σὲ θέλει;

Κι' ἡ κόρη πάντα ντροπαλῆ, διαβαίνει καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ, μὰ τὸν κρυφοκυντάζει καὶ συχοαναστενάζει.

Γιὰτὶ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ ὁμως φοβάται τὸν πατᾶ.

Ι. Πολέμης

ΕΓΧΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ
ΑΝΑΦΟΡΑ**ΤΗΣ ΣΚΥΛΑΣ ΜΟΥ**

Ἀγαπητὲ Κύριε,

Ἡ ταπεινὴ καὶ βαθυσεβάστως ἀναφερομένη σκύλα σας, πλέον πιστὴ ἢ ἡ ἐρωμένη σας, σὰς παρέχω καθ' ἐκάστην τόσας ὑπηρεσίας καὶ τόρα μίαν ὀλίγον ἐξευτελιστικὴν δι' ἐμέ, ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ τελευταία μὸδα, νὰ με μεταχειρίζεσθε ὡς μεσάζουσαν διὰ τὰς θηλυκὰς κατακτήσεις σας. Μάλιστα δὲ με παραχωρεῖται δι' ὁμοίαν χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς φίλους. Ἄλλ' ὅμως ἀχάριστοι εἴσθε οἱ ἄνθρωποι καὶ μᾶς κακολογεῖτε. Λέγετε πάντοτε, ὅτι «ἡ σκύλες τρέχουν πίσω ἀπ' τοὺς σκύλους διὰ νὰ ἐρωτοτροπήσουν . . . ». Αὐτὸ τὸ ξεφουρνίζετε μεταξύ σας ὡς πραγματικότητά, ἀλλ' εἶναι ψευδέστατον. Ἀπὸ δημιουργίας τοῦ κόσμου ὑφίσταται ἀδιάσπαστος νόμος, ποῦ ὄρισεν αὐτὸς ὀδημιουργὸς τὸ θηλυκὸν νὰ ἔλκη τὸ ἀρσενικόν. Μήπως δὲν τὸ βλέπετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, ὅταν με βγάξετε εἰς τὸν περίπατον προκλητικὴν καὶ ἑυμορφοστολισμένην με ὠραῖες χρωματιστὲς κορδέλλες; Δὲν βλέπετε πόσοι σκύλοι θαμβῶνται ἀπὸ τὴν ἑμορφίαν μου καὶ ἀκολουθοῦν ἀλληλοτραγώμενοι γὰρ τὴν κατάκτησίν μου; Ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ με βλέπουν καὶ νὰ με θαυμάζουν μόνον πλατωνικῶς. Ἄλλοι τολμηρότεροι με πλησιάζουν καὶ σιγοσφυρίζουν ἐρωτικὸς καὶ περιπαθεστάτους ἢ σκανδαλώδεις λόγους. Καὶ ἄλλοι πλέον ριψοκίνδουνοι με πλησιάζουν ἐπιθετικῶς με τὰς μεγαλύτερας ἐπιθετικὰς διαθέσεις. Ἐγὼ ὅμως πάντα τοὺς ἀψηφῶ καὶ ὑπερήφανη βαδίζω κοντὰ σας. Μήπως καὶ εἰς σὰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον; Δὲν σέρνεσθε καθημερινῶς πίσω ἀπὸ θηλυκὰ; Πόσους ἐλκύει στὸ πέρασμά της μιά στολισμένη με προκλητικὴν μὸδαν τὴν ἐξωφρενικὴν αὐτὴν μανίαν τῶν γυναικῶν ποῦ κοροϊδεύετε ὅλοι οἱ ἀρσενικοί, καὶ τῆς ὁποίας τὴν εὐχαρίστησιν σεῖς πάλιν ἐκόντες ἀκουτε παρέχετε εἰς αὐτάς. Ἀδιάφορον ἂν καμμιὰ φορὰ εἶνε με ἀφύσικα καὶ σκόπιμα σκέρτσα, χωρὶς χάρες, σῶμα στολισμένον καὶ βαμμένον, με ψυχῇ

καὶ καρδιὰ βρώμικη. Σεῖς ὑπήκοντες εἰς τὸν προαιώνιον ἐλκυστικὸν νόμον τρέχετε κοπιάζετε, σκωτώνεσθε, ἐξευτελιζέσθε . . . Κατόπιν δὲ ἀδικαιολόγητα καυχᾶσθε ὅτι εἴσθε τὸ ἰσχυρὸν φύλον. Διατί; Ἄφοῦ μ' εἶνα στόλισμα καὶ λίγες ματιές —τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ θηλυκὸν ὄπλον— γίνεσθε αἰχμάλωτοι, δοῦλοι;

Λοιπὸν ἐστὲ βέβαιος, ὅτι οἱ ἀρσενικοὶ τρέχουν πίσω ἀπὸ τοὺς θηλυκοὺς ἀπὸ τοῦ τελείου μέχρι τοῦ ἀτελεστάτου ὄντος τοῦ σύμπαντος. Πρὸς σὰς ὅθεν ἀναφερομένη παρακαλῶ, πρῶτον ὑψώσατε τὴν (δημυσιογραφικὴν) φωνὴν σας καὶ διαμαρτυρηθεῖτε κατὰ τῆς ἀδικίας αὐτῆς, ὥστε ν' ἀναιρεθῇ ἡ παράλογος γνώμη, ὅτι ἡ σκύλες τρέχουν πίσω ἀπ' τοὺς σκύλους καὶ αἱ γυναῖκες πίσω ἀπ' τοὺς ἄνδρας, ἀφοῦ νόμος φυσικὸς διατάσσει τὸ ἀντίθετον.

Καὶ δεῦτερον νὰ παύσετε τὸ ἀδικαιολόγητον καὶ ἀνυπόφορον φυσικὸν σας νὰ με περνᾶτε εἰς τὸν λαίμῳ ἀλυσίδα κατὰ τὸν περίπατον καὶ με σέρνετε ἐξευτελιστικὰ σὰν ψοφῆμι. Γιατί θέλετε, νὰ περιπατῶμεν σεῖς ἐλεύθερος καὶ ἐγὼ δεσμευμένη, ὥστε νὰ μὴν ἐπωφελοῦμαι τῆς ἐλκυστικῆς μου δυνάμεως; Ἀφήσατέ με ἐλευθέραν. Μὴ φοβῆσθε ἀφοῦ χορτάσω, ποῦ θὰ μ' ἐπιδαψηλεύσουν οἱ θαυμασταὶ μου, θὰ ἐπιστρέψω κοντὰ σας ἢ εἰς τὸ σπῆτιί μας.

Πρὸς Θεοῦ! παραιτήσατε τὴν ἀλλόκοτὴν ἰδιοτροπίαν σας αὐτὴν διότι ἔτσι εἶνε σὰν νὰ διαπράττετε τὸ μεγαλύτερον κακούργημα ἐναντίον μου. Καὶ τὸ χειρότερον διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ σὰς ξεσχίσουν ἀγρίως οἱ θαυμασταὶ μου ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πάθους των. Θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς σώσω διότι οἱ τρομεροὶ οἱ ἀρσενικοὶ τοῦ γένους μου, ὅταν τοὺς ἀπαγορεύσουν κἄτι ποῦ δικαιοματικῶς τοὺς ἀνήκει.

Βασιζομένη εἰς τὰ εὐσπλαγχνικὰ αἰσθηματά σας ἐλπίζω κλπ. καὶ διατελῶ μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀφοσιώσεως

ἡ Νίνα σας

* * *

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον Νίνα μου ἀδύνατον. Ὅσον καὶ ἂν ὑψώσω τὴν ἀσθενῆ μου φωνήν. Οἱ ἀρσενικοὶ καθημερινῶς με τὸν ἐγωισμόν καὶ τὴν ἰσχύν του ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ νόμος ποῦ λὲς εἶνε ἀντίθετος.

Τὸ δεῦτερον ποῦ ζητεῖς θὰ τὸ κάμω,

διότι εἶνε πράγματι τρομερὸς κίνδυνος. Ἦτο πεπρωμένον μου φαίνεται νὰ περιέλθω εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, τοῦ νὰ διευκολύνω τὰς σχέσεις σου με τοὺς θαυμαστοὺς σου.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Η Χ Ω

Περωνίας τὸν βαθὺ κρεμνὸ
φρονάζω μοναχὸς μου
καρδιὰ μου ποῦ μαράθηκες
μέσ' τὸν ἀνθὸ τοῦ κόσμου
Νὰ ἐλπίσω ὅταν τὴν ἰδῆς,
θ' ἀνθίσῃς μιά στιγμὴ;
Κι' ἡ ἡχώ μου μού ἀπεκρίθη μὴ.

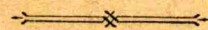
*

Πὼς νὰ γελᾶσῃ ἡ καρδιὰ ἀφοῦ
τὸ δάκρυ στάζει
καὶ τῆς μαραίνει τὴν ζωὴ
σὰν τρέχει τὸ μαράζι.
Ποιὸς χάνει ἔτσι τὴν χαρὰ
τὴν νιότη τὴν χρυσοῦ;
Κι' ἡ ἡχώ μου ἀπεκρίθη, σὺ.

*

Σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια βουνὰ δὲν θὰ βρεθῇ
βοτάνι
ποῦ νὰ μπορέσῃ τέλεια τὸν πόνο μου νὰ
γιάνη.
στὸν ἄδην μὴ γιαιτρεύονται πληγαὶ
ἀληθινὰ;
Κι' ἡ ἡχώ μου ἀπεκρίθη, ναί.

A. Θεοδορίδης

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ λαὸς ὁμοιάζει τὰ παιδιά, θαυμάζει ὅτι δὲν ἐννοεῖ.

Πολὺ ἀπόρητον, πολὺ γλυκὸ πρᾶγμα εἶνε μέγας καὶ παράδοξος σάλος καρδιάς τρεπομένης εἰς τὸ ἀγαπᾶν.

B. Οὐγκώ.

Ἡ ξηλοτυπία ἐραστοῦ ποῦ εἶναι φόρος λατρείας. Ἄλλ' ἡ ξηλοτυπία τοῦ συζύγου εἶναι ὄβρις.

Τίποτε δὲν εἶνε θλιβερότερον ὅσον μιά ἀφύπνισις ἐξ ὄνειρου εὐτυχούς.

Ἄλφ. Κάπη

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναῖκος εἶναι σὰν τὸ χιόνι ἅμα ὀλίγον λερωθῇ μεταβάλλεται σὲ λάσπη.]

Αἴμ. Ζολᾶ

Ἡ δυστυχία εἶναι πειὸ δυνατὴ καὶ ἡ τρέλλα πειὸ ἀληθινὴ ἀπ' τὴ ζωὴ.

K. Χρηστομάννος

Τί ὄφελει ν' ἀγαπᾷ κανεὶς ὅταν δὲν ξεύρει νὰ στολίσῃ τὴν ἀγάπην του με ὄλην τὴν ποιήσιν καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς;

G. de Maupassant

ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Χειμώνες με τὰ φρύδια τὰ κατεβαστά
καὶ τ' ἀγριεμένα,
τὰ νειᾶτα με τὰ πρόσωπα τὰ γελαστά,
τὰ ὄλανθισμένα,
ὄλα σκληρὰ μοῦ στάθηκαν-πῶς νὰ τὸ πῶ;-
Τόποι, ὥρες, χρόνια
κόβω λουλουδι τὴν ἀρρώστια καὶ καρπὸ
τὰ καταφρόνια.

Παιδι καὶ πάω καὶ δὲν τὰ γνώρισα τ' ἀγνά
τὰ παιδιακίσια,
τὰ νειᾶτά μου ἀραχνιές τοῦ τάφου στὰ λιγνά
τὰ κυπαρίσσια.

Τὸ μέτωπό μου δὲν τὸ μύρωσε φιλι
καμμιάς μητέρας
ἢ Ἀγάπη ἀπ' τὸ πλάϊ μου ἔφυγε θολή
σὰν ἀπὸ τέρας.

Τοῦ κόσμου με πετᾶ καὶ τ' ἄλογο με μιᾶς
καὶ με συντρίβει
μέσ' στὸ καλύβι μου εἶν' ἡγύμνια τῆς ἐρημιᾶς
μέσ' στὸ καλύβι.

— Εσὺ μονάχα μέσ' στὴν κόλαση δροσιὰ
τῶν παναθλίων,
βαθειὰ στὸ χρῶμα καὶ στὴ ρίζα χλωρασιὰ
τῶν ἐρειπίων

με τὴ σοφία τῆς Σίβυλλας, με τοῦ παιδιοῦ
τὴν ἀθωότη,
ὦ Μοῦσα ἐσὺ τοῦ ὄνειρου καὶ τοῦ τραγου-
στερῆ καὶ πρώτῃ! [διοῦ

Στοῦ νοῦ μου ἀπαλογέρνεις τὴν κακομοιριά
καὶ στῆς καρδιάς μου,
ὦ Μάννα, τὴ μονάκριβη παρηγορηγοριὰ
σταλάζοντάς μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

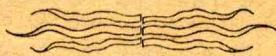
Ο ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ

Νάτος ὁ λιμοκοντόρος μ' ἐν' ἀτέλειωτο
[γιακά,
σὰν περπατιστὴ καμπάνα, με μουστάκι γυ-
[ρισμένο,
καὶ στὴ μύτη του καβάλλα δυὸ γυαλιὰ
[ἡρωϊκά,
με ζουκλίτικο καπέλλο στὴν κορφή του κα-
[θισμένο!

*

Καὶ προβλέπω τοῦ γιακᾶ του ἂν δὲν κόψη
[τὴν ὀρμή,
πῶς, μιὰ μέρα, θὰ τὸν σπάση τὰ γυαλιὰ του
[συμφορὰ του!
καὶ θὰ βλέπουνε στὴ μέση ἐν' ἀκέφαλό
[κορμί,
καὶ μονάχα τὸ καπέλλο καθισμένο στὸ
[γιακά του!

ΚΩΤΗΣ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Μὲς ἀπ' τὸν κάμπο ποῦ σ' ἐπλάνεψαν τὰ ὄνειρα
καὶ ζούλευνε τὰ κάλλη σου τ' ἀχνάτα
στοῦ κατρεφτένιου λογισμοῦ τὴ στεράτα,
σ' ἀλαφροήσκιωτη καὶ μάγο μιὰ στιγμή.

Στὰ βλέφαρά σου τ' ἀπαλά ἡμέρα χάραξε
τ' ἀχνὸ φεγγόβολο τὸ βελουδένιο
καὶ στὸ κρινόσηθο τὸ πουπουλένιο
ροδόχυτοι ποῦ ἀργοστάζουν οἱ παλμοί.

Μὲς στῶν ματιῶν σου τὴ λαμπράδα σὰν νὰ
χλώμιασε
ἀφρόντιτο τῆς αὐγινῆς τ' ἀστέρη,
χυτὰ, παρθενικά τ' ἀγνά σου μέρη
στ' ἀλαφροξύπημα τῆς μέρας θὰ φανοῦν.

Καὶ κάθε ἄψυχο τριγύρω σου λαχτάρισμα
γλυκαναγάλιασε στ' ἀντίκρουμά σου
κρυφοί κι' ἀθώρητοι σιμά σου
σὰν πόσα καρδιοχτύπια οἱ πόθοι μοῦ γενοῦν!
Γ Περδικάρης

Τὸ 10^{ον} φυλλάδιον
τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»
χρωματιστὸν καὶ με γελοιο-
γραφίαν εἰς τὸ ἐξώφυλλον
μὲ 2.50 γρόσια μόνον.

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΝΕΑΣ ΙΔΕΑΣ,"

ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

* Ὑπάρχει ἐν τῷ αἰσθηματι τοῦ ἔρωτος κά-
τι τὸ ἰδιάζον, ἱκανὸν νὰ ἐπιλήθῃ ὅλες τῆς
ἀναποδιᾶς τῆς ζωῆς καὶ νὰ δορῆται εἰς τὸν
ἄνθρωπον τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην εὐτυχίαν τῆς
ὁποίας ἡ ἐπιζήτησις ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν.

* Ὁ ἔρως εἶνε αἰσθημα ὅπερ δύναται τις νὰ
ἔχη ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ διδάξῃ.

* Πᾶσα ὑποβολὴ τοῦ ἔρωτος εἰς κρίσιν τὸν
καταστρέφει.

* Τὰ πάθη δὲν ἐκρίζουνται: ἀνάγκη ὁ κα-
θεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰ ἱκανοποιήσῃ ἐντὸς τῶν
ὁρίων τῆς ἀρετῆς.

* Ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς
λόγους: πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται εἰς ἔργα.

* Ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἀπλή λέξις (ὅπως παντες
ἐκ συμφώνου παραδέχονται) εἶνε ἐνέργεια
ἐλατήριον ἔχουσα τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

* Ἐν τῷ ἔρωτι μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς
ἐπέρχεται πάντοτε στιγμή καθ' ἣν ὁ ἔρως οὐ-
τος φθάνει εἰς τὸ ἀπογεῖν αὐτοῦ: δὲν ἀποτε-
λεῖ τότε τίποτε τὸ ἐσκεμμένον καὶ αἰσθητὸν:
καθίσταται ἠθικὸς ἐξαγνισμὸς.

Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» ἐν Σμύρνη.

Ἀνταποκριτῆς τῆς ἡμετέρας ἐπι-
θεωρήσεως ἐν Σμύρνη εἶνε ὁ κ.
Δ. Γ. Μιλάνος, δι' ὃ παρακαλοῦ-
μεν τοὺς Σμυρναίους, διὰ πᾶν τὸ
ἀφορῶν τὴν «Νέαν Γενεάν» νὰ ἀπευ-
θύνωνται εἰς αὐτόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Φίλε ἀναγνώστα,
Φιλτάτη ἀναγνώστρια,
Καὶ τοῦ ἡρόνου.

Δώρα της «Νέας Γενεάς».

Εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὴν τῆς «Πατρίδος» κ. Φίλιον, μαλλιά, μαλλιά, μαλλιά σάν ἐκεῖνα ποῦ εἶνε γεμάτο ἐπάνω τὸ κεφάλι του.

Εἰς τὸν ἁγ. Ἀμφιπόλεως... δὲν γυρεύουμε μεσοκὸ ἀπὸ τὸν προχθεσινὸ δίσκον του.

Εἰς τὸν κ. Ν. Χαρισιάδην (γιὰ νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ) ἐπὶ τέλους μιά μικρά κόχη στὸ παγκάρι τοῦ ἁγ. Νικολάου.

Εἰς τὸν τυπογράφον μας κ. Κορομηλᾶν, μερικὰς Στοχειοθερίας διὰ νὰ προφθαίη τὴν «Νέαν Γενεάν».

Εἰς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν, καμπόσα στραγαλᾶκια χιώτικα γιὰ νὰ πετιᾶ στὰ κορίτσια.

Εἰς τὴν Διοικοῦσάν, καλὴ γνώσι.

Εἰς τὸν Διαχειριστὴν μας, λιγάκι μπότι γιὰ νὰ χαμηλώσῃ.

Εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν», διευθυντὰς καὶ ἀρχιεπισκοπικὰς γιὰ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ εύκολα.

Εἰς τὸν κ. Παπαδημητράτον, τὰ εὐχαριστήρια τὰ ἀμέτρητα τὸν θαμῶνων τῆς αἰθούσης του, ποῦ ἐκφράζουσι καθημερινῶς.

Εἰς τοὺς Σμυρναίους, τὴν «Νέαν Γενεάν» διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας,

Εἰς τὸν «Μορφωτικὸν Σύλλογον» τὸν πρόεδρον κ. Γοργία χροσωμένον, ἀφοῦ κατορθώσῃ καὶ τοὺς διατηρεῖ μὲ τὰ χρυσὰ του ὄνειρα.

Εἰς τὸν κ. Ταμπουράν, αἰωνίως ἐπίτροπον ἁγ. Νικολάου, τοῦ εὐχόμεθα πάντα νὰ τοῦ παῖξῃ τὸν ταμπουράν ἢ ἐπιτροπὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ εἶδησον.

Τὸν κ. Π. Ἀπέργην, ὡς δῶρον τοῦ εὐχόμεθα νὰ τοῦ φέρουν σοκολάτες γιὰ νὰ κερνᾶ τὰ κορίτσια... μὰ μερικὸ θέλουμε

Εἰς τὸν συνεργάτην μας Θᾶνον Ἀμόρην μερικὸς Ἰνδὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐξυμνήσῃ.

Εἰς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν ἕνα μπουκάλι γιάνος... γιὰ νὰ βγῇ παντοεινὸς ἔφορος,

Εἰς τοὺς ἀγανῶστας καὶ τὰς ἀγανωστρίας μας καὶ τοῦ χρόνου... νὰ διαβάσουν τὴν «Νέαν Γενεάν».

*

Πᾶει τὸ ἀναφόρι.

Οἱ βασιλεῖς τῶν συμπεδῶν—οἱ γραμματεῖς ἄλλοτε—δὲν ξεύρουσι τί νὰ κάμουν μὲ τὸ χάσιμον τοῦ πρωτινοῦ ἀναφοριοῦ.

Μὲ τὸ ξεψύχισμα τοῦ στρατιωτικοῦ κοντεύουν κ' αὐτοὶ νὰ ξεψυχίσουν. Πολλοὶ κλομαθημένοι ἀπὸ ἄλλοτε, ἔχουν τὸ θράσος νὰ τολμοῦν νὰ γυρεύουν ἀκόμη... μὰ πέταξε τὸ πουλί πειά.

Καὶ γι' αὐτὸ καθεὶς τους τῶρριξε σ' ἄλλο εἶδος ἀναφόρι.

Ἔ! περασμένα χρόνια, ποῦ χαθήκατε! Ποῦ αὐτοὶ κορδομένοι στὸ γραφεῖο μετεχειρίζοντο σάν τὸν κατώτερο δούλο καὶ τὸν μεγαλύτερον ἔμπορον ἂν δὲν εἶχεν ἀναφόρι ζουμερῶ... .

Ἡ εὐχή μας εἰς τὸν κ. Ε. Μεριᾶν παρακαρτίζῃ ἐπίτροπον ἁγ. Νικολάου.

Νὰ γίνῃ ἀνθρώπος εὐγενῆς καὶ νὰ μὴν

πετᾶ τὰ τυχὸν χαλασμένα 25γροσα στὰ μούτρα τῶν κυριῶν, διότι δὲν πταῖουν ἐκεῖναι διὰ τὴν φθορὰν τῶν νομισμάτων. Τί διάβολο! ἀληθινὰ ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Χίου κατέβηκες, εὐλογημένε;

Ἐρωμένη ἐνέχυρον.

Πολὺ γουστόζικα τὴν ἔπαθε κάποιος σὲ μιὰ πισίσερι.

Κάθισε ἔφαγε, ἔφαγε μὲ τὴν ὥραϊαν του σκορδόπιστη χωρὶς νὰ ἔχῃ πεντάρα. Τίς οἶδε, πῶς ἐσκέφθηκε ὅτι εἰμποροῦσε νὰ γλυτώσῃ.

Ἐννοεῖται ἢ εὐτυχισμένη σκορδόπιστη δὲν εἶχε εἶδῃ καὶ διὰ τὴν ἀπενταρίαν, τοῦ ἐπιτυχημένου ἀλήθεια ἔραστοῦ τῆς, γι' αὐτὸ χαίρονταν διὰ τὴν γενναιοκαρδίαν του νὰ θυσιάξῃ τόσα.

Μὰ... ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω—σάν ἦλθεν ἡ ὥρα, ποῦ τὸ ἀπαίσιο γκαρσὸν κόλλησε ἐμπρὸς τοὺς ἕνα κοντρόλ μὲ 160 γρ., ἂν ἀγαπάτε, ὁ ἔξυπνος ἔραστης δὲν ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν φηγούρα τῶν 160 γρ., προσποιεῖται ὅτι θὰ πάρῃ ταγάρα καὶ ἀφίνει τὴν καλότυχη ἐρωμένη κόκκαλο στὰ νύχια τοῦ γκαρσόν. Σάν πέρασεν ἀρκετὴ ὥρα ἐξηγήθη τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ γκαρσὸν ἐπετέθη ἀπειλητικῶν κατὰ τῆς δ)δος. Ἡ λιγοθυμῆς, τὰ κλάμματα καὶ αἱ ἀπεληψίαι τῆς μιμιζέλ δὲν συνεκίνησαν τὸ γκαρσόνι οὔτε λεπτὸ νὰ δεχθῇ κάτω ἀπ' τὰ 160 γρ., συνεκίνησαν ὅμως τὸν πλαγινὸν κύριον τοῦ τραπέζιο, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὰ 160 γρ. καὶ συνώδευσε τὴν σκορδόπιστη γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Στὸν κ. Καρατζᾶν τσορπατζῆν ἁγίου Νικολάου.

Ἄν καὶ γενήκατε (ἀπὸ κλητήρας δήμαρχος) πιστεύουμε νὰ δεχθῆτε τὸ δῶρον μας τὸ πρωτοχρονιάτικον, γιὰ νὰ φανῆτε εὐγενῆς, ὅπως καὶ στὴς δεσποινίδες σάν βγάζετε δίσκο.

Σᾶς δωρίζουμε τὸν δίσκο «ὑπὲρ τῶν προσφύγων».

Τὸ Χριστουγεννιάτικο φιλί.

Κάποια δεσποινίς ποῦ δὲν ἤξευρε πολλὰ γράμματα, ἤθελε ὅμως, νὰ εὐχηθῇ λιγάκι ποιητικὰ στὸν ἔρωμον τῆς τὰ χριστουγεννα ἀντίγραψε μερικὰς περικοπὰς τοῦ «Χριστουγεννιάτικου φιλοῦ» προηγουμένου φύλλου μας καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε. Μᾶς εἶπε μάλιστα ὅτι στὸ χωριὸ τῆς συχνὰ ἀντιγράφουν τέτοια τραγούδια ἀπ' τὰ περιοδικά. Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς θὰ τὴν εὐχαριστοῦμε καθ' ἑβδομάδα, Ἄνισο γιὰ τὰ κορίτσια μας ποῦ στέλνουν γράμματα στοὺς ἐρωμένους τους.

Ἐύνοια τύχης;;;

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐβδόμης ἔδρας τῆς προσωρινῆς Ἐφορείας τοῦ Γαλατᾶ ἐδέησεν εἰς τὸ Μικτὸν Συμβούλιον νὰ παιχθῇ τόμπουλα μεταξὺ τῶν πλειοψηφισθέντων εἰς τὰς ἐκλογὰς κ. Α. Ἀνδρονίκου καὶ Παπάζογλου.

Ὁ κ. Ἀύρ. Σπαθάρης προθυμότατος καθὼς—ἔγραφεν ἢ «Πρόδοδος»—ἐτάβηξε τὸν κληρὸν καὶ κατὰ τὴν γνώμην του ὁ κληρὸς ἠνόνησε τὸν κ. Παπάζογλου.

Ἄραγε ὁ κληρὸς ἠνόνησε τὸν κ. Παπάζογλον ἢ ὁ κ. Σπαθάρης διὰ λόγους εὐνοήτους;

Εὐχαριστήρια

Ὁ φίλος κ. Νίκος διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράψαμεν προχθὲς ὅτι ζητεῖ καλλειπάριον δεσποινίδα διὰ γάμον ἠῦρε τὸν μελᾶ του.

Πλημμύρισαν κορίτσια τὸ γραφεῖον του καὶ βαρέθηκε νὰ κερνᾶ.... Ἄλλὰ πάστες καὶ ὄχι τὴν χεῖρά του. Ἐπίσης ὅσα θέλετε λόγια τῆς καρδιάς του κερνοῦσε.

—Βρὲ ἀδελφέ, μὲ λέγει, τί κορίτσια ἦταν αὐτὰ ποῦ μαζεύθηκαν. Μπελᾶ ποῦ μ' ἔφερες στὸ κεφάλι μου. Ὅχι, ὄχι δὲν πανδρεύουμε. Μετάνοισα. Καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω εὐχαριστήριον.

«Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅλα τὰ ὑποψήφια κορίτσια ποῦ ἦλθαν στὸ γραφεῖον.....ἀλλὰ δὲν πανδρεύουμε διότι ἔκαμε λάθος τὸ Ρωνεῖο στὰ πειράγματά του».

Κρῦο, κρῦο

Χωρὶς ἀμφιβολία ἢ τρομερὴ παγωνιά ποῦ μᾶς πλάκωσε θὰ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀγγελιομένας ἐκδόσεις ἡμερολογίων. Φαντασθῆτε σάν θὰ ἐκδοθῶν ὀρισμένως ἔχομε χιόνι.

Οἱ ἔξυπνοι

Ὁλος ὁ κόσμος ποῦ θέλει νὰ φορέσῃ κομφᾶστερεὰ καὶ εὐθηνὰ παπούτσια πῆγε εἰς τοῦ Λοῦζοπούλου καὶ Κουνάδη.

Πῆρε, πῆρε, πῆρε γυναικεῖα, ἀνδρικά καὶ παιδικὰ κ' εὐχαριστήθηκε.

ἔχε καὶ ἤδη νεοτερισμῶν, μυρωδιῆς καὶ ἄλλα πράγματα καλὰ καὶ εὐθηνὰ καὶ φούνισε γιὰ τὴν πρωτοχρονιά.

Βασιλόπηττες

Φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπηττες, τὰ γλυκύσματα, τὰ φροντᾶν, τὰ ἔπιφύρα, τὰ λικέρ, τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ ποτά, ὅπως καὶ ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα, σχεδὸν χωρὶς παράδες. Κάθε γνωστικὸς οἰκογενειάρχης, ποῦ θέλει ν' ἀποφύγῃ τῆς βαρείας σκοτοῦρης τῆς πρωτοχρονιάς καὶ νὰ γλυτώσῃ φθηνά-φθηνά, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ ὁμογενὲς κατάστημα τῶν ἀδελφῶν ΧΑΛΕΠΗ στὸ Καράκιοι. ἀρ 37, πρὸφην Καρδομάτη, ἔναντι τοῦ Credit Lyonnais.

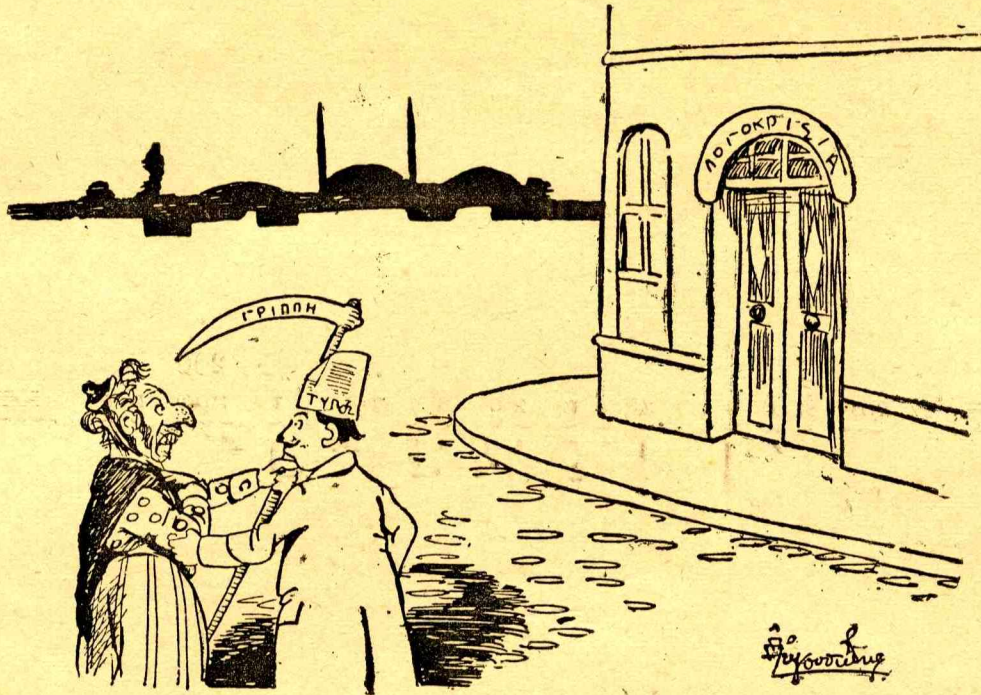
Φθῆνεια, φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπηττες. Τρεῖσατε πρὶν τελειώσουν.

Ὁ κύριος θυμῶνει.

—Μὰ τί διάβολο, Μαίρη, πάλι τόσο φθηνὴ τὴν ἠῦρες τὴν ξάχαρη καὶ ἔκαμες σάν μέλι τὸν καφέ;

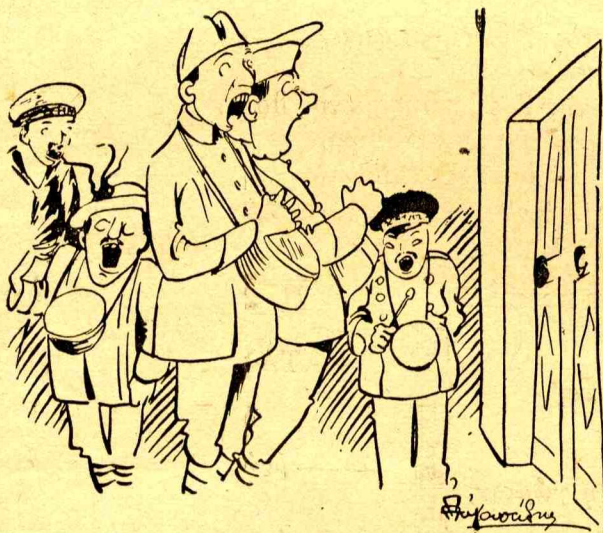
—Ὅχι, ἀγάπη μου, τὸ ξεύρω ποῦ ἡ ξάχαρη εἶνε ἀκριβὴ καὶ γιὰ νὰ κάμω οἰκονομία, πῆρα ξαχαρωμένο καφέ πρὸς 120 γρ. ἀπ' τὴν «Αὐγὴ» στὸ Γαλατᾶ-Σερὰ ἀντίκρου στὴν Παριζιᾶνα.

Τὸ Ρωνεῖο.

Τύπος εις τὴν γρίπην. — Πήγαινε, πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς γιὰ νὰ γλυτώσουμε.
 Σημ. «Ν. Γενεᾶς.» Τὴν ἤθεε καὶ γλυτώνουμε.

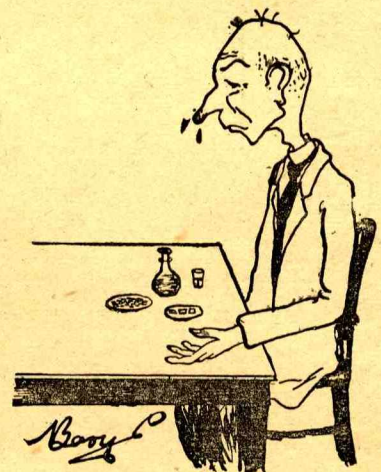
ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Μᾶς τὰ εἶπαν οἱ σύμμαχοι πολὸ ἔνωσις.

ΜΠΕΚΡΗΔΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Βρε ἀδελφέ, ἕναν καιρὸ ἔπινα πιθάκια ὀλόκληρα καὶ περίσενα παράδες καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ γιὰ τὴν ἐρωμένη μου. Τώρα οὐτε νὰ μεθύσω δὲν μὲ φθάνουν. Αἶ, Θεέ μου, δὲν θὰ γένη καὶ κανένας πόλεμος κατὰ τῶν καπηλειῶν νὰ κερδίσομε γτούζικο ἀντὶ πῶλεις καὶ κανόνια καὶ στόλους ;

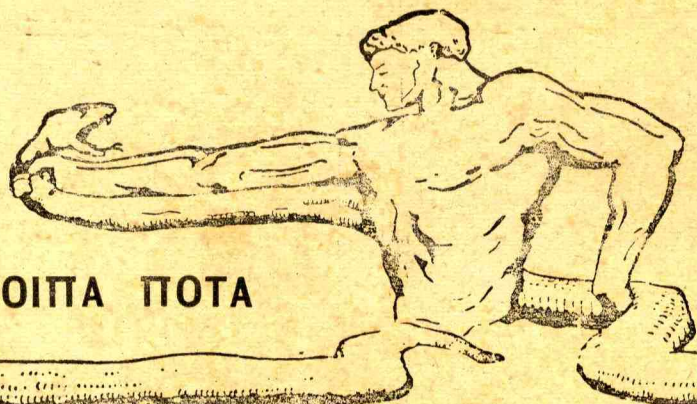

ΛΟΙΖΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΟΥΝΑΔΗ

Μέγα ὁμογενὲς Κατάστημα ἐμπιστοσύνης

Ἵποδημάτων καὶ Νεωτερισμῶν.

Γωνία Καράκιοι, ἀριθ. 27.

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΠΟΤΑ

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Δίδουν

ΥΓΕΙΑΝ καὶ ΡΩΜΗΝ

Πέραν, Χαμάλ-μπαση 52. — Καλιονιζή κουλουκ 9.

Τηλέφ. Πέραν 408

Τὰ ἐκλεκτὰ καὶ εὐθηνὰ τρόφιμα εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἢ «ΑΦΡΙΚΗ»

Κ. ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗ & Δ. ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΥ

Πέραν, Παρμὰν καποῦ "Αφρिका χάν ἀρ. 17.

ΜΗ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ ἀδίκως, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας!

ΤΡΕΞΑΤΕ ὅλοι εἰς τὸ Κατάστημα τροφίμων

Η ΑΓΓΗ

καὶ θὰ εὕρητε τὰ ἐκλεκτότερα καὶ εὐθυνότερα τρόφιμα, τὴν καλλιτέραν σοκολάτα καὶ κακάο καὶ τὸν μοναδικὸν ζαχαρωμένον Καφέ.

Πέραν Γαλατᾶ Σεραΐ ἔναντι τῆς Παριζιάνας.

Ὁ χορὸς δὲν εἶνε μόνον διασκέδασις.—
Εἶνε σχολεῖον, ἔπου μαθητὴν κανεὶς νὰ φέρεται καὶ νὰ εἶνε παρουσιάσιμος εἰς τὰ καλύτερα σαλόνια. Καὶ συνιστῶμεν ὡς τοιαύτην τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «Χεδιβιάλ» παρὰ τὸ Τουνελ, ἔπου διδάσκει ὁ ἑμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες καὶ μαθήματα.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἄναλαμβάνει παντὸς εἴδους νομικὰς ὑποθέσεις.

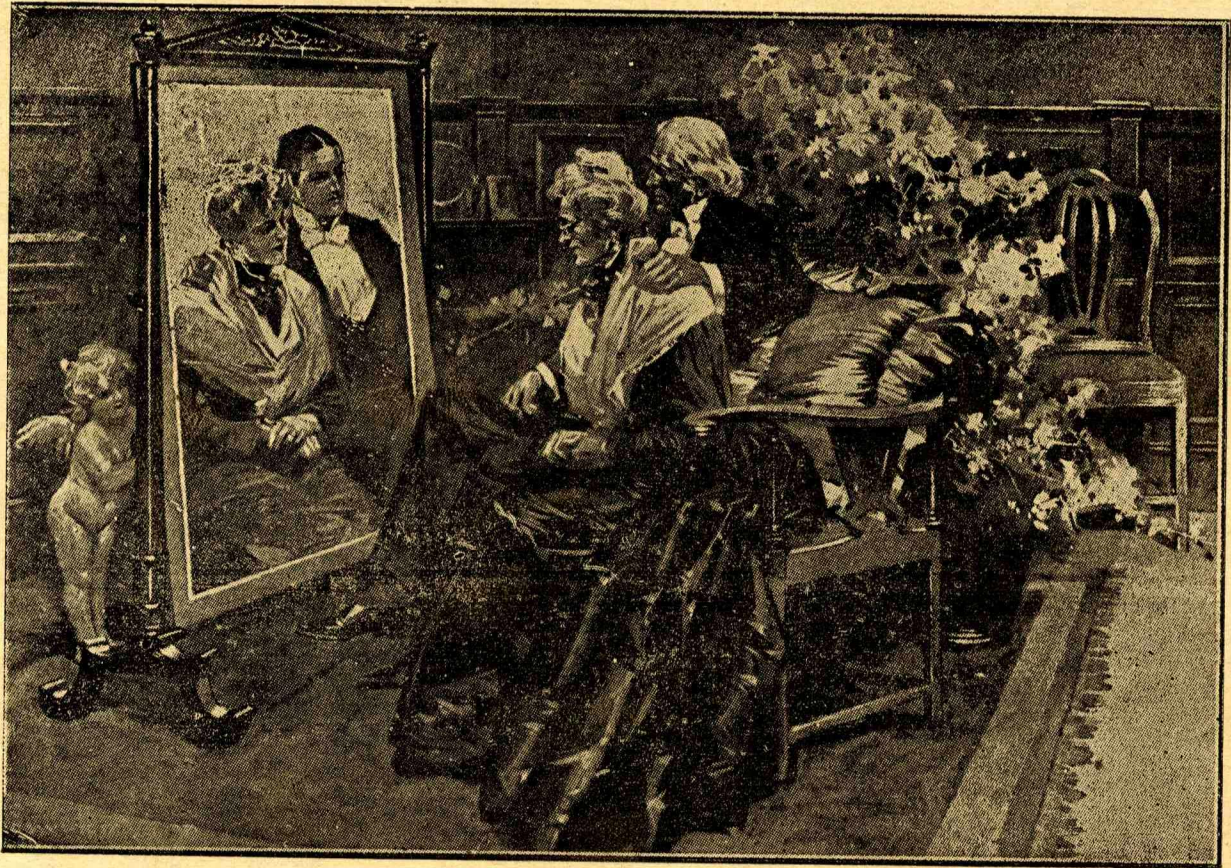
Γαλατᾶ, Μουμχανὲ Νομικὸ χάν, ἀριθμ. 13

Κομπότης, τελειότης καὶ φθήγεια εἰς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ ὑποδήματα, ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ καὶ Λ. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Πέραν, Cité de Syrie Ἀρωθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας καὶ ἑφημεριδοπώλας τὴν «ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ»
πρὸς 15 γρ. μόνον.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ " ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ,,

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Έργον Max Cowper